

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

TOMVS III.

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

MDCCLXXVII

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

119 N. 4TH ST. NEW YORK, N. Y.

1897

119 N. 4TH ST. NEW YORK, N. Y.

1897

119 N. 4TH ST. NEW YORK, N. Y.

119 N. 4TH ST. NEW YORK, N. Y.

119 N. 4TH ST. NEW YORK, N. Y.

119 N. 4TH ST. NEW YORK, N. Y.

119 N. 4TH ST. NEW YORK, N. Y.

Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.

Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, καταλέξω τέτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τέτων Φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δαλείαν ἐπὶ νομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, ἐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τῶν τοιούτων πειραθεῖς. ἔ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα ἐγγεγνήτο, μηδὲ, ὦ θεοί, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τῶτον ἐμπεπτωκότων,
ἐξη-

De mercede conductis potentium familiaribus.

Et quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur familiares illi, quique censerī se in amicitias beatorum istorum volunt, modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Noui enim multa, et fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto eiusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque umquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inci-

A

derant,

ἐξηγώρευνον πρὸς με Ι)¹ οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ
 ὄντες, ἀποδεδυμένοι ὅπσια καὶ ὅποια ἔπασχον·
 οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίᾳ τινὸς ἀποδράντες
 ἀνὰ ἡδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπένθεσαν. ἀλλὰ
 γὰρ ἡ Φραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι, οἷων ἀπηλλὰτ
 γησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν ἔτοι διὰ πάσῃς
 ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς διεξεληλυθότες, καὶ
 πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ
 παρέργως ἔν, εἰδ' ἀμελῶς ἐπῆμνον αὐτῶν, κα-
 θά-

derant, apud me enunciarunt; alii in malo ad-
 huc constituti, cum deslerent, quam multa et qua-
 lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carce-
 re effugerant, quae perpeSSI essent non sine iu-
 cunditate memorantes. Sane enim laetabantur;
 quoties rationes poncerent, quae effugissent. Fide
 autem digniores hi erant, qui tota, vt ita loquar,
 mysteria exsequuti, ab initio ad finem omnia in-
 spexissent. Non obiter itaque, nec incuriose au-
 diebam

1. Ἐξηγώρε. πρὸς με] Ex Grammaticorum pla-
 citis scribendum foret πρὸς με. Illi enim
 encliticam accentum retinere iubent post
 praepositionem. Noli tamen mutare, quia
 non solum Edd. consentiunt; sed et apud
 alios centies sic scribitur, (fors. male) Con-
 structio autem verborum ἀγορεύω, λέγω,
 Φημι et simil. cum praepos. πρὸς loco dati-
 ui, est frequentissima. Reitz.

θάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν πα-
ράλογον διηγούμενων, οἰοίεσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς
ἐξυρημένοι 2) τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς
τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβο-
λὰς, καὶ ἰσῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυ-
λίσσεις διεξιώντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τὰς Διοσκέρους
ἐπιφαινόμενης· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τρα-
γωδίας οὗτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς
θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησιῷ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς
πηδαλίοις ἐσῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἡϊόνα μαλακὴν
ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσενεχθεῖσα ἐμελ-
λεν αὐτῇ μὲν ἡρέμῃ καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῇ-
σεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χά-

diebam illos velut naufragium quoddam et inspe-
ratam ex illo salutem enarrantes; quales sunt,
quos ad templa videmus, rasis capitibus multi-
simul decumanos fluctus, et procellas, et pro-
montoria, et iacturas, et malos fractos, et gu-
bernacula reuulsa persequentes: super omnia ve-
ro vt Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim
tragoediae huius velut domestici sunt) aut alius
aliquis ex machina Deus in carchesio sederit, aut
adstiterit gubernaculo, atque ad inolle litus na-
vem direxerit, in quod delata ipsa quidem paul-
latim et otiose solueretur, ipsi vero gratia et be-

A 2

nigni-

2. 'Εξυρημένοι] Naufragis radi solebat caput.
vt non modo ex hoc loco patet, sed etiam
ex *Dial. de Senect.* c. 86. *Bos.*

ριτι καὶ εὐμενεῖα τῷ θεῷ. ἐκείνοι μὲν ἂν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα χρεῖαν ἐπιτραγωδῶσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, ἢ δυσυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκῶντες.

Οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς τρικυμίας 3), καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας, εἰοῖν τε εἰπεῖν, διηγέμεναι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῶ ὑπεφαινομένῃ τῷ πελάγῃ, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλῆν ὅλον

pignitate numinis salui discederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum usus est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.

2. At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplex adeo, si fas sit ita dicere, enarrant; et ut primum oram soluerint, tranquillo ad speciem mari, et quos deinde labores per totam navigationem susti-

3. Τρικυμίας] Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία, quasi *triplicem fluctum* dicas, Graecis iam maximus est, et quem Latini *decumanum* dicant; hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conuersa Latine: nisi forte a *decumano* ad *vicefimum*, *tricesimumque* velis adscendere. Gesner.

ἄλλον ὑπέπειναν, ἢ δαψάμενοι, ἢ καυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλήμενοι τῇ ἄλμῃ καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὑφάλον, ἢ σκόπελον ἀπόκημνον, περιρρήξαντες τὸ δύσηνον σιαφίδιον, ἄθλιοι καὶ κῶς ἐξενήξαντο, γυμνοί, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὲ τέτοις, καὶ τῇ τέττων διηγῆσει, ἐδόκην μοι τὰ πολλὰ εἶποι ὑπ' αἰσχύνῃ ἐπιπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἐγὼ γε καλεῖται, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυντιθεῖς. εὗρισκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνεσίσαις; ἃ δὲ ὀκνήσω σοι πᾶντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶ ἤδη κατανεκομέναι σε πάντα τὰ βίῳ ἐπιβλεύοντα.

Καὶ

sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua salsa: et denique, ut ad coecum aliquem scopulum, aut præruptam rupem, fracta infelici scapha, miseri aegre enatauerint, nudi et rerum omnium necessariorum indigentes. Inter haec sane, et in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum obliuisci. At ego et illa, et quaedam alia ex sermonibus illorum *coniectura quadam componens*, inuenio adesse eiusmodi familiaritatibus, quae non grauabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitae ineundae consilium agitare.

Καὶ πρῶτόν γε, ἔφηνίνα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἶτα ἐπὶ ἡνέσε τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι, λέγων, οἷς μετὰ τῇ τῆς Φίλης ἔχειν τῆς ἀρίστας Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀπαδημεῖν μετὰ πάσης ἐφρώνης, καὶ ἡδονῆς· ἐπὶ λευκῇ ζεύγῃσι εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας· προσέτι καὶ μισθὸν τῆς Φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχεισι τέτων λαμβάνειν ἢ ὀλίγον, ἐστὶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα Φύεσθαι. ὁπότε ἐν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκεες, εἰρων ὅπως ἐνεχθῆναις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα
πρὸς

3. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, et coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumptuosissimas, et pulchre habitarent, et peregrinarentur commodissime iucundissimeque; resupini, si res ita ferret, in curru equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, et perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec serentibus, neque colentibus nascerentur omnia: quoties igitur haec et his similia audires, videbam te hiare ad illa, et

πρὸς τὰ δέλεα ἀνυπεπταμένον παρείχου τὸ σό-
μα. ὡς ἂν τὸ γε ἡμέτερον εἰσαυθις ποτὲ ἀναί-
τιον ἦ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὀρῶντές σε τηλι-
κῆτο μετὰ τῆς καρίδος 4) ἀγκίστρον καταπίνον-
τα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, ἀδὲ πρὶν ἐμπειεῖν ταῖς
λαιμῶν περιεσπᾶσμεν, οὐδὰ προδηλώσαμεν,
ἀλλὰ περιμεινάντες ἐξελκομένου 5), καὶ ἐμ-
πεπηγότος, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην
ἀγόμενον ὀρῶν· ὅτ' ἄδεν ὄφθαλος, ἐσώτες ἐπε-
δακρύ-

et patens ad escam os praebere. Vt igitur ego in
posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis,
nos, licet videremus te talem cum Carica hamum
glutire, manum tibi non iniecisse, neque prius,
quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque
ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum vide-
remus, te introtracto et fixo firmiter iam trahi et
necessitate duci, et iam, cum nihil tibi ea res
prosit,

A 4

4. Καρίδος] *Squillam* τὴν καρίδα hic etiam
verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae κα-
ρίς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris
huic rei adhibita sit; dum de squilla, ne-
scio an praedae nata? constet certius, *fi-
cum* interim hamo addidi. *Gesner.*

5. Ἐξελκομένον] Recte adscripsit pater ἐσελ-
κομένον. *I. Gron.* Et hoc *Gesn.* vult, recte;
sed suspectam lectionem seruo, quia con-
stans. *Reitz.*

δακρύομεν, ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ
 εὐλογα, ἣν λέγεται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὥς οὐκ
 ἀδικᾶμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκασον ἐξ ἀρχῆς
 πάντων. καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρ-
 των τὸ ἀδιεξοδὸν ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ
 μὴ ἔνδοθεν ἐκτὲ μυχῷ προεπισκόπησον· καὶ τῷ
 ἀγκίστρῳ δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλι
 τῷ σκόλοπος ἀναστροφῇ, καὶ τῆς τριαινῆς τὰς
 ἀκμας εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνά-
 θον πεφυστημένην ἀποπειρώμενος, ἦν μὴ πάνυ
 ὀξεᾶ, μηδ' ἄφυκτα, μηδ' ἀνιὰρὰ ἐν τοῖς τραύ-
 μασι φαίνεται βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀν-
 τισταμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ
 διὰ τῶτο πεινῶσιν, ἀνάγραψ· σαυτὸν δὲ πα-
 ρακα-

prosit, stantes illecrimari; ne, inquam, talia di-
 cas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur,
 et ad quae causam dicere non possumus, quin
 videamur iniurii in te illo silentio nostro fuisse:
 audi nunc a principio omnia, et rete ipsum, et
 passam ut exitum non habeat, otiose extra illam
 constitutas, non intus ex recessu, ante confide-
 ra; et hanc aduncitatem, ipsumque flexum retro
 aculeum, et tridentis acuminem, in manus sumens,
 et ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino,
 nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intel-
 ligas, trahentia violente, et inuicte contra vrgen-
 tia; nos quidam in meticulosis, et ob id ipsum
 esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirma-

ρακαλέσας θαρρύνειν, ἐπιχειρεῖ σὴ ἀγῶν, εἰ θέ-
λεις, καθάπερ ὁ Λαφός, ὅλον περὶ χανῶν τὸ δέ-
λεαρ.

Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὁλον ἴσως
διὰ σέ, πλὴν ἀλλ' ἔγε περὶ τῶν Φιλοσοφούν-
των ὑμῶν μόνων, ἔδ' ὁπόσοι ἐπαδαιστέραν τὴν
προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ
γυμναστικῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μυσικῶν, καὶ ὅλων
τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιωμα-
των. κοινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὀντων, καὶ ὁμοίων
τῶν συμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς ἐκ ἐξαιρέ-
τα μὲν, αἰσχίῳ δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς
Φιλοσοφῶσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῦν-

το,

to venatum aggredere, si volueris, et Lari mo-
re totam escam hiatu complectere.

4. Habebitur autem omnis oratio in vniuersum
quidem tua forte causa: verum non de vobis so-
lum philosophantibus, aut his, qui serium et
grauē vitae genus amplexi sunt: sed de Gramma-
ticis etiam, et Rhetoribus, et Musicis, omni-
busque adeo, qui doctrinae causa familiares esse,
et eius rei mercedem ferre, e sua dignitate pu-
tant. Cum enim communia vt plurimum sint,
et similia, quae usu veniunt omnibus; manife-
stum est, non eximia quidem esse ista, sed eo
turpiora, quatenus eadem eueniunt Philosophis,
si ipsi eadem quae aliis sibi conuenire putant, et

το, καὶ μηδὲν αὐτὰς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ
 αἰγοῖεν. ὅ, τι δ' ἂν ἔν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξ-
 ευρίσκη, τέττα τὴν αἰτίαν μάλιστ' αὖ οἱ ποιῶν-
 τες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δί-
 καιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ
 παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐσι. τὰς μέντοι τῶ ἄλ-
 λ' πλήθους, οἷον γυμνασῆς τινος, ἢ κόλακας
 ἰδιώτας, καὶ μικρὰς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινὰς
 αὐτόθεν ἀνθρώπους, ἔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν
 τοιούτων συνασιῶν, καὶ γὰρ ἂν πεισθεῖεν· ἔτε
 μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους
 τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοντα
 ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδριοι γὰρ, καὶ ἔκ ἀνάξιοι τῆς
 τοιαύ-

illi conductores nulla parte honestius ipsos tra-
 ctent. Quidquid autem progressus orationis hu-
 ius deprehenderit, eorum causam maxime qui-
 dem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea
 patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens,
 nisi veritatis et libertatis poena est. Ac reliquam
 quidem turbam, ut exercitores quosdam, aut adu-
 latores idiotas, paruo animo et humiles suo in-
 genio homunciones, neque operae pretium est
 ab eiusmodi familiaritatibus detertere, neque e-
 nim obsequantur: quin ne reprehensione quidem
 valde digni sunt, si non discedant a suis condu-
 ctoribus quantacumque ab illis contumelia adfe-
 cti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetu-
 dine:

τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε ὕδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρεὶ ἀποκλίναντας αὐτὰς πα-
ρέχειν αὐτὰς ἐνεργεῖς· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφέλῃ
τῷτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἄργοι, καὶ περιτ-
τοὶ εἰσιν. ὕδὲν ἔν ἔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοισιν
ἂν, ἔτ' ἐκείνοι ὕβριται δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα
Φασὶν ἐνερῶντες· ἐπὶ γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην
ἐξ ἀρχῆς παρέσχοντα ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέ-
χνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ
δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγα-
νακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνὶ μάλις μεταγιν
αὐτὰς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀΦαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰ-
τίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιῷτον βίον ἀΦικνῶνται
τινες,

dine: et alioquin neque habeant ad quod ani-
mum appellentes, operosos se demonstrent; sed
si quis hoc illis auferat, illicet inertes sunt, otiosi,
superflui. Neque igitur indigna his accidere,
neque illos alteros contumeliosos esse putauerim,
si in matulam, quod aiunt, immingant: huius
enim contumeliae causa a principio domos isti
intran, haec professio istorum est, ferre quae
fiunt et perpeti. Horum vero, quos dixi, eru-
ditorum hominum causa indignari aequum est,
et tentare quantum eius potest fieri, reducere pos-
sint et erepti *dominis suis* ad libertatem reuocari.

5. Videor autem commode factururus, si perpen-
sis antea causis, quibus ad hoc vitae genus induci
qui-

τινες, προσξέτασας, δείξαιμι, ἐ πάννυ βικίους,
 εὐδ' ἀναγκαίαις. ἔτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολο-
 γία προαναίροίτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς
 ἐθελοδυσλείας. οἱ μὲν δὲ πολλοί, τὴν πενίαν, καὶ
 τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, ἱκανὸν
 τῷτο προκάλυμμα οἶονται, προβαβλήσθαι τῆς
 πρὸς τὸν βίον τῷτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆσθαι
 αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγουσιν, ὡς ξυγγνώμης ἕξιν
 ποιῶσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν
 πενίαν διαφυγεῖν ζητῶντες· εἴτα ὁ Θεογνὺς πρό-
 χειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος,

[ἔτ' ἔτι εἰπεῖν, εἴθ' ἔξω δύναται, γλῶσσαι δέ
 οἱ δεδεταί,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς
 πενίας

quidam se patiuntur, ostendam, non valide vr-
 gentes esse, neque necessarias. Ita enim praeci-
 datur illis caussa, quam possint dicere, et pri-
 mum voluntariae seruitutis argumentum. Pleri-
 que igitur paupertatem, et necessariorum rerum
 indigentiam caussati, illud putant idoneum velum
 praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac suf-
 ficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum
 facere, qui difficillimam rerum in vita omnium,
 paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis
 in promptu est, et frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus:

Et quascumque terriculamenta de paupertate i-
 gnauis-

πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγητήχα-
 σιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτὰς Φυγῇ τινα ὡς
 ἀληθῶς τῆς πενίας εὐρισκομένους ἐκ τῶν τοιαύτων
 ξυγκσιῶν, ἐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμι-
 κρολογέμην πρὸς αὐτάς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς
 πρὸ ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰσι-
 κότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ ἔχει καὶ
 πρὸς τῷτο κακῶς βεβλεῦσθαι δοκεῖν αὐτάς,
 αἰεὶ μενέσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ
 βίαι; πένια γὰρ εἰς αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκ-
 αῖον, καὶ ἀπόθετον ἔδεν, ἔδὲ περιττὸν ἐς Φυ-
 λακίην, ἀλλὰ τὸ δοθεῖν, καὶν δοθῇ, καὶν ἀδρόως
 ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
 κατα-

gnauissimi quique poetarum extulere. Ego vero
 si quidem viderem illos fugam aliquam pauper-
 tatis reuera talibus in conuictibus inuenisse, mi-
 nutam cum illis de nimia libertate disputationem
 non occiperem. Quandoquidem vero, ut prae-
 clarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum fini-
 lia accipiunt; quomodo efficient, ut non et hac
 parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis
 vitae tenore semper manente? Paupertas enim
 semper illos comitatur, accipere semper necesse
 habent, nihil est quod reponant, aut tamquam
 superfluum in praesentia custodiant; sed quid-
 quid datur, quantumuis detur, quantumuis cre-
 bro accipiat, ad aliam omne et in praesentem
 neces-

καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας
τινας ἀφάρμακας ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηρεῖσι,
παραβοηθῆσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαι-
ρήσασσι· καὶ ὑπὲρ γε τῆ τοιᾶντα, καὶ ἐς βαθυκή-
τεα πόντον ἴσως ῥίπτεῖν ἔδει, ὧ Θεόγνι, καὶ
πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων. εἰ δέ τις
αἰεὶ πείνης, καὶ ἐνδεῆς, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἴε-
ται πενίαν αὐτῷ τάττω διαπεφευγέναι, ἢ οἶδα
πῶς ὁ τοιᾶτος ἢ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν.

· Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν ἢ ἂν φοβηθῆναι,
ἐδὲ καταπλαγῆναι φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλ-
λοις ὁμοίως πονῶντες, ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιστα,
νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ
ὑπὸ

necessitatem impenditur. At praestiterat, eas ex-
cogitasse rationes, non quae seruant paupertatem,
modice modo subleuatam interim, sed quae
tollant penitus. Et huius quidem rei causa in
pontum forte cetis horribilem proicere se, Theo-
gni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se da-
re praecipitem. Si quis vero semper inops, in-
digus, et mercenarius cum sit, ea ipsa re pau-
pertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non
ipse sibi videatur imponere?

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui
negant, neque abhorrere se aiunt, si possint eo-
dem quo alii modo laborantes victum parare. Iam
vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore,
ad

ὑπὸ γήρωσ, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥάστην ἔσαν
 τὴν μισθοφορὰν, ἀπληντημέναι. Φέρ' ἔν ἴδωμεν,
 εἰ ἀληθῆ λέγουσι; καὶ εἰ ἐκ τῆ ῥάστει περιγίγνε-
 ται αὐτοῖς τὰ διδόμενα; μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω
 τῶν ἄλλων ποῦναι. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη
 ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμέντα, ἔτοι-
 μον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δέξι καὶ ῥηθῆναι κατ'
 ἀξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα ποῦναι καὶ κάμνε-
 σιν ἐν ταῖς συνεχύαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα
 καὶ ἐπὶ τῷτο μάλισα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυ-
 ρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτρεβόντων τὸ σῶ-
 μα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονέν-
 των. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι και-
 ρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερεῖας
 διεξίω-

ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem
 delatos. Age igitur videamus, vtrum vera prac-
 dicent, et an ex facili adeo redeant illis ea, quae
 dantur, non inultum, non plus quam alii labo-
 rantibus. Voto enim sane simile fuerit, sine la-
 bore aliquem, sine molestia, praesentem pecu-
 niam accipere. Sed *quam contra omnia se habeant*,
 neque dici, prout res postulat, potest: tot labo-
 res sustinendi, tot molestiae in illis familiarita-
 tibus, vt firmiore hic vel ad hoc ipsum valetudi-
 ne opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus at-
 terant quotidie, et ad vltimam desperationem fa-
 tigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum
 etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In
 prae-

ζηλος. τοιγαρὲν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτὰς καὶ
κακοδαίμονας ἐρασὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβω-
νες ἐρώμενοι παραλαμβάνοντες, ὑπεροπτικῶς περιέ-
πασιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύον-
τες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' ἔδὲ μέ-
χρι Φιλήματος ἄκρᾳ μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ
ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τῆς ἐρώτος γενησομέ-
νην. ταύτην ἔν ἀποκλείσει, καὶ ζηλοτύπως φυ-
λάττεσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐρα-
σὴν ἔχεισι· δεδίδασι γὰρ, μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις
ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐ-
τοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν ἔν, καὶ ὑπισχνέον-
ται, καὶ αἰεὶ ποιήσασι, καὶ χαρίζονται, καὶ ἐπι-
μελήσονται πολυτελῶς. εἴτ' ἔλαθον ἄμφω γη-
ράσαν·

magni rerum affectatio. Itaque istos, tanquam
inuenustos et infelices amatores cum nacti sunt,
astuti et veteratores amasii superbe tractant, at-
que in tantum modo colunt, vti semper ab iis
amentur, frui autem amoribus suis ne ad oscu-
lum quidem extimum permittunt, qui norint in
fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur
excludunt, et summo cauent studio. caete-
rum spe semper amatorem sustentant: quippe me-
tuunt, ne desperatio illum a nimia cupiditate
abducatur, atque ita amare ipsos definat. Arrident
igitur, et pollicentur, et semper facturi sunt, et
praebituri, et rationem habituri pretiosorum
munerum: inter haec ambobus non sentientibus

ράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ ἔτος τῷ ἐρᾶν, καὶ κείνος τῷ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' ἔν αὐτοῖς ἔδεν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος.

Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, ἔ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονὴ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἅπαντος θεωρεῖ, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχροὺς ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτοῖν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' ἔν ἐχέτω τινὰ 6) συγγνώμην

anni obrepunt, vt iam intempestium sit, amare alterum, alterum praeberc. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit: sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, et vndique illam persequatur, vt particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac seruire, ipsum se propter eam vendere; multo enim maior ea, quae ex libertate contingit, voluptas est: veruntamen veniam aliquam habeat, ea si potitur.

6. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam si cum Cl. Gesn. legeris αὐτῆς, tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeo, siue des tamen aliquam iis veniam, si ἐπιτύχοιτο, si contigerit, nempe id, quod cupiunt.* Adeoque neque

μην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδο-
νῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γε-
λοῖον οἶμαι, καὶ ἀνέητον· καὶ ταῦθ' ὀρῶντας,
ὥς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀ-
ναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὃ, τι δὴ
ποτε ἔς· τὸ ἡδὺ, ἔτε ἐγένετό πᾶ τοσάτῃ χρό-
νῳ·

tiatur. At enim propter solam spem voluptatis
insuauia ita multa sustinere, ridiculum et amens
esse arbitror, idque cum videant, labores quidem
manifestos esse, et apertos, et necessarios: spera-
tum autem illud, quidquid demum fit suaue,
neque contigisse vnquam tanto tempore, neque

B 2

adeo,

que cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχοιτο lege-
re, nec quaerere, quo αὐτοῖς referatur;
nam ad eos homines pertinet, qui volu-
ptatem sestantur, de quibus ante dixit; et
pergit etiam in plurali personae; mox ὀ-
ρῶντας dicens. Nec refert, quod eiusmodi
pluralis non expresse praecedat ante αὐ-
τοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis
ter repetita oratio tanto facilius pluralem
feret, quanto illud praecedens τις est ma-
gis generale, et quasi collectiuum. Immo
et datius personae huic phrasi est accom-
modatior, vid. supra *Piscar.* c. 26. Εἶχε
γὰρ ἂν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα,
εἰ ἀμυνόμενος. — εἶδρασε. Itaque et hic
τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, et expone-
re: haec res illis veniam tribuas etc. *Reiz.*

νε· προσέτι δὲ, εἰδὲ γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τῷ Ὀδυσσεύς ἐταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἡμέλει τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὲν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων κατεφρόνεν· ὥστε εἰ πάντῃ ἄλογος αὐτῶν ἢ λήθη τῷ καλῷ, πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκείνο τῆς ψυχῆς διατριβῆς. τὸ δὲ λιμῶ ξυνόντα παρεξίωτα ἄλλῳ τῷ λωτῷ ἐμφορεμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπὲρ ἐλπίδος μόνης, τῷ καὶ 7) αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδόςθαι, τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις

adeo, si quis recte rationem putet, vt contingat, futurum videri. Ac focii quidem Vlyssis, dulci illo Loto gustato, neglexerunt reliqua, et prae eo, quod in praesentia suaue videretur, honesta et pulchra neglexerunt, et non omnino absurda esset illorum obliuio honesti, animo in suauitate illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis adstet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac sola spe ductus, fore vt sibi etiam aliquando degustandus detur: atque interim bona et recta obliuiscatur: illud mehercules

7. Τῷ καὶ] Legendum τῷ καὶ αὐτῷ — δίδοσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum: *Gesner*.

κλεις, ὡς καταγέλασον, καὶ πληγῶν τινῶν Ὀμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνεσίας αὐτὰς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτὰς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλεσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τέτων. πλὴν εἰ μὴ καμείνων τις μεμνήσθαι ἀξιῶσθαι, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δοξῇ ἐπαιρομένων, τῷ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τῷτο περιβλεπτον καὶ ὑπὲρ τὰς πολλὰς νομίζουσιν, ὡς ἐγὼ γε τὰ μὲν ἴδιον, ἀδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνεὶν ὁρῶσθαι, μηδὲν χρῆσθαι ἀπολαύων τῆς ξυνεσίας, δεξαίμην ἂν.

Τοιαύ.

cules risu dignum, et Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad conuictus istos agunt, et propter quae diuitibus se praebeant, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam mentionem iniēcisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur versandi cum generosis viris et praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illustre quiddam et vulgo superius putant, cum equidem, quod ad me priuatim attinet, ne velim quidem nec cum magno Rege esse, et in conuictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως ἔσης, Φε-
 ρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτὰς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα
 μὲν πρὸ τῆ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένεσιν,
 οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχεσιν· ἐπὶ πᾶσι
 δὲ, ἣτις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τῆ δράματος
 γίνεται. ἔ γάρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔστιν, ὡς εἰ
 καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γέν, καὶ ἔ πολλὰ
 δεήσει τῆ πόνῃ, ἀλλὰ θελήσαι δεῖ μόνον. εἰτά
 σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς
 μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχῆς δὲ τῆς θυραυλίας,
 ἔωθέν τε ἐξανιστάμενον, περιμένειν ὠθέμενον,
 καὶ ἀπασπαιόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ
 ὀχληρὸν δόκῶντα ὑπὸ θυρωρῶ κακῶς τυρίζοντι,
 καὶ

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum
 et quasi fundamentum habeant, age iam inter
 nos videamus primo, quae sustineant, priusquam
 admittantur et votorum fiant compotes; quae de-
 inde, cum ibi sunt, illis eueniant; post omnia
 vero, quae ipsis conuersio fiat fabulae. Neque
 enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse; sed
 ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo
 labore opus habere; sed modo opus esse, vt velis
 dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo
 discursu *opus est*, et multis ad ianuam excubiis.
 Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac
 durandum, si impellaris interea et excludaris,
 et impudens non numquam molestusque videaris,
 sub imperio quasi ianitoris Syrum male sermo-
 nem

καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν τελέοντα τῆς μνήμης τῆς ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ πρὸς τὸ τῆς θεραπευομένης ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἡδεται, ὡς μὴ ἀπάθης, μηδὲ προσκρέμης βλέπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἐπυσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν σικετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληρῶντα. ὁ δὲ εὐδὲ πρόσβλεπαι πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν.

Ἦν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξης, καὶ ἴδῃ σε, καὶ προσκαλέσας εἶρηται τι, ὧν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀθρόος δὲ ὁ ἑλγυ-
γος,

nem admifcentis, aut nomenclatoris Libyci con-
stitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet,
quod nomen tuum meminere. Quin etiam ve-
stium curam maiorem quam pro facultatibus sus-
cipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem
colas, et colores eligere, quibus ille delectetur,
ne discrepes ab illo, neque offendas, si forte te
videat; tum studiose illum affectari, vel praece-
dere potius impulsus a seruis, et quamdam quasi
pompa implere. Ille vero multis deinceps die-
bus neque adspicit te.

II. Si vero aliquando felicissimus sis, et vi-
deat te, et ad se vocatum rogauerit fortuitorum
quidam: tum sane sudor multus, et crebra ver-
tigo,

γος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν πα-
 ρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνα-
 σθαι δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι
 χίλιαι νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις, τῷτο οἱ μὲν
 χρηστοὶ αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ δειλίαν·
 οἱ δὲ κακοήθεις ἀπαιδευσίην. σὺ δ' ἔν ἐπι-
 σφαιεσάτης πειραθεῖς τῆς πρώτης Φιλοφροσύ-
 νης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτῷ πολλὴν τὴν
 ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνες νύ-
 κτας ἰαύσης, ἡμάτα δ' αἱματόεντα διαγάγης,
 ἃ, μὰ Δία, τῆς Ἑλένης ἕνεκα, ἔδδ' τῶν Πριά-
 μω Περγᾶμων, ἅλλα τῶν ἐλπιζομένων πέντε
 ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τραγικῆς τινος θεῷ συνι-
 σάντος, ἐξέτασις τέντεῦθεν, εἰ οἶσθα τὰ μα-
 θήμα-

tigo, et tremor intempestiuus, et risus praesen-
 tium de aestu tuo: et saepe cum respondendum
 sit, quis Achiuorum rex fuerit? respondes, mille
 illis naues fuisse. Hoc boni quidem viri pudor-
 em appellant, audaces vero timiditatem, et ma-
 ligni inscitiam, tu vero primam tibi humanita-
 tem periculofissimam expertus, discedis tuam
 ipse damnans meticulosam diffidentiam. Cum
 vero multae tibi inde *noctes sine munere somni,*
sanguineique dies transierunt, non Helenae sane
 causa, aut Pergamorum Priami, sed quinque
 quos speras obolorum, et iam Tragicus tibi deus
 aliquis obuenerit, qui te commendet; examen
 inde instituitur, an literas noueris? Ac diuiti
 quidem

θήματα· καὶ τῷ μὲν πλάσιῳ ἡ διατριβὴ οὐκ
 ἀηδής, ἐπαινεμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ
 δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγών, καὶ ὑπὲρ ἀπαν-
 τος τῶ βίᾳ τότε προκείμεσθαι δοκεῖ· ὑπείσερχε-
 ται γὰρ εἰκότως τὸ μὴδ' ὑπ' ἄλλῃ ἂν καταδε-
 χθῆναι, πρὸς τῶ προτέρῃ ἀποβληθέντα, καὶ
 δόξαντα εἶναι ἀδοκίμον· ἀνάγκη τοίνυν ἕς μυ-
 ρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομέ-
 νοις φθονῶντα (τίθει γὰρ καὶ ἄλλες εἶναι τῶν
 αὐτῶν ἀντιποικμένους) αὐτὰν δὲ πάντα ἐνδεῶς
 εἰρημεῖν νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζον-
 τα, καὶ πρὸς τὸ ἐκεῖν πρόσωπον ἀτενίζοντα.
 καὶ εἰ μὲν ἐκφυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολ-
 λυμέ-

quidem illa non insuavis exercitatio, qui laude-
 tur per hanc occasionem, et felicitatis nomine
 praedicetur; tibi vero certamen de ipsa anima, et
 vita vniuersa videtur esse propositum. Nec im-
 merito enim subit, nec ab alio receptum te iri,
 reiectus a priore aliquo, et reprobatum si fueris.
 Necesse igitur est in sexcentas tum partes ani-
 mum distrahi, qui inuideas his, qui tecum si-
 mul examinantur, (pone enim alios esse eadem
 quae tu appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis
 dixisse omnia arbitreris: porro metuas et speres,
 et ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse
 respuere quid eorum quae dicis videatur, perisse

λύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀνέσι, γεγηθότε καὶ
εὐέλπιν καθιστάμενον.

Εἰκὸς δὲ πολλὰς εἶναι τὰς ἐναντία σοι Φρο-
νέοντας, καὶ ἄλλας ἀντὶ σὲ τιθεμένους ὧν ἕκα-
στος ὥσπερ ἐκ λόγου τοξεύων, λήληθεν. εἴτ' ἐν-
νόησον ἄνδρα ἐν βυθῷ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κό-
μῃ, ἐξεταζόμενον, εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς
μὲν δοκῶντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μὴ· μέσος ἐν το-
σάτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σὲ ἅπας ὁ
παρεληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ
Φθόνης, ἢ γείτων ἐκ τινος εὐτελῆς αἰτίας προσ-
κερακῶς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδε-
ραστὴν, τὰτ' ἐκείνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρ-
τυς·

te putes, si vero cum subrifu audiat, gaudeas et
bona cum spe adstes.

12. Est autem vero simile, multos esse, qui ob-
trectent tibi, et alios tibi opponant, quorum
vnusquisque velut ex insidiis occulte iaculetur.
Iam cogita virum prolixa cum barba et canis ca-
pillis explorari, si quid norit vtile; et aliis qui-
dem videri nosse, aliis non item. Tum tempus
intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua o-
mnis superior: et si quis vel tuus ciuis inuidia,
aut vicinus leui quadam de causa tibi offensus,
interrogatus de te aut moechum dixerit, aut
puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex
Iouis ipsius tabulis datus testis: sin ad vnum o-
mnes

τυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑπο-
 πτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδουκασμένοι. χρη-
 τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναν-
 τιωθῆναι. μόνως γὰρ ἂν ἔτω κρατήσεας, εἶεν,
 καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζό-
 τως· αὐτός τε γὰρ ἐπήνεσε τὰς λόγους, καὶ τῶν
 φίλων οἱ ἐντιμώτατοι, καὶ εἰς μάλιχα πισθεύει
 τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀπέστρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ
 βέλεται, καὶ ἀντιλέγει δὲ ἔτε ἐπίτροπος, ἔτε
 ὁ οἰκονόμος· ἔδὲ τις ἐμψατό σε τὸν βίον,
 ἀλλὰ πάντα ἴδω, καὶ πανταχόθεν αἰσία τὰ
 ἱερά.

Κεκράτηκας ἔν, ὦ μακάριε, καὶ ἔξεσαι τὰ
 Ὀλύμπια, μᾶλλον δὲ, Βαβυλωνίαν εἰληφας, ἣ
 τὴν

mines ordine te laudent, suspecti habentur, et
 ambigui, et corrupti. Oportet igitur multa te
 felicitate uti, et nusquam omnino oppugnari:
 hac sola enim ratione viceris. Esto, Feliciter tibi
 omnia a maiori quadam fortuna euenerunt: et
 ipse enim tuam laudauit orationem, et amico-
 rum honoratissimi, et quibus maxime credit de
 talibus, ipsum non auerterunt: porro idem vult
 vxor, neque procurator contradicit, nec dispen-
 sator: neque vitam tuam quisquam reprehendit,
 sed placata omnia, et litatum vndique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olym-
 piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sar-
 dium

τὴν Σάραδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις
 τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ἐρνίδων
 γάλα. δεῖ δὴ σοι ἀντὶ τῶν τοσέτων πόνων μέ-
 γιστα ἡλίκῃ γενέσθαι τάγαθα, ἵνα μὴ Φύλλανος
 μόνον ὁ σέφανος ᾖ, καὶ τὸν τε μισθὸν ἐκ εὐκα-
 ταφρόνητον ὀρίσθηναι, καὶ τῆτον ἐν καιρῷ τῆς
 χρείας ἀπραγμάνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλ-
 λην τιμὴν ὑπὲρ τὰς πολλὰς ὑπάρχειν· πόνων δὲ
 ἐκείνων, καὶ πηλᾶ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν,
 ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τῆτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀ-
 πετείναντα τῷ πόδε καθεύδειν, μόνῃ ἐκείνῃ
 πράττοντα, ὧν ἔνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης,
 καὶ ὧν ἑμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν ἄτως, ὦ Τιμό-
 κλεις, καὶ εἰδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύνψαντα
 φέρειν

dium arcem expugnasti: et Amaltheae cornu ha-
 bebis, et gallinarum lac mulgebis. Oportet enim
 pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona
 contingere, ne foliacea modo corona sit; merce-
 dem oportet constitui minime contemnendam;
 eamque, quo tempore opus est, sine difficultate
 solui, aliumque etiam supra vulgus honorem
 tibi haberi; et requietem iam contingere laborum
 illorum, et luti, et cursuum, et vigiliarum;
 et illud, quod in votis fuerat, ut porro tuis pedibus
 dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa
 adsumtus initio fuisti, et quorum nomine capis
 mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles,
 nec magnum sic malum foret, submissa ceruice
 iugum

Φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ἔντα, ἀλλὰ πολλῶ, μᾶλλον δὲ τῷ παντὸς δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἡδηταῖς συνκταῖς γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκάνων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναίτο, παιδεία καὶ ἐπ' ἐλάχιον ὠμίληκός.

"Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τῷ πρώτῳ δεῖπναι, ἣν δεκῆς ὁ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνκταῖς. εὐθύς ἂν πρόσσεισι παραγγέλων τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἔκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ἐν χρῇ πρότερον ἴλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χειρὰ, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῆς, τελάχισον πέντε δραχμίας· ὁ δὲ ἀκκισάμε-

νος

iugum ferre leue et commodum, et quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, imino omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso iam conuictu fiunt. Considera autem ipse, dum deinceps audies, vtrum ferre ea possit, si cui vel ad breuissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus seruulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simula-

tionem

νος 8), καὶ ἄπαγε, παρὰ σὲ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις,
μὴ γένοιτο ἐπείπων, τέλος ἐπείσθη· καὶ ἄπει-
σί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' ἐσθῆτα καθαράν
προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα
σχηματίσας, λασάμενος ἦκεις, δεδιώς, μὴ πρὸ
τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ
καὶ τὸ ὕσατον ἦκειν, Φορτικόν· αὐτὸ ἔν τηρή-
σας τὸ μέσον τῆ καιρῶ, εἰσελήλυθας· καί σε πᾶ-
ν ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβάν τις, κα-
τέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλεσίε, μετὰ δύο πε-
σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων.

Σὺ

tionem recusans initio, et, apage, inquiens, a
tene ego? et, me Hercules non fiet, subiiciens,
denique persuaderi sibi patitur, et albis te denti-
bus ridens abit. Tu vero pura veste depromta,
et quam ornatissime compositus lotusque venis,
metuens, ne ante alios adsis: parum elegantis enim
hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso
igitur medio observato tempore, ingressus es, et
cum honoris te significatione exceperunt, teque
prehensum aliquis accumbere iussit paulum supra
diuitem, post duos circiter amicorum veterum.

15. Tu

8. Ἀκυσάμενος] De iis usurpatur, qui cum
indignatione ea renuere videntur, quae
cupiunt maxime. *du Soul.*

Σὺ δ' ὥσπερ τῷ Διὶ τὸν οἶκόν παρελθὼν,
 πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πρατ-
 τομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνω-
 στα πάντα· καὶ ἢ τε οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει,
 καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὃ, τι πράξεις ἐπιτη-
 ρεῖσιν· ἐδ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλυσίῳ τῷτο,
 ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν,
 ὅπως ἐς τὰς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, εἰ πολ-
 λάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν
 συνδείπνων ἀκόλαθοι ὀρώντες ἐκπεπληγμένοι,
 ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσιώπτουσι,
 τεκμήριον ποιούμενοι τῷ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν
 σε δεδειπνηκέναι, τὸ καινὸν εἶναι σοι καὶ τὸ χει-
 ρόμακτρον τιθέμενον. ὥσπερ ἂν εἰκὸς, ἰδίειν τε
 ἀνάγκη

15. Tū vero tamquam Iouis domum ingressus
 admiraris omnia, et ad vnumquodque eorum,
 quae fiunt, suspensus aestuas: peregrina enim tibi
 et incognita omnia, porro hinc familia in te inten-
 dit oculos, hinc conuiuarum quisque, quid agas,
 obleruant. Nec ipse diues non hoc curat, sed
 praecepit etiam seruorum quibusdam, vt atten-
 dant, quomodo erga pueros et vxorem te geras,
 vtrum saepe circumlatis oculis eos adspicias. Ac
 conuiuarum quidem serui attonitum te videntes,
 inscitiam eorum, quae facis, rident, signumque
 etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium
 prius coenasse, quod nouum tibi insolensque sit
 mantile adpositum. Vt igitur facile est ad con-
 ii ien-

ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὃ, τί πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκης. ὑποβλέπειν ἔν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, καὶ κεῖνον ζηλῶν καὶ μανθάνειν τῷ δείπνῃ τὴν ἀκολοθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ φορύβῃ πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἑκάστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλάσιον τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καὶ κεῖνο εἰσέρχεται σε, ὡς ζηλωτὸν τινα
βιώ-

ificiendum, sudare te prae aestu necesse est, nec audere, cum fitis, poicere poculum, ne vinosus videre; neque fructibus adpositis variis, ordine quodam structis, scire, ad quid primo attt postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, et illum imitari, et ab illo discere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, et tumultu animi plenus, perturbatus ad singula, quae fiunt: et nunc quidem beatum praedicas diuitem auri causa et eboris, et tantarum deliciarum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc comparatus diuitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet;
quam

βιώσῃ τὸν βίον, ἅπαντι ἐκείνῳ ἐντρύφῃσων,
καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἷσι γὰρ εἰς-
αεὶ Διονύσια. εὐορτάσειν, καὶ πᾶς καὶ μετράκια
ῥαῖα διακονέμενα, καὶ ἡράματα προσμειδιῶντα,
γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν
διατριβὴν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο
φθέγγεσθαι·

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐνήμιδας Ἀχαιῆς.
Πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τσαυτῆς
εὐδαιμονίας. Φιλοτησία τὸ ἐπὶ τῷ καὶ
σχύφον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας, πρῆπιέ σοι τῷ
διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ ποτε προσεπιπὼν· σὺ δὲ
λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔ-
δει,

quam inuidendam victurus sis vitam, qui ad de-
licias usque omnibus illis vsurus, et aequo iure
particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum
semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam ado-
lescentuli formosi ministrantes, et leuiter adri-
dentes, venustioremi tibi futuram viuendi condi-
tionem pingunt, vti semper Homericum illud di-
cas :

Non pigeat Troasque ocreati et cruris Achiuos.

Multa pati et facere tantae felicitatis gratia. Hinc
amicitiae libabitur, et magnum quoddam pocu-
lum poscens propinat tibi Magistro, vel quocum-
que demum nomine te appellans: tu vero capiens
poculum, quid tibi respondendum sit ignoras

δει, ἡγνόησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγρομίας δᾶ-
ξαν ὥφλες.

Ἐπίφθορος δ' ἔν ἀπὸ τῆς πρεπόσεως ἐκείνης
πολλοῖς τῶν παλαιῶν Φίλων γεγένησai, καὶ
πρῶτερον ἐπὶ τῇ καταικλίσει ἐλύπησας τινὰς αὐ-
τῶν: ὅτι τῇμερον ἦκων, πρὸ κρήθης ἀνδρῶν πα-
λυστῇ θαλείαν ἠτληκότων. εὐθύς ἔν καὶ ται-
ᾷτός τις περὶ σὲ λόγος ἐν αὐτοῖς. τῆτα ἡμῖν
πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετα, καὶ τῶν ἀρ-
τι ἐσκαχυθῶτων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρως εἶναι.
καὶ μόνοις τοῖς Ἑλλῆσι τέτοις ἀνέωνται ἡ Ῥω-
μαίων πόλις. καίτοι τί ἐσιν, ἐφ' ὧ πρоти-
μῶνται ἡμῶν; ἔρηματῖα δύσθηνα λέγοντες, εἶον-
ταί τι παμμέγεθες ὥφλειν; ἄλλος δέ, ἔ γάρ
εἶδες,

prae imperitia, et rufficitatis opinionem prae-
bes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione vete-
rum amicorum plurimum subiisti, et iam prius in
ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod
nouus hospes praelatus es viris, qui multorum
iam annorum seruitutem exhaustere. Statim igitur
tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc
scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam
post eos, qui modo ingressi domum sunt, habea-
mur: et solis hisce Graeculis Romanorum urbs
patet. Quid vero est, quo ante nos censetur?
num sermunculis quibusdam miseris proferendis,
maximam se putant utilitatem adferre? Alius ve-

εἶδες, ὅσα μὲν ἔπιον, ὅπως δὲ τὰ παρατεθύτα
 συλλαβῶν κατέφαγον; ἀπειρέκαλος ἀνδρῶπις,
 καὶ λίμῃ πλέως· ἢ δ' ὅναρ λευκῇ πάτῃ ἄρτου
 ἐμφορηθεῖς, ἔτε γε Νομαδικῇ, ἢ Φασικῇ ὀρε-
 κθος, ὣν μέλις τὰ ὀσῶ ἡμῶν κατακλίνει· τρί-
 τος ἄλλος, ὃ μάστατοι, Φησί, πάντε' ἔδ' ὅλων
 ἡμερῶν ἐψέσθαι αὐτόν, ἐρταῦθ' αὖτε ἡμῶν τὰ
 ὁμοία περὶνωμένον. νῦν μὲν γὰρ αὖτε τὰ κομ-
 νὰ τῶν ὑποδοχμάτων ἐν τριμῇ τιμῇ καὶ ἐπιμαλθίῳ
 ἐσίν· ἐπειδὴν δὲ πατήσῃ πολλάν τις, καὶ πῶπῃ
 λᾶ ἀγκυλοσθῇ, ὑπὸ τῇ κλίῃ ἀθλίως ἐρρίψε-
 ται· ὁρεῶν ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλευσιν ἐκείνοι μὲν
 ἐν τοιαῦτα περὶ σῶ πολλὰ εἰσφύσει, καὶ πρὸς ἡ-
 δὴ καὶ πρὸς διαβολὰς τινες αὐτῶν παρασηυά-
 ζονται.

Τὸ
 ro, non enim vidisti, inquit, quantum biberit
 et quomodo adposita sibi corriprensus voraverit
 bonarum rerum imperitus homo, et esuritionum
 plenus, ne per quietem, nunquam candido pa-
 ne satiatum, aut Numidica gallina, vel Phasiana,
 quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius;
 inepti, inquit, ne totis quidem quinque interio-
 ris diebus videbitis hominem hic inter nos simi-
 liter querentem. Nunc enim, ut novi calcei, in
 honore quodam et cura est: cum vero calcatus
 fuerit aliquoties, et luto oppletus, sub lecto iace-
 bit misere, cunicibus non minus quam nos re-
 fertus. Ac hi quidem talia de te multa versant, et
 forte iam ad calumnias se parant quidam eorum.

Τὸ δ' ἐν συμπόσιον ὅλον ἐκείνο σόνεσι, καὶ περὶ σὲ οἱ πλείους τῶν λόγων· σὺ δ' ὑπ' ἀνδραίας πλέον τῷ ἱκανῷ ἐμπιπὼν οἶνον λεπτῷ καὶ δριμύει, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπεργασίης, πονήρως ἔχεις· καὶ ὅτε προξενῶν ἦν αἱ σοὶ καλόν, οὔτε μένειν ἠσφαλές. ἀποτεινομένη τοίνυν τῷ πτότῃ, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γυγνομένων, καὶ θαμάτων ἐπὶ θαύμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοὶ τὰ αὐτῷ βέλεται) κόλασιν ἡ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γυγνόμενα, μήτ' ἀκούων, εἴ τις ἄδει, ἢ καθαρίζει, πᾶν τι μῶμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῇ δὲ ἢ σεισμά συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα,

18. Convivium igitur illud totum tuum est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videlicet, plus iusto qui biberis vini tenuis et acris, olivae vigente ventre male habes: et tamen neque ante reliquos surgere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo computatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum faccedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides quae sunt, neque audis si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus: sed lautitas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas,

τα, ἢ πυρκαϊάν τινά προσαγγελθῆναι, ἵνα πο-
τὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον.

Τῆτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, καὶ
ἡδισον ἐκεῖνο· δεῖπνον, ἐκ ἐμοίγῃς τῆ θύμῃς, καὶ
τῶν λευκῶν ἀλῶν ἡδισον, ὁπηνίκα βέλομαι, καὶ
ὀπόσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γὰρ σοι τὴν
ὀξύρρημίαν τὴν ἐπὶ τέτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ
νυκτὶ ἔμετρον, ἑώθεν δεῖσῃς περὶ τῆ μισοῦ ξυμ-
βῆναι ὑμᾶς, ὀπόσον τε καὶ ὁπάτα τῆ ἑταῖς χρη-
λαμβάνειν. παρόντων ἔν δύο ἢ τριῶν φίλων,
προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι κελεύσας, ἄρ-
χεται λόγῳ· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποιά ἐστιν, ἐώ-
ρακα· ἡδὴ, καὶ ὡς τυφλὸς ἐν αὐτοῖς ἄδὲ εἰς, ἀ-
τραγώδητα δὲ καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτι-
κά·

optas, aut incendium quoddam narrari, vt tan-
dem aliquando solvatur conuiuium.

19. Hacc itaque prima tibi, sodalis, et suauissi-
ma illa coena: mihi non item, de cepa et can-
dido sale iucundius, cum volo et quantum volo,
libere sumenti; vt enim acidum ructum, qui con-
sequi ista solet, et vomitionem nocturnam omit-
tam, postridie oportebit de mercede inter vos
conuenire, quantum, et quo anni tempore acci-
pere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusue
amicis, aduocato te atque adfidere iusso, dicere
incipit: Quae sit nostra viuendi ratio, heri vidi-
sti, et quam nullus sit in ea iactationi locus, ni-
hil hic tragoediarum, pedestria (humilia) omnia

καὶ· χρὴ δὲ σε ἔτιωσ ἔχθην ὡς ἀπάντων ἡμῖν κο-
νῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ, εἰ τὸ κυριώτατον,
τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτῷ, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν
παιδῶν (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεό-
μενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοί-
μην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ
μὲν τὸ μέτριο καὶ αὐταρκὲς τῷ σὲ τρόπῳ, καὶ
συνίημι, ὡς ἔχῃ μισθῷ ἐλπίδι προσελήλυθα; ἡ-
μῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας
τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔ-
ξεις· ὅμως δ' ἔν καὶ ὠρίσθω τί. σὺ δ' αὐτὸς
ὅ, τι καὶ βέλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ Φίλτα-
τε, καὶ κείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡ-
μῶν

et ciuilia: caeterum ita te existimare volo, et ita
te instituere, vt communia nobis futura memi-
neris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod
principatum tenet, animum tibi meum, (aut
Hercle liberorum, si sint illi liberi institutionis
egentes) cum credam, reliquorum te non ex ae-
quo dominum arbitrer. Quandoquidem vero et
definiri aliquid opus est, video quidem mediocri-
tatem tuam et mores sua virtute beatos conten-
tosque, atque intelligo, non mercedis spe no-
stram te domum accessisse, sed aliarum rerum
causa, beneuolentiae nostrae, et honoris, quem
omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur
aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito,
sed memineris, carissime, illorum etiam, quae
in solennitatibus annuis daturos nos facile asse-
queris:

μας παρέχειν. εἴ γὰρ ἀμελήσομεν ἔδὲ τῶν τοι-
 ἄτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συντιθέμεθα. πελ-
 λὰ δὲ, οἶσθα, τῷ ἔτι αἱ τοιαῦται ἀφορμαί·
 καὶ πρὸς ἐκεῖνα τείνου ἀποβλέπων, μετριώτε-
 ρον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλ-
 λως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις
 ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε διασεισά-
 ταις ἐλπῖσι, τυφασσὸν ἑαυτῷ πεποιήσας· σὺ δὲ,
 πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὄνειροπολήσας,
 καὶ ἀγρὰς ὅλας, καὶ συνοικίας, συνῆς μὲν ἡρέ-
 μα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὁμῶς τὴν ὑπάρ-
 χουσαν 9), καὶ τὸ, Ἐκείνη ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέ-
 βαιον

queris: neque enim negligemus ista, licet de his
 nihil iam inter nos conveniat: multae autem,
 nostri, singulis annis cuiusmodi sunt occasiones.
 Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis
 scilicet mercedem impones: et alioquin decet vos
 eruditos superiores esse pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit spe varia,
 et mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui ta-
 lenta olim et millia somniaueras, et agros
 totos vicosque, intelligis quidem paulatim
 minutam parsimoniam; interim tamen adula-
 ris, ac promissionem, et illud, communia no-

C 4

bis

9. Σαίνεις — τὴν ὑπόσχουσαν] Σαίνειν proprie
 canum esse caudam agitantium, et hic ad
 homi-

βχιον καὶ ἀληθὲς ἔσσεσθαι νομίζεις, ἐκ εἰδῶς,
ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χεῖλα (10) μέν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' ἐκ ἐδίηνε.
Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δέ,
αὐτὸς μὲν, ἔφησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα
τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τῷ πράγ-
ματος εἰπεῖν, ὃ μὴτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺ,
καὶ πρὸς ἄλλα τέτων ἀνγκαιότερα δαπανῶν-
τι, μῆτε τῷ ληψομένῳ εὐταλές. ὁ δέ, ὁμο-
γέρων

bis erunt omnia, firmum verumque esse putas,
nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non bumectasse palatum.
Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se
quidem dicturum negat, amicorum autem prae-
sentium vnum iubet intercedere, et dicere, quod
neque sibi graue sit, qui in alia etiam magis ne-
cessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille
vero

homines translaturum, blandiri significare,
recte tradit *Elfuer.* ad I. *Theff.* 3, 3. Iam
vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum,
vt sit, blandiris tibi propter pollicitationem.
Vel cum Cl. *Gesn.* ad νομίζεις referendum.
Reitz.

10. Χεῖλα] Il. X. 495. de Aethyanaete pri-
mis modo labris degustante poculum. Vult
nempe inter suprema labra nata quasi ver-
ba, non profecta ex animo. *Gesner.*

γέρων τις, ἐκ παιδων καλακείας σύντροφος, ὡς
 μὲν ἐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, Φησί, τῶν ἐν τῇ πό-
 λει ἀπάντων, ὧ ἔτος, ἢ ἂν εἴποις, ὃ γε τῷ
 το πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλῆχομέ-
 νοις μόλις ἂν γένοιτο πρὸς τῆς Τύχης. λέγω
 δέ, ἐμιλίας ἀξιοθῆναι, καὶ ἐσίας κοινωνῆσαι,
 καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων
 ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τῷτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου
 τάλαντα, καὶ τὸν Μίδα πλεόν, βί βωφρο-
 νεῖν οἶσθα. εἶδον 11) δὲ πολλὰς τῶν εὐδαιμό-
 νων, ἐδελήσαντας ἂν, εἰ καὶ προσδιδόναι ῥέοι,
 μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τῷτω, καὶ ὁ-
 ρᾶσθαι

vero eiusdem senectutis homo, adulationi a pue-
 ritia inde adsuetus, felicissimum te, o noster,
 inquit, esse qui in hac vrbe sunt omnium, non
 negabis, cui primum hoc contigerit, quod mult-
 tis vehementer cupientibus vix a fortuna obtin-
 gat: hoc dico, quod consuetudine et communi
 mensa dignus habitus es, atque in primam earum,
 quae sunt in Romanorum imperio, domum rece-
 ptus. Hoc enim supra Croeli talenta et Midae
 diuitias, si moderate seias uti. Equidem cum
 viderim multos nobiles viros, qui vellent, si
 quid etiam impendendum sit, solius gloriae cau-
 sa cum hoc vivere, et conspici circa hunc, et so-

C 5

II. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae
 sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδῶν.
 Equidem ita verti. Gesner.

ρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ Φίλους εἶναι δο-
κῶντας· ἐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτηρίας μακα-
ρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης
εὐδαιμονίας. ἄρκεῖν ἐν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἁ-
σώτος εἶ, τοσόν δέ τι ἐπιπὼν ἐλαχίστον, καὶ μά-
λιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνης ἐλπίδας.

Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ἢ γὰρ εἴδ' ἂν
Φυγεῖν ἐτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκούντων γενομένων.
δέχῃ τοῖσιν τὸν χαλινὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶ-
τα εὐάγωγος εἰ πρὸς αὐτὸν, ἢ πάνυ περισπῶν-
τα, ἢ δ' ὀξέως ὑπτόντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέ-
λεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὲ ἔξω
ἄνθρωποι τὸ μετὰ τῷτο ζηλοῦσί σε, ὀρῶντες
ἐντὸς τῆς κηκλίδος διατρέιβοντα, καὶ ἀκώλυτως
εἰσίου-

dales ipsius atque amicos videri: non inuenio,
quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad
hanc felicitatem insuper etiam mercedem acceptu-
rus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodig-
us et nequam es, hic certum quiddam dicit, id-
que valde exiguum, in primis ad illas spes tuas.

21. Tamen boni consulas necesse est: neque
enim iam fugere tibi integrum, intra retia hao-
renti. Recipis itaque frenum et os comprimis,
et primum facilem te ipsi praebes agilemque, nec
valde trahenti, neque acutum pungenti, donec
sensim plane mansuetus illi fias. At qui extra
familiam sunt homines ab eo te tempore admi-
rantur, videntes te intra cancellos esse, ac ne-
mine

εἰσιόντα, καὶ τῶν πάντων τινὰ ἔνδον γεγεννημένον. σὺ δὲ αὐτὸς εὐδὲπω ἔρως, ἔπινος ἔνθα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἄλλα χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ ἀπὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις· τὸ δ' ἔμπαλαι, ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς οἱ παροιμία Φησὶν, ἐπὶ Μανδραβέλει χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐκείνην ὡς ἐκπεῖν τὴν ἡμέραν, ἀπασμικρυνόμενον, καὶ εἰς τὰ πίσω ἀναποδίζον.

Ἡρέμῃ ἔν ὥστερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἀρχη καταναεῖν, ὡς αἰμὲν χρυσαὶ ἐκείνων ἐλπίδες, εὐδὲν ἄλλ' ἢ Φῦσαι τένες ἦσαν ἐπὶ χρυσοῖ· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς αἱ πόνοι· τίνας ἔ-
ται

mine prohibente intrare, et interiorum quam qui maxime visum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix illis esse videaris: gaudes interim, et ipse te decipis; et futura semper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu speraueras accidit, et quod est in proverbio, Mandrabuli more succedit negotium, quod singulis prope diebus minuitur, et retro pedem ferat.

22. Paullatim itaque et quasi per obscuram lucem tum primum perspicere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas aqueas coloris aurei; graues autem, veros, incuitabiles, perpetuosque labores. Qui sunt isti? forte

ται ἴσως ἔρησῃ με· ἔχ' ὁρῶ γάρ εἰ, τι τὸ ἐπί-
 πονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνεσσίαις ἐστίν, ἐδ' ἐπι-
 νοῶ ἄτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα.
 ἔκ' ἐν ἄκυσαν, ὦ γυναιεῖς, μὴ εἰ πάματος ἐνεσιν
 ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ
 αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνεχέως δαλοπρε-
 πές, ἐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκρόασιως τιθεμένος.
 Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι εὐλεύθερον τὸ
 ἀπ' ἐκείνῃς, μηδ' εὐπατρίδην σκαυτὸν οἶσθαι.
 πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, τὴν εὐλευθερίαν,
 πρὸς προγόνους ἔξω τῶ ἐδ᾽ καταλαβόντων, ἴσθαι
 ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σκαυτὸν λατρείαν ἀπεμ-
 πολήσας εἰσῆς· ἔ γάρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευ-
 θερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ἧτως ἀγεννῇ πράγμα-
 τα

forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum
 fit tali in convivio, nec intelligo, quae molesta
 atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir o-
 ptime, et non hoc solum, an labor insit in hoc
 negotio, expendes; sed quid turpe, quid humile,
 et omnino servile habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab
 illo te tempore non iam liberum, non ingenuum
 putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec
 omnia extra te limen illud relicturum scito, cum
 primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus
 intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas vo-
 let, qui ad ignobilia adeo negotia et humilia in-
 gredia-

τα καὶ ταπεινὰ εἰσὶόντι δόλος ἐν, εἰ καὶ πά-
 νυ ἀχθὲς τῷ ἐνόματι, καὶ ἀχθὲς, ἀλλὰ
 πολλῶν δόλος ἀναγκαιῶς ἐστὶ, καὶ θητεύσεις
 κάτω νενευκῶς ἔωθεν ἐς ἐσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ
 μισθῷ· καὶ ἔτε· δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δελευ-
 ζυντραφεί, ἐψιμαθῆσας δέ, καὶ πέρρω πρὸ
 τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, ἔ· πᾶν
 εὐδόκιμος ἐστὶ, ἔδὲ πολλὰ ἄξιός τῳ δεσπότης
 διαφθεῖραι γάρ τε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπὶ-
 ᾤσα· καὶ ἀπεσκιρτῶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐ-
 τὸ ἐν τῇ δακρίῳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλην εἰ
 μὴ ἀποχερῆν τοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ
 Πυρρίᾳ μὴδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μὴδ' ὥσ-
 περ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλαφώτῳ τῳ κήρυκε
 ἀπημ-

grediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen
 graueris, neq. vnus, sed multorum servus eris
 necessario, et serviles operas obstipō capite prae-
 stabis a mane inde vsque ad vesperein, mercede
 iniquissima: et tamquam homo non a puero inde
 seruituti innutritus, sed qui sero discas, atque ae-
 tate iam prouecta instituendum te illi tradideris,
 non valde probaberis, nec magni pretii videbere
 domino. Corrumpit enim te subiens libertatis
 recordatio, et resiliere facit non nunquam, et ea
 ipsa de causa seruitute male defungi. Nisi forte
 illud satis esse putas ad libertatem, quod non
 Pyrrhae neque Zopyrionis filius es, neque vt
 Bithynus aliquis sub vocali praedone venisti. Ver-
 rum

ἀπημπελῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτις, τῆς
 νεμηνίης ἐπιστάσης, ἀναμειχθεὶς τῷ Πυρρῷ καὶ
 τῷ Ζωπυρίῳ, προτείνης τὴν χεῖρα ὁμοίως
 τοῖς ἄλλαις σιμέταις, καὶ λάβης ἀντὶ τοῦ, τα-
 ῦτότε ἦν τὸ διδόμενον, τῷτο ἢ πρὸς ἐσί-
 κήν γὰρ ἐκ εἵδει ἐπ' ἀνδρα ἐκυτόν ἀποκηρύ-
 ξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστράμενον ἐαυ-
 τῷ τὸν δεσπότην.

Εἴτ', ὦ κάθαρχμα, (φαίν' ἀνκαὶ μάλιστα πρὸς
 τὸν Φίλοσοφον φάσκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἢ
 πλέοντα καταποντισὲς συλλαβὼν, ἢ ληΐης ἀπε-
 δίδοτο· ὥκτιρες αὖ σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀ-
 ξίαν δυσυχέντα, ἢ εἰ τις σε συλλαβόμενος, ἢ ἰ-
 γε ἄλλον εἴποι λέγων, ἐβόας αὖ πᾶς νέμεας, καὶ
 δεινὰ

nam enim vero, cum tu, vir optime, instantibus
 Kalendis permistus Pyrrhiae ac Zopyrioni, ma-
 num non minus quam reliqui scrui porriges,
 capiesque quicquid est, quod tibi datur; haec ve-
 ro venditio est: praecone quidem non erat opus
 in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, et
 longo tempore herum ambiret eo quasi procaretur.

24. Tu vero, purgantem hominis, prope
 dixerim, praefertim ad eum, qui Philosophum
 se ferat, si te navigantem hostis, qui submerge-
 re navim posset, vel pirata vendidisset, misera-
 reris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut
 si quis, manu iniecta, servum te suum perhibens
 abducatur, leges proclames, et quiritaris, et indi-
 gneris,

δεινὰ ἐποίησας, καὶ κτάναντες, καὶ τῷ γῆ, καὶ
 θεοῖς, μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐνεκράγεις ἅν' αὐτοῖς
 δέ, οὐλίαν ἔναι α. ἀβολῶν, ἐν τέτῳ τῆς ἡλι-
 κίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει ὁδὸς ἦτο, καὶ κῆρ ἦν
 πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὄραν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σα-
 φεῖα φέρων ἀπὸ μὲν ἀνθρώπων, καὶ τὰς παλαιὰς ἐ-
 κείνης λόγους αἰδεσθεῖς, ἔσθ' α. καλὸς Πλάτων, ἢ
 ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασιν, τὰ
 μὲν ἐλευθερίον ἐπαιρῶντες, τὸ δ' ἀλογοῦντες δὲ
 διαβάλλοντες, καὶ ἐκ αἰσχύνης νόλασιν ἀνδρῶ-
 παις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀτεξε-
 ταζόμενα, καὶ ἐν ταύτῳ πλήθει Ῥωμαίων
 μάνος ξείνων 12) τῷ τρίβωνι, καὶ πανήρωσ
 τὴν

gneris, et terram deosque magna voce testeris;
 et te ipsum paucos propter nummos, in hoc ac-
 tatis, cum, si natus esses servus, tempus erat li-
 bertatem circumspicere, cum ipsa te virtute et
 sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas dis-
 putationes, quas pulcher Plato, et Chrysippus,
 et Aristoteles, in laude libertatis, et servilis hu-
 militatis vituperatione, consumserunt: neque pu-
 det te cum adulatoribus, et forensi turba, et ni-
 dorem sectantibus componi. et in tanta Roma-
 norum multitudine solum peregrino cum pallio
 conspici, et male nec sine barbarie Romanorum
 lin-

12. ξείνων] ξείνων est peregrina opère, di-
 cere, et mirari. Conf. nostrum Gall. c. 18.
 "Ὅσω

τὴν Ῥωμαίων Φωνὴν βαρβαρίζων, εἴτα δειπνῶν
 δεῖπνα θορυβώδη, καὶ παλυάνθρωπα, συγ-
 κλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείσιον μοχθηρῶν;
 καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις πέ-
 ρα τῆς μετρίως ἔχοντος, ἑωθεν τε ὑπὸ κώδωνι
 ἔξανασας, ἀποσεισάμενος τῆς ὕπνης τὸ ἡδιστον,
 συμπεριθεις ἄνω καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθιδίζον
 πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελεῖν· ἄτως ἀπορία μέν
 σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέ-
 λιπεν δὲ καὶ αἱ κρήναι ῥέεσαι τῆς ψυχρῆς ὕδα-
 τος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπὸ ἀμυχανίας ἐλθεῖν;
 ἀλλὰ δῆλον, ὡς ἔχ' ὕδατος, ἔδὲ θέρμων, ἀλλὰ
 πειμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἷνε ἀνδοσμίας ἐπι-

θυμῶν,
 lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas et
 multorum hominum, conuenarum, et maiorem
 partem malorum. In his iplis conuiujs laudas
 importune, et bibis vltra mediocritatem, et ma-
 gis ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni
 parte suauissima, sursum deorsum curris cum a-
 hiis, hesternum adhuc lutum in cruribus circum-
 ferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agre-
 stium olerum; adeone defecerant te fontes frigi-
 da manantes, vt prae desperatione ad haec deu-
 nires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, ne-
 que lupinorum, sed bellariorum et pulpatiento-
 rum, et vini odorati cupiditate captum, lucil in-

star,

Ὅσοι δὲ ἀν' ἐξίσομαι, τοσέτω καὶνότερος
 ὢμαι αὐτοῖς. Reide.

θυμῶν, ἐάλως, καθάπερ δ' ἀάβραξ, αὐτὸν μά-
λα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τῶν λαιμὸν δια-
παρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαρὲν τῆς λιχνείας
ταύτης τὰ πῖχαιρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι,
κλειῶ δεθεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα
παρέχαις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔστι
σοι τῶν ἰσχυάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐ-
λευθερία, καὶ τὰ εὐγενές, αὐτοῖς φυλόταις
καὶ φράτορσι, φρεῖδα πάντα, καὶ εἰς μνήμη
τις αὐτῶν.

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν
τῷ πράγματι, δῆλον ἀντ' ἐλευθερίας δοκεῖν, οἱ
δὲ πόνοι μὴ κατὰ τὰς πάνυ τέττας οἰκίας·
ἀλλ' ὅρα, εἰ ματριώτερά σοι προσέτακται τῶν
Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προσεταγμένων. ὧν μὲν
γὰρ

istar, ipsaque marito, quae appeteret ista, gula
confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius
praemia, et instar sumiorum collari vinctus risum
praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris,
quod licet quantum lubet deuorare ficuum. Cae-
terum libertas cum ipsis tribulibus et sodalibus
illicet euauuerunt, nec memoria illorum superest.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine in-
esset huic negotio, quod iam pro libero seruus
videris; nec labores etiam iudem, qui plane seruis.
Verum vide mihi, an moderatiora tibi iniuncta
sint, quam Dromaei aut Tibio. Nam doctrina
Luc. Op. T. III. D illa

γὰρ ἕνεκ τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας
 παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κού-
 νον Φάσι λύρα καὶ ὄνη; πάντῃ γέν' ἔχ' ὀρεῖται,
 ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς
 Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγα-
 λοφροσύνης, ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλη τὸ
 χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τέτων
 Φροντίδας· τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ τῷ Φορ καὶ
 μαλακίᾳ, καὶ ἡδυπάθειᾳ, καὶ ἀσέλγειᾳ, καὶ
 ὕβρει, καὶ ἀπαιδευσίᾳ. δεῖται δὲ σὲ ἐπ' ἐκεί-
 να μὲν ἔδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πῶγωνα ἔχεις βαδύν,
 καὶ σεμνός, τις εἴ τήν πρόσσωψιν, καὶ ἱμάτιον
 Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβεβλησά, καὶ πάντες
 ἴσασι γε γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλόσο-
 φον,

illa, cuius se cupiditate ductum adsciuisse te di-
 cebat; parum illi curae est: quid enim, aiunt,
 afino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vi-
 des?) intabescunt cupiditati Homérica sapien-
 tia, aut Demosthenicae grauitatis, aut magni-
 ficentiae Platonis. Quorum si quis ex animo au-
 rum auferat et argentum, et parum rerum curas;
 quod superest fastus est, et molities, et voluptas,
 et luxuries, et contumelia, et ruditas. Ad ista
 vero neutiquam te opus habet: Verum, quod
 barbam habes prolixam, et vultum venerabilem,
 et Graeco pallio decenter amictus es; et quod
 omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetor-
 em,

Φόν, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμερίχθαι καὶ τοιῶ-
 τὸν τινι τοῖς προῖσι, καὶ προπομπεύειν αὐ-
 τῷ. ἔξει γὰρ ἐκ τέττα καὶ Φιλομαθῆς τῶν Ἑλ-
 ληνικῶν μαθημάτων, καὶ ἔλως, περὶ παιδείαν
 Φιλόκαλος, ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντί-
 τῶν θαυμασῶν λόγων, τὸν πῶγωνα καὶ τὸν τρί-
 βωνα μαμισθωκέναι. χρεὶ ἔν σε αἰεὶ σὺν αὐτῷ
 ὄρασθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ'
 ἔωθεν ἔξαναζάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησό-
 μενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν·
 ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐμότη σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν
 τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος,
 ὡς δ' ὁδῷ βαδίζων, ἀμελὴς ἐστὶ τῶν μεσῶν, ἀλλ'
 εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν.

Σὺ

rem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur,
 permistum esse etiam ex hoc genere aliquem prae-
 cedentibus ipsum et deducentibus: videbitur e-
 nim ipsa hac re ipse quoque Graccarum literarum
 cupidus, et uniuersim pulchritudinis illius, quae
 in doctrina inest, studiosus. Itaque metus est, ne
 pro admirandis illis sermonibus tuis barbam pal-
 liumque locaueris. Oportet igitur te semper cum
 illo conspici, et nec unquam desiderari, sed ma-
 ne surgentem praebere te ridendum in officio,
 nec deferere ordines. Ille vero manu nonnum-
 quam tibi iniecta, quod in buccam venerit, nu-
 gatur, ostendens obuiis, se neque in via curam
 musarum deponere, sed ipsum quod in itinere
 contingit otium, bene collocare.

Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ
 βάδην ἀνὰ πάντα πολλὰ καὶ κἄτα πάντα (τοιαύτη
 γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ Πόλις) περιελθὼν, ~~Μ~~φωκᾶς
 τε καὶ πνευσίᾳς. καὶ κείνῃ ἔνδον τινὶ τῶν Φί-
 λων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενῃ, μηδ' ὅπως κα-
 θίξης ἔχων, ὁρῶς ὑπ' ἀπερίας ἀναγκηνώσεις
 τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιτόν
 τε καὶ ἄποτον ἡ νύξ καταλάβῃ, λασάμενος πο-
 νηρῶς ἄωρὶ, περὶ αὐτό πᾶ σχεδὸν τὸ μεσονύ-
 κτιον ἤκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἔκ ἔθ' ὁμοίως ἐν-
 τιμος, ἔδὲ περιβλεπτος τοῖς παρῶσιν. ἀλλ' ἦν
 τις ἄλλος ἐπείσελθῃ νεαλέστερος, ἐς τὰ πίσω σύ·
 καὶ ἔτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεῖς,
 κατὰκεισαι μάρτυς, μόνον τῶν παραφερομένων
 τὰ

26. Tu vero miser partim vna currens, par-
 tim lente ingressus, per ardua multa et declivia,
 talis enim est vrbs, vt nosti, post circuitum il-
 lum sudas et anhelas: et dum ille intus cum ami-
 corum aliquo, ad quem inuisit, colloquitur, tu,
 qui ne sedendi quidem coplam habeas, adstans,
 cum nihil sit quod agas, depromto libello legis.
 Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit,
 totus male intempestiue, circa ipsam fere mediam
 noctem ad coenam venis, non iam vt ante hono-
 ratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si
 quis alius superuenit recentior, tu post tergum
 atque ita in contemtissimum angulum expulsus
 testis modo accumbis eorum, quae praeterferun-
 tur,

τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι τούτου, καθάπερ αἰ-
κῶνες περιπαθῶν, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλαχῆς
Φύλλον, ὃ τὰ ἄλλα συνειλᾶσιν, εἰ ὑπεροφθεῖν
ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσματος ὑπὸ λιμοῦ
παραψάμενος, καὶ μὴν καὶ ἡ ἄλλη ὕβρις ἀποστῇ,
ἀλλ' ἔτε ὡς ἔχεις μόνος. καὶ γὰρ ἀναγκαῖον ἔσθι
καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀσὶ ταῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις
ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμασύνῃ γὰρ σὴ τὰτό γε
ἔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μῆν
πλευσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελής, σοὶ δέ, νεοττός
ἡμίτομος, ἢ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀν-
τικρυς, καὶ ἀτιμία· πολλακίς δὲ ἦν ἐπιλίποι
ἄλλε τινός, αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος ἀράμενος ὁ
διάκονος τὰ σοὶ παρακειμένα φέρων, ἐκείνῳ πα-
ρατέ-

tur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, ro-
dens canum instar, aut siccum malvae folium,
cui innoluunt alia; si qua despiciatur ab his, qui
ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum
nec alia contumelia abest: sed neque ovum solus
habes. Neque enim opus est, ut te eadem ad-
fectare semper, quae hospites et ignoti: (illa e-
nim esset impudentia tua) neque suis tibi similis
aliarum apponitur: verum diuiti pinguis et fagi-
nata; tibi vero pullus dimidiatus, aut patumbus
exsiccus, quae quidem aperta contumelia est et
contemptus. Saepe etiam, si qua desit, alio re-
pente conuiuia superueniente, minister, ablata
ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admur-

ρατεθεικεν, ὑποπονθούσας· σὺ γὰρ ἡμέτερας
 εἶ. τεμνομένη μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἡ σὺς ὑπο-
 γαστρίᾳ 13), ἡ ἐλαφα, χρηρὲς πάντος ἡ τὸν δια-
 νύμαντα ἴλεων ἔχειν, ἡ τὴν Προμηθεὺς μερίδα.
 Φέρεσθαι, ὅσα κεκαλυμμένα τῇ πικρῇ. τὸ γὰρ
 τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα πέρεσθαι, ἔστ'
 ἂν ἀπαγορευσθαι ἐμφορέμενος, σὲ δ' ἔτω τα-
 χέως παραδραμεῖν, τίνι Φορηγὸν εὐευθέριον ἀν-
 δρῆ, καὶν ἐπόσῃ; αἱ ἐλαφοὶ τὴν χολὴν ἔχοντι;
 καίτοι

murans illud: tu enim noster es. Quoties qui-
 dem carpitur in medium appositus aut porcellus
 subrumis, aut ceruus, omnino aut propitium ha-
 beas diuiforem, opus est, aut Promethei partem
 feras, ossa dico pinguedini inuoluta. Quod e-
 nim supra te accumbenti adstat patina, donec
 satietate victus renunciet, te vero, celeriter adeo
 praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam non
 plus quam cerui bilis habeat? Sed illud nondum
 dixi,

13. Σὺς ὑπογαστρίᾳ] Verba mihi obscura. Il-
 lud quidem liquet, ὑπογαστρίῳ substanti-
 ue hic non capi pro *sumine* vel *abdomine*;
 cum fiat ossium mentio: vitrum vero ὑπο-
 γαστρίῳ οὔτε sit *porcellus subrumis*, *lactens*;
 an, quod Erasmo placuit *sus facta*, iam de-
 finire non audeo: prius expressi versione,
 cum analogiae epitheti illius magis conue-
 niat. Gesner.

καίτοι πρόσθεν ἐκεῖνα ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἤδη
 εὐν. τε καὶ παλαιότερον οἶνον πινόντων, μόνος
 σὺ πονηρὸν τινα καὶ παχὺν πίνεις. θρασύτης
 αἰ. ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὥς μὴ ἐλφγ-
 χθείης ἀπὸ τῆς χρηματικῆς, ἕπως ἄτιμος ὢν
 ξημερότης. καὶ εἶδε γὰρ καὶ ἐκεῖνα ἐς κόρον ἦν
 πίνειν. ἵν' οὖν πολλὰς αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐκ
 αἰετοῖ βαίνει.

Ἀλλὰ δὴ σε πολλὰ καὶ ἄθροα, καὶ σχεδόν τὰ
 πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκίῃ κέναι-
 δός τις, ἢ ὀρχησθὶ δάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ζυναι-
 ρον, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνδραπόδκος. τοῖς μὲν
 γὰρ τὰ ἐρωτικά παῖτα διακονημένοις, καὶ ἡμι-
 ματιδία ὑπὸ κέλπῃ διακομίζεσι, πόθεν σὺδ'
 ἰσά-

dixi, quod aliis suavitissimum vetustissimumque
 vinum bibentibus, solus tu minutum et crassum
 potas. Itaque curas in argento semper aut auro
 bibere, ne colore vini, quam contentus sis con-
 vina, prodatur. Et utinam vel illius ad satietatem
 bibere tibi liceret. Iam vero saepe te poscente
 puer se exaudiisse dissimulat.

27. Molestia sane te adficiunt multa et crebra,
 et paene omnia: maxima quoties prae te floret vel
 cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel lo-
 nicos modos et cantilenas contexens homuncio
 Alexandrinus. Vnde enim amatoriarum volupta-
 tum hisce ministris, et literulas sinu perferenti-
 bus,

ἰσότημος κατακείμενος; τοιγαρὲν ἐν μυχρῷ τοῦ
 συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδῶς καταδεδυκώς, ἑστίεις
 ὡς τὸ εἶκος, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖς, καὶ αἰτιῶ
 τὴν τύχην, ἐδ' ὀλίγα σοὶ τῶν χαρίτων ἐπαφε-
 καίσασαν. ἤδῃ δ' ἂν μοι δοκεῖ καὶ παιγνίης
 γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ᾠσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου
 ποιήσαντος, δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ
 οἱ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν ἐστίν. ὑπο-
 κρίνης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑπακρίνα-
 σθαι δεοί, τῶν κλήρες πολυταλάντες, καὶ ἀρ-
 χάς, καὶ ἀθρόες τὰς πλέτες ὑπισχυμένων.
 καὶ γὰρ αὖ καὶ τέτες ὁρᾷς εὐ φερομένους ἐν ταῖς
 Φαίαις, καὶ πολλῶν ἀξιωμένους· καὶ ἐν τι γὰρ
 τέτων

bus, aequalem acubitus honorem tu postules.
 Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore
 quaerens suffugium, ingemiscis merito, teque
 ipse miseraris, et fortunam accusas, quae ne tar-
 tillum tibi venustatis adasperferit. Libenter au-
 tem videaris et ipse poëta velle fieri amatoriarum
 cantilenarum, aut ab alio composita canere posse
 commode; cum videas, quibus rebus honor et
 plausus adiunctus sit. Sustineas vero, si magnum
 aut vatem agere oporteat ex eorum genere, qui
 hereditates multorum talentorum, et imperia, et
 confertas diuitias pollicentur: vides enim hos
 quoque felicem in amicitiiis cursum habere, et
 magna in dignitate versari. Horum igitur vnum
 ali-

τέτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀπέβλητος καὶ
 περιττός εἴης, ἀλλ' ἔδ᾽ ἀπὸς ταῦτα ὁ κοπο-
 δαίμων πιθάνος εἴ. τοιγαρὲν ἀνάγκη μειῶσθαι,
 καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑπομιμνῶντα καὶ ἀμε-
 λούμενον.

Ἦν μὲν γὰρ κατέειπεν ὁ τις ψήθυρος οἰκέτης,
 ὡς μόνος ἐκ ἐπὶ ημετέρας τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον
 δεχόμενον, ἢ κινδυνίζοντα, κίνδυνος δ' μικρὸς ἐν
 τῷ πράγματι. καὶ ἐν χειραίᾳ βατράχου δι-
 κην δαψνόντα, περὶ γέναι, ὡς ἐπίσημος εἴη ἐν
 τοῖς ἐπανόσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελόμενον.
 πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπήσαντων, αὐ-
 τὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν
 τὴν κολακσίαν ἐμφανίζοντα. τὸ μὲν γὰρ λιμὲν
 ξυθόντα, καὶ, νῆ Δία, γε δαψνόντα, μύρω χρῆσθαι,

καὶ
 aliquid libenter fieres, ne plane reusculus esses et
 superfluous. Sed nec ad ista, infelix, probabilis
 es. Itaque necessario minueris, et silentio oc-
 cultisque lacrimis persers neglectum tui.

28. Si enim deferat te futuro seruus, solum
 te non laudasse puerum dominae saltantem, aut
 canentem cithara, periculum ex ea re non par-
 vum. Oportet igitur terrestris ranae instar sitien-
 tem clamare, et ut insignis inter clamantes sis et
 quasi praecentor, studere: facpe etiam, postquam
 conticuerunt alii, ipsum subicere meditatam
 quamdam laudationem, prolixae adulationis in-
 dicem. Porro esuritionum te fodatam, et sitien-

καὶ σέφανῶσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γασ-
 λείον. εἰμας γὰρ τότε σὴλη ἐώλε, τινὸς νεκροῦ
 ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐσίγη καταχέαν-
 τες μῦρον, καὶ τὸν σέφαρον ἐπιθέντες, αὐτοὶ
 πίνεσι, καὶ εὐωχῶνται τὰ παρεσκευασμένα.

Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζελότυπος τις ἢ, καὶ παῖδες
 εὐμορφοὶ ὥσιν, ἢ νῆα γυνή, καὶ σὺ μὴ παντε-
 λῶς πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, ἔκ' ἐν
 εἰρήνῃ τὸ πρῶγμα, ἐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρό-
 νητος. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως παλα-
 τοί, ἔ' μόνον τάλιθ' ὀρώντες, ἀλλ' αἰετὶ καὶ
 προσεπιμετρῶντες, ὥς μὴ νυκάζειν δοκοῖεν. δεῖ
 ἔν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δαίπνοις κατὰ νύκτα
 τακταῖσθαι, δεδιότα, μή τις εὐκῆχος σε ἰδῇ
 προσ-

tem, vngi et coronari, sane ridiculum. Similis
 enim es cippo nuperi alicuius mortui, cui mit-
 tuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt
 vnguento, et coronam illi imponunt, vinum ve-
 ro ipsi bibunt et epulantur ea quae parata sunt.

20. Si vero Zelotypus ipse sit, et formosi libe-
 ri, aut mulier iuuenis, neque tu sis plane alie-
 nus a Venere et Gratiis, vix pax constabit, nec
 periculum est, quod facile contemnas. Aures e-
 nim regis et oculi multi, nec qui vera solum vi-
 deant, sed semper quasi corollarium, ne conui-
 vere vmquam putes, adiiciant. Oportet igitur,
 vt in Persarum conuiujs, deiecto vultu accum-
 bere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum
 obser-

προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλαιῶν, ἐπεὶ ἄλ-
λος γε εὐνῆχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἰε-
χων, ἂ μὴ θέμις ὄρωντα, διχπαίρας τῷ οἰσῶ
μεταξὺ πίνοντος, τὴν γυνᾶν.

Εἰτ' ἀπελθὼν τὰ δειπνᾶ, μικρὸν τι κατέδαρ-
θεα. ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκτρυίνων ἀνεγρόμενος, ὃ
δείλαιος ἐγὼ φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι
διχτριβὰς ἀπολιπὼν, καὶ ἑταίρας, καὶ βίον ἀ-
πράγμονα, καὶ ὕπνον μετρέμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ,
καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάρβαρον φέ-
ρων ἑμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίος ἔνεκα, ὦ θεοί, ἢ
τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς ἕτος ἐσιν; εἰ γὰρ καὶ ἄλ-
λως μοι πλείω τάτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ
προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας.
νῦν

obſervet adſpicere pellicam unam, cūm aliū Eu-
mēchus intentum iam arcum habeat, qui adſpi-
cientis quae ſas non eſt; buccam ſagitta inter bi-
bendum traiciat.

30. Deinde egreſſus conuiuiο paulum obdor-
miſti. Sub gallorum verò cantum excitatus, mi-
ſerum me inquis et aerumnofum! quibus ego
exercitationibus relictis, et ſodalibus, et quam
otioſa vita, et ſomno, quem ſola mētiretur dor-
miendi libido, et ambulationibus liberis, in
quod me harathrum ipſe praecipitavi. Cuius rei
cauſſa, Dii boni! aut quae ſplendida illa merces?
Nonne enim alio etiam modo plura iſtis parare
mihi licuit, libertate manente et omnium rerum
potesta-

νῦν δὲ τὸ τῆς λέγῃ, λέων κρόκη δεθείς, ἄνω καὶ
 κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων οἰκτιστὸν, οὐδ'
 εὐδοκίμειν εἰδώς, ἐδὲ κηχαρισμένος εἶναι δυνά-
 μενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων, καὶ
 ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὡς δὲ καὶ ἁ-
 χάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικὸς, ἐδ' ὅσον
 γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ, ὡς καὶ
 ἐνοχλῶ πολλὰκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστα ὅ-
 ταν ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ εἶναι θέλω. σκυθρωπὸς
 γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, ἂν ἔχω ὅπως ἀρ-
 μόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τῇ σεμένῃ
 φυλάττω ἑμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονοτονῶ
 χι

potestate. Nunc vero tanquam leo, quod est in
 prouerbio, licio deuinctus, sursum deorsum tra-
 hor, et, quod omnium miserrimum est, nec bo-
 nam de me opinionem concitare, neque gratio-
 sus esse possum. Idiotæ enim ego his in rebus et
 iners, maxime si cum hominibus comparer, qui
 artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero inua-
 nustus etiam sum, et minime comis conuiua,
 ac ne tantillum quidem excitare risum possum:
 intelligo autem, conspectum etiam meum sæpe
 molestum esse, in primis quoties me ipso subuior
 hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor,
 et in vniuersum non video, quomodo aptus illi
 esse possim: si enim grauitatem seruo, insuauis
 illi

χι Φευκτέος. ἦν δὲ μαιδικῶς, καὶ ἔνθιμῶς τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδιστον, κατεφρένησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσεν, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμωδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπαῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τᾶτον ἄλλω βεβιωκώς.

Ἔτι σὺ ταῦτα διαλογιζομένῃ, ὁ κώδων ἔχρησε, καὶ χρεὶ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, καὶ περὶ σκεῖν, καὶ ἑστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρῶτον τὰς βιβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἄθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον· καὶ σοὶ τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφον, καὶ
 ἡ ἀ-

illi videor et tantum non fugiendus; sin rideam et ad suavitatem componam vultum, contemnit statim et despuit; et' similis mihi res videtur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat. In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi viuam, hanc praesentem si alii vixero?

31. Adhuc ista cogitas, cum tintinnabulum sonuit, et consuetus vitae tenor seruandus est: circumeundum est, standum est, vinctis prius summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans certamen: tum coena similis, et in eadem horam protracta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum vigiliae, et sudor,
 et

ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρωὶς, καὶ ὁ κάματος, ἡ
 ῥέμα ἤδη ὑπορύττεσιν, ἡ Φθόγη, ἡ περιπνευ-
 μονίαν, ἡ κῶλα ἀλγημα, ἡ τὴν καλὴν ποδάγραν
 ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ οὕτως, καὶ περ-
 λάκεις κατακειῖσθαι δέον, ἅδὲ τὰτο συγχεχῶρη-
 ται. σκῆψις γάρ ἡ νόσος, καὶ Φυγὴ τῶν κα-
 θηκόντων ἔδοξεν. ἔστε ἐξ ἀπάντων ὠχρὸς αἶς,
 καὶ ὅσον ἄδέπω τεθνηζομένῳ ἔοικας.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἣν δὲ πού
 καὶ ἀποδηῆσαι δέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἔω. ὕντος
 δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν (τοιᾷτο γάρ σοι ἀ-
 ποκεκληρώται) καὶ τὸ ζεύγος περιμέτεις, ἔστ'
 ἂν, ἐκ ἑτ' ἄσης ἡ καταγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε ἡ
 τῷ

et fatigatio paullatim cuniculis te suffodiunt, et
 vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel co-
 li dolorem, vel praeclaram podagram elaborant.
 Obduras tamen et saepe, cum decumbendum es-
 set, neque hoc tibi concessum est. Simulatio e-
 nim morbus tuus videtur et officiorum fuga. Ita-
 que ob haec omnia pallidus semper, et parum
 abest, quin iam morituro similis videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua
 vero etiam iter instituendum sit, reliqua omitto.
 Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc
 enim fors tibi tribuit, et iumenta exspectas, do-
 nec, cum iam non amplius sit vecturae copia,
 cum

τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσωσιν,
 εἰς τῶν Φρυγῶν δαψιλῶς ὑποβαλέντες.

Οὐκ ἔκινῶ δέ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὁ μοι Θε-
 σμοπόλις ἔτος ὁ Στωϊκὸς διηγῆσατο, ζυμβὰν
 αὐτῷ πάλιν γελοῖον, καὶ, νῆ Δί', ἐκ ἀνέλπιστοι,
 ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη. συνῆν μὲν
 γὰρ πλεσίᾳ τινὶ καὶ τρυφῶσῃ γυναικὶ τῶν ἐπι-
 Φανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῆσαν δὲ καὶ ἀποδημή-
 σαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκείνο παθεῖν ἔφη
 γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παρα-
 δεδύσθαι Φιλοσόφῳ ἔντι, κίναιδόν τινα τῶν
 πεπιπτωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πῶγωνα πε-
 ριεξυρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ
 εἶκος

cum coquo te aut ciniffone dominae in vehicu-
 lum compingunt, et ne virgultorum quidem
 fatis substernunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod sibi
 accidisse Thesimopolis, hic Stoicus, mihi narravit,
 ridiculum sane, quod aliis quoque usu venire
 posse nec improbabile, per Iouem, fuerit. Vi-
 uebat ille in domo diuitis et delicatae mulieris;
 cum autem peregre eundum esset* aliquando,
 primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut
 iuxta se, Philosophum hominem, adsidere iube-
 retur cinaedus quidam laeuigatis pice cruribus
 et rasa barba: nampe in honore illum ipsa, ut
 facile

εἰκὸς ἦγε, καὶ τὸνομα δὲ τῷ κίκαϊδ᾽ ἀπεμνη-
μόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τῷτο τοῖς
νυν πρῶτον ἡλίκον, σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀν-
δρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ, ὡς βαδὺν
πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμὸς πόλις εἶχε) παρα-
καθίζεσθαι Φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογε-
γραμμένον πρὸς ὀφθαλμούς, καὶ διασεσαλευμέ-
νον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμέ-
νον, ὃ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ πε-
ριτετιλμένον τῷ πώγωνος τὰ πτερὰ· καὶ εἶγε
μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτῷ, καὶ τὸν κεκρυφάλον
ἔχοντα, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτὸν συγκαθεζεσθαι. τὰ
δ' ἔν' ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀη-
δίας ἀνασχέσθαι, ὑπάδοντος, καὶ τρετίζον-
τος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτός, ἴσως αὖ καὶ ὄρχα-
μένῃ

facile est ad intelligendum, habebat: nomen et-
iam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum
esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrico et
seni viro, et cano mento (noliti vero, quam pro-
lixam barbam et venerabilem Thesmopolis habue-
rit) adsidere infucatum, et pictis genis, et na-
tantibus oculis, et fracta ceruice, non hirundi-
nem sane, (*quae nominis illius vis est*) sed vultu-
rem quemdam vulvis barbae pennis! Et nisi mul-
tum deprecatus esset, etiam caput flammeo tecum
habentem ait fuisse adessurum: se ergo tum cas-
teras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, can-
tillante illo et minuriente, qui nisi ipse retinisset,
forte

μένε ἐπὶ τῆς ἀπῆνης. ἕτερον δ' ἔν τι καὶ τοιαῦτον αὐτῷ προस्ताχθῆναι.

Καλέσασα γάρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολί, Φησιν· ἔτω εὖ ναίω, χάριν ἔ μικρὰν αἰτέσῃ, δὲς μηδὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖον σε δεήσομαι περιμείνας. τῷ δέ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχόμενα πάντα πράξειν, θέομαι σε τῶτ', ἔφη, χρῆσθον ἑρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῇ, καὶ Φιλέσσογον, τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυρρῖνην, ἀναλαβὼν εἰς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελῶ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσοι· βαρύνεται γάρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐσίν· οἱ δὲ κατάρταται ἄτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' ἔδ' ἐμᾶ αὐτῆς πρὸν πρῶνται

torte et iam in ipso plauistro esset saltaturus? Verum iniunctum sibi etiam aliud huiusmodi:

34. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit, hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, et diligentem, et a natura factum ad amorem; canem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, et curam illius gere, ne quare indigeat, vterum enim gerit misera, et prope adest a partu: execrabiles autem illi et immorigeri serui, ne mei quidem ipsius, tantum adest, ut

ται λόγον ἐν ταῖς ὁδαῖς. μὴ τοῖνυν τί συμπρόν
οἰηθῆς εὐποιήσῃν με, τὸ περισπένδαςν μοι,
καὶ ἥδισεν κυτῖδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ
Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετεύσῃς, καὶ μονοναχί
καὶ δαιρυρῆσῃς. τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν,
κυτῖδιον ἐκ τῆ ἱματῆς προκύπτοντα πρὸν ὑπὸ τὸν
πώγωνα, καὶ κατερῆσαν πολλῶκις, εἰ καὶ μὴ
ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βλύζον
λεπτῇ τῇ Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα)
καὶ τὸ γένειον τῆ Φιλοσόφῃ περιληχμώμενον,
μάλιστα εἴ τι τῆ χθιζῆ αὐτῷ ζωμῶ ἐγκατεμέ-
μιχτο. καὶ ὁ κίναϊδος, ὁ ξύνεδρος, ἐκ ἀμύσως
ποτὲ καὶ εἰς τὰς ἄλλας τὰς παρόντας ἐν τῷ ξυμ-
ποσίῳ ἀποσκηώπτων, ἐπειδὴ ποτὲ καὶ ἐπὶ τῶν
Θεσμό-

illius, ullam rationem habent in via. Ne putes
igitur te mediocriter de me mereri, si caniculam,
de qua tantum laborem, suavisissimamque mihi ser-
uaueris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita et
tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ri-
dicula omnino, canicula de veste sub ipsam bar-
bam prospiciens, parua, et saepe ipsum permin-
gens, (etiam si illud quidem non addidit Thesmo-
polis) et minuta voce ganniens, (tales enim sunt
Melitenenses illae caniculae) et mentum philosophi
circumlambens, in primis si quid pridiani iuris in
illo haereret. Et Cinaedus, affessor, qui alioqui
non indocta dicta in caeteros iacere in conuiuio
solet,

Θεσμοπόλιν καθήμε τὸ σκῶμα· περὶ δὲ Θεσμο-
πόλιδος, ἔφη, τῆτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀν-
τὶ Στωϊκῶν ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγέννηται. τὸ δ'
ἐν κυνίδιον καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τῶ Θε-
σμοπόλιδος ἐπυθόμην.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι
τοῖς ξυνῆσι, κατὰ μικρὸν αὐτὰς χειροῦθεις τῇ
ὑβρεὶ παρασκευάζοντες. οἶδ' ἃ ἐγὼ καὶ ῥήτορα
τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δεῖπνῳ κελευσθέντα, με-
λετήσαντα, μὴ τὸν Δί', ἐκ ἀπαιδεύτως, ἀλ-
λὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεροτημένως· ἐπηρείτο
γὰρ μεταξύ πινόντων, ἔπρὸς ὕδωρ μεμστρημέ-
νον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον ἀμφορέα λέγων. καὶ τῆτο
ὑποσηῖναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς
ἐλέγε-

folet, cum in Thesimopolin laxaret dicacitatem,
de Thesimopolide, inquit, hoc solum habeo quod
dicam, illum pro Stoico iam Cynicum nobis fa-
ctum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio
Thesimopolidis audiui.

35. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius;
abutuntur suis familiaribus, quos paullatim man-
fuetos et patientes iniuriæ faciunt. Noui ego
etiam rhetora quemdam de asperis illis iussu in
coena declamare, non inerudite profecto, sed ve-
hementer et concinne; laudabatur igitur inter
potula, qui non ad aquam demensam diceret, sed
ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis

ἐλέγετο. ταῦτα μὲν ἔν ἴσως μέτρια. ἦν δὲ ποιη-
 τικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλάσιος ἢ, παρὰ
 τὸ δεῖπνον τὰ αὐτὰ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλι-
 στα διαρρέαγῃναι χρὴ, ἐπαινῶντα καὶ κολακεύον-
 τα, καὶ τρόπας ἐπαινῶν καινοτέρως ἐπινυῶντα.
 εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλῃσι. καὶ
 δεῖ Ἀδωνίδας αὐτὰς, καὶ Ὑακίνθους ἀκείναι, πῆ-
 χεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας. σὺ δ' ἔν ἐάν μὴ
 ἐπαινῇς, ἕς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίῃς εὐθύς
 ἀφίξῃ, ὥς καὶ Φθονῶν, καὶ ἐπιβλεῦων αὐτῶν.
 χρὴ δὲ καὶ σοφῆς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτὰς· καὶ
 εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀτ-
 τικῆς καὶ τῆς Ὑμηττῆς μεσῆς δοκεῖν τὰς λόγους,
 καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν ἄτω λέγειν.

Καί-

illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse
 vel poëticam adfectet laudem, vel historicam, qui
 in conuiuio sua recitet, tum maxime est, ubi
 rumpatur aliquis laudando, adulando, modis lau-
 dandi nouis excogitandis. Sunt vero qui etiam
 pulchritudinis nomine admirationi esse postulant,
 quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet,
 cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero
 si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies,
 vtpote qui inuidcas ipsi et insidieris. Oportet au-
 tem doctos esse ipsos et rhetoras, et licet soloeci-
 finos committant, Atticae tamen et Hymetti ple-
 nos videri illorum sermones, et legem esse in po-
 sterum ita dicendi.

36. Quam

Καίτοι Φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ ἔν γυναικες (καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπερδάζεται, τὸ εἰναι τινες αὐταῖς πε- παιδευμέναι, μισθῶ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ Φορείῳ παρεπομέναις) ἐν γὰρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἣν λέγεται, ὡς πεπαιδευμένηι τέ εἰσι, καὶ Φιλόσοφοι, καὶ ποιῶσιν ᾠσματα ἔκ πολὺ τῆς Σαπ- Φῆς ἀποδέοντα. καὶ διὰ δὲ ταῦτα μισθωτὰς καὶ αὐταὶ περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματι- κὰς, καὶ Φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πη- ρίνα (γελοῖον γὰρ καὶ τὸ) ἤτοι μεταξὺ κοσμέ- μεναι, καὶ τὰς κόμης περιπλεκόμεναι, ἣ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγχοι σχο- λήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τῶ Φιλοσόφου

τί

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, et lecticam adsectantes, quod quidem vnum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse et philosophae, et carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, et Grammaticos, et Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, et comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat,

τὶ διεξιόντος, ἢ ἄβρα προσελθῆσαι, ὥρξε παρὰ τῷ μοιχῷ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκείνοι λόγοι ἐξῆσι περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἑπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακρῶ τῷ χρόνῳ Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπισάντων, πέμπηται τί σοι ἐφεσρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθύς ἔτι σκεπτομένην περακίσας τῷ δεσπότῃ, προδραμὼν καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν δὲ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. ἑωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἦκασι κομίζοντες ἕκαστος, ὥς πολλὰ εἶπε, καὶ ὥς ὑπέμνησε, καὶ ὥς ἐπιτραπείς, τὸ κάλλιον

επελές-
accedens ancilla a moecheo tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insistunt, exspectantque, dum illa, moecheo postquam rescripserit, ad auditum redeat.

37. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaeicis, mittitur tibi amiculum miserum, aut tunica fere putris, tunc maxime multam institui magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens et indicans, non paruo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes munus, quorum unusquisque, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato sibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat.

ἐπελθῆναι διεξιὼν· ἅπαντες δ' ἔν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενδυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολῶς ἢ τέτταρες. καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἔν λάβῃς, κολαμευτός μὲν αὐτὸς, καὶ ἱεστευτός· θεραπευτός δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος. ἕτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος· ἐκ ἀμελητός δὲ καὶ ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος· καὶ τὸ ληφθῆναι ἤδη προωφείλετο ἱματιοκαπηλῷ, ἢ ἱατρῷ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. ἄδωρα ἔν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα.

Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καὶ πε καὶ διαβολή τις ἥρεμα ὑπεξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἤδη τὰς κατὰ
σῆ

morat. Omnes igitur cum munusculo abeunt; insuper cum fastidio quodam munusant, quod plura non dederis.

38. Merces ipsa minutatim tibi soluitur, obolis binis, aut quaternis: si petas, grauis videris ac molestus. Vt igitur accipias, adulandum primo ipse et supplicandum; colendus autem etiam est dispensator, quod aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius et amicus. Porro quod accipis iam debebatur vestiario, aut medico, aut futuri cuidam. Munera igitur illa non muneris et nullius utilitatis.

39. Inter haec fortè etiam calumpnia quaedam paullatim contra te insurgit, apud virum, sermo-

σὲ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σὲ μὲν
 ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετυγχανένον, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν σιάζοντα, καὶ ἀπηυδηνότα,
 τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανίσταν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν
 νοσιμώτατον ἐν σοί, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ
 ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιοτά-
 τον τῶ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυ-
 σχιδὲς ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οὖν
 τῆς κόπης ἀπαρρίψῃ φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν
 δυναμένων τὰς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται.
 καὶ ἤτοι μεράκιον αὐτῷ ὅτι ἐπείρασάς ποτε, ἢ
 τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἄνδρ διέ-
 φθαιρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεῖς, νύκτωρ
 ἐγκακλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεῖς, ἐξελή-
 λυθας

nes qui contra te habentur libenter ism excipien-
 tem. Videt enim te iam perpetuis laboribus de-
 tritum, et ad officia claudicantem, et defectum
 viribus, subeuntemque paullatim podagram. O-
 mnino enim postquam florem aetatis valetudinis-
 que tuae praecerpsit, postquam fertilissimam vi-
 tae tuae partem et summum vigorem corporis
 contriuit, et pannum te vndique fissum concin-
 nauit, iam circumspicit, te quidem in quod ster-
 quilinium abiiciat, alium vero, qui labores susti-
 nere possit, vt adsumat. Tum igitur vel tentasse
 puerum, vel ancillam virginem dominae immi-
 nuisse, homo senex, vel quiddam aliud huic si-
 mille inculatus noctu, capite obuoluto, praeceps
 eiice-

λυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτί-
στην ποδάγραν αὐτῷ γῆρα παραλαβών. καὶ ἂ
μὲν τέως ἤδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ·
θυλάκῃ δὲ μείζῃ τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλή-
ρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ
λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τῆς ἔδης· καὶ ἀπομανθάνων
αὐτὰ, ἀγανακτεῖ.

Καὶ σε ἐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γε-
γενῆτα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα,
ὧν καὶ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε,
καὶ ἢ ἐκ τῆς ἀπώσθηται διαβολῇ πρὸς τὸ μείζον
εἰκαζομένη, μοιχόν, ἢ Φαρμακέα σε, ἢ τι τοι-
ᾗτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγερος
καὶ σιωπῶν ἀξιοπίστος· σὺ δ' Ἑλλήν, καὶ ῥαδίος
τόν

eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum
senectute podagram etiam optimam nactus; oblit-
tus hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante
sciebas, ventre auctus maiore quam culeus est,
malo, quod nec explere possis, nec deprecari. Et
enim et gula pascit te ex consuetudine, et cum
indignatione et querela dediscit.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum
iam et equis vetulis similem, quorum neque pellis
aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua ex-
pulsione orta, et maius quid suspicata, ut moe-
chus, vel veneficus, vel horum simile aliquis vi-
dearis, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam
fide dignus: tu vero Graeculus et levis ingenii,
et

τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὐκόλος·
 τοιῶτες γὰρ ὅπαντας ἡμᾶς εἶναι εἶδοντα· καὶ
 μάλα εἰκότως· δοκῶ γὰρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης
 δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοη-
 κέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς θινίας
 παραδόντες, ὑπὲρ τῆ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰ-
 δέναι, μαντείας καὶ Φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ
 χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς
 ἐχθροῖς. καὶ ταῦτα πεπαιδευσθαι λέγοντες,
 καὶ τρέβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας ἀεὶ-
 καταφρονήτας καθειμέναι. εἰκότως ἔν τὴν ὁ-
 μοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, ὧς ἀρίστως
 ὦροντο, τοιῶτες ἐρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηρῶν-
 τες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δείκναις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυν-
 εσίᾳ

et ad scelus omne facilis. Tales enim vniuersos
 nos arbitrantur, nec iniuria. Videor enim mihi
 etiam talis illorum opinionis, quam de nobis ha-
 bent, causam intellexisse. Multi enim in domos
 ingressi, quod nihil aliud vtile scirent, vaticinia
 et veneficia polliciti sunt, et gratiam ab amasiis,
 et malorum in hostium capita auersiones: idque
 cum facerent, se eruditos dicebant, et pallia in-
 duti erant et barbas submittebant minime conte-
 mnendas. Non absurde ergo similia de omnibus
 suspiciantur, cum tales esse videant, quos puta-
 bant praestantissimos, obseruentque eorum in
 coe-

κσία κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κέρδος δαλο-
πρέπειαν.

Ἀποσπασάμενοι δὲ, αὐτὰς μισῶσι, καὶ μάλα
εὐκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητῶσιν ὅπως ἄρδην
ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γὰρ, ὡς
ἐξαγερεῦσθαι αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκείνα τῆς φύ-
σεως 14) ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκρι-
βῶς, καὶ γυμνὰς αὐτὰς ἐπωπτευκότες. τὰ το-
ιοῦν ἀποπνίγει αὐτὰς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς
ὅμοιοί εἰσι ταῖς καλλίσταις τέτοις βιβλίαις, ὧν
χρυσοὶ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρὰ δ' ἐκτοσθεν
ἢ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέ-

κνων

coenis et reliqua consuetudine adulationem, et
quam seruilem lucri causa personam luscipiant.

41. Quos vero ciecerunt, illos etiam, ut valde
consentaneum est, odio habent, et undique quae-
runt funditus, si queant, perdere. Etenim arbi-
trantur illos enunciaturus esse multa illa in natura
ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui norint accu-
rate omnia, et nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur
est, quod illos angit. Omnes enim accurate
similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei
umbilici, purpureique coloris membrana exte-
rior: intus autem vel Thyestes est liberis suos
epula-

14. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late pa-
tere videtur Φύσεως appellatio, quae cor-
poris et animi morbos, ingenium, mores,
vitam totam comprehendat. Gesner.

κινῶν ἐσιώμενος, ἢ Οἰδίπας τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ
 Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπιών. τοιᾶτοι καὶ
 αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον
 δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγωδίαν
 σκέποντες. ἕκαστον γὰρ αὐτῶν ἢν ἐξελεύσῃς,
 δράμα ἢ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδατινός, ἢ Σοφο-
 κλέως. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθής, καὶ χρυ-
 σᾶς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' ἐν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς,
 μισῶσι, καὶ ἐπιβελεύουσιν, εἴ τις ἀποσᾶς ἀκρι-
 βῶς, κατανενοηκῶς αὐτὰς ἐκτραγωδήσει, καὶ
 πρὸς πολλὰς ἐρεῖ.

Βέλομαι δ' ὁμῶς ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεί-
 νος, εἰκόνα τινὰ τῶν τοιᾶν σοὶ βίβλιν γράψαι, ὅ-
 πως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῆς εἴ σοι παριτη-
 τέον

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens,
 aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales
 et hi sunt, splendidi et conspicui, intus vero sub
 purpura tragoediam multam tegentes. Si enim
 vnumquemque eorum euolvas, autum inuenies
 haud paruum, Euripidis alicuius, aut Sophoclis
 ingenia dignum: extra autem sunt purpura florida,
 et umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii
 odio habent et struunt infidias, si quis ab illis se-
 iunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos
 faciat, et in vulgus de ipsis narret.

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem
 tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perspe-
 cta constituas, vtrum in eam tibi ingrediendum
 sit.

στέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν ἔν' Ἀπολλεῖ τινος,
 ἢ Παρράσιε, ἢ Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος αὖ
 ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν
 εὔρεῖν τινα ἔτῳ γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέ-
 χνην, ψιλὴν ὡς οἶόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα.
 καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ
 ἐπίχρυστα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τῷ ἐδάφει, ἀλλ'
 ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφῳ κεείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος
 ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάγκης, καὶ ὀλισθόν. ἔχουσα, ὡς
 πολλάκις ἤδη, πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαν-
 τας, ἐκτραχιλισθῆναι, διαμαρτόντος τῷ πο-
 δῶς· ἔνδον δὲ ὁ Πλάτος αὐτὸς καθήσθω, χρυ-
 σῆς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέ-
 ρατος, ὃ δ' ἐραστῆς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάζ-
 σας

fit. Libenter itaque Apellem quendam, aut
 Parrhasium, aut Aetionem, aut Euphranorem et-
 iam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero
 fieri non potest, ut nunc inueniatur aliquis eo
 vel ingenio, vel artis praestantia; tenuem tibi,
 quantum a me potest, imaginem ostendam. Pin-
 gatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec
 infra in solo, sed supra terram in colle situm: ad-
 scensus longus sit et arduus, lubricusque, ut saepe
 qui in summo se iam sperarent esse, vestigio fal-
 lente euertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse,
 aurea specie totus, formosus idem atque amabilis.
 Amator autem, qui aegre adscendit, et ad ianuam
 accessit,

σας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν εἰς τὸ χρυσίον. παραλαβῶσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτῇ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσταγέτω, σφύδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τὸν τεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἑλπίς αἰεὶ προηγείσθω. διαδεξάμενα δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δολεία, παραδύτουσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρίσῃ αὐτὸν τῷ Γέρῳ ἤδη ὑπονοσῶντα, καὶ τετραμμένον τὴν χροῶν· ὕστατη δὲ ἡ Τβρεῖς ἐπιλαβομένη, συρῇ πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἑλπίς, τὸ ἀπὸ τῆς ἀφανῆς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' ἧς εἰσῆλθε τὰς χρυσῆς θυρῶντας, ἐκ τινος δ' ἀποσφύξῃ καὶ λαλῶντος ἐξόδου

accessit, obstupescat oculis in aurum directis. Adfuntum vero spes, formosa et ipsa, et pictam vestem induta introducat, valde in ingressu perculsum. Inde vero Spes quidem praecedat semper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, et Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum, commendet eum Senectuti, iam aliquantum aegrotantem et colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehensum abducatur ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco auodet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non iam per aureum qua ingressus fuerat vestibulum, sed per auerium quemdam et latentem exitum nudus

δε ἐξωθείσθω, γυμνός, πραγμάσῳ, ὡχρὸς, γέ-
ρων, τῇ ἐτέρᾳ μὲν τῇ Αἰδῶ σκέπων, τῇ δε-
ξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξ-
ίοντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς ἑδὲν Ὀφελος, καὶ
τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τὰτο μὲν ἐξω τὸ τέ-
λος τῆς γραφῆς· σὺ δ' ἔν, ὃ ἄριζε Τιμόκλεις,
αὐτὸς ἡδὴ ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐνύχθου,
εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα
κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἐμπαλιν
αἰσχυρῶς ἄτως ἐκπεσεῖν. ὃ, τι δ' ἂν πράττης,
μέμνησο τῶ συφῶ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος,
αἰτία δὲ ἐλομένη.

dus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, se-
nex, altera manu pudenda tegens, altera autem
suum ipse collum attingens. Occurrat exeuñti Poe-
nitentia nequidquam plorans, et magis perdens
perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu,
Timocles optime, ipse iam diligenter inspiciens
singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum
te in vitam depictam per illas portas, altera illa
ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem fece-
ris, sapientis viri memento, qui innocens, in-
quit, Deus est, culpa vero eligentis.

Απολογία· περί τῶν ἐπὶ μισθῷ
συνόντων.

Πάλαι σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβίνε,
ἅτινὰ σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόν-
τι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων βι-
βλίον. ὅτι μὲν γὰρ ἐκ ἀγέλασι διεξήεις αὐτὸ,
καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἀ δὲ μεταξύ καὶ ἐπὶ
πᾶσιν ὑπὸ σὲ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν
ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς
ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκχεῖν σε λέγοντος, εἴ-
τά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορίαν
ἔτω δεινὴν κατὰ τῶ τοιαῦτα βίᾳ διεξελθὼν, ἔ-
πειτα

Defensio eorum qui mercede
conducti in potentiorum
convictu sunt.

Olim apud me considero, pulcher Sabine, quid
in mentem tibi venisse probabiliter dicam,
legenti nostrum de mercenariis familiaribus libel-
lum. Nam id quidem omnino certum habeo,
non sine risu te illum percurrisse. Quae vero in-
teriecto tempore et post omnia a te dicta sint, ea
nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi
igitur male ego vaticinari didici, videor mihi au-
dire te dicentem ista: Et est, qui postquam scri-
plit ipse talia, et grauem adeo accusationem con-
tra hoc vitae genus explicauit, repente omnium
oblitus,

πειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὁσράκῃ, Φησί, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἐκυτὸν Φέρων ἐς δαλείαν ἔ-
τω περιφανῇ καὶ περιβλεπτον ἐνῆκε; πόσοι Μῖ-
δαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Παντωλοὶ ὅλοι μετέπει-
σαν αὐτὸν ἀφείναι μὲν τὴν ἐκ παίδων Φίλην
καὶ σύντροφον Ἑλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἡδη
τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονεχί τὸν ἕτερον
πῶδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυ-
τὸν ἔλκεσθαι καὶ Φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ
κλοῦῃ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι
τῶν τρυφώντων πλασίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ
κεράλια 15). πολλή γὰρ ἡ διαφωνία τῇ νῦν βίῃ

πρὸς

oblitus, cadente, vt aiunt, aliter calculo, sua se
sponte in manifestam adeo conspicuamque serui-
tutem demiserit? Quot hunc Midac et Croesi et
Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, vt
relieta amica illa a teneris inde et cui innutritus est
libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, et
tantum non alterum pedem in cymba *Charontis*
habet, praeberet se trahendum agendumque tam-
quam aureo circa ceruices collari deuinctum, qua-
les sunt delicatorem diuitum simiolae et parui
sciuri. Multum ergo haec vita et illa scriptio dif-
crepant.

15. Κεράλια] Cum aliquid dandum esset in
versione, quod responderet τοῖς κεραλίῳις,
in tanta sententiarum diuersitate placuit et
nobis aliquid audere, et ponere. Interim,
quasi legeretur σικεράλια, quod a distan-

πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ἄνω τῷ ποταμοῦ
χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλιν-
ωδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τῷτ' ἂν εἴη, ἔχ' ὑπὲρ
'Ελένης, μὰ Δί', ἐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενο-
μένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λέγων κα-
λῶς πρότερον εἰρησθαι δοκούντων.

Ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν, ὥς τὸ εἰκὸς, λέλε-
ρταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ
ξυμβολήν τινά τοιαύτην, ἐν ἀκαιρῳ, ἀλλὰ Φι-
λικήν, καὶ οἶω σοι χρηστῶ καὶ Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ
πρέπεσαν. ἦν μὲν ἔν κατ' ἀξίαν ὑποδύς τὸ σὸν
πρόσω-

crepant, et hoc sane fuerit illud, quod aiunt,
contra flumen retro ire, et inuersa omnia, et in
peius recantare, non de Helena per Iouem, aut
his, quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere et
factis retractantur, quae bene antea dicta vide-
bantur.

2. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum,
a te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum
etiam consilium quoddam eiusmodi non intempe-
stium, sed amicū, teque virum bonum et sa-
pientem decens. Si igitur pro dignitate sumtam
perfo-

te non satis presse pronuntiatum in καρχα-
λία mutasse librarius potest. Sciuri certe
hodie in deliciis quorundam: et fuisse olim
vel maxime amabiles, apparet ex Martialis
V, 38. Gesner.

πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ θύσσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὦρα τοίνυν μετασκευάσασθαι ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχουσθαι τεμνόμενον, καὶ καίμενον, εἰ δέοι, ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν Φαρμάκων, καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρέχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγει.

Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότης, ὡς εἰκός, εὐδοκίμηται σοὶ περὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολλῷ πλήθει δειχθέν, ὡς εἰ τότε ἀκροασάμενοι διηγέοντο, καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅποσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἦ

τε

personam tuam egero, bene res habet, et eloquenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu quae defunt adicies. Tempus igitur est, conuersa scena me silentio secandum vrendumque, si opus sit, salutis causa praebere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in promptu habere, et candens cauterium. Iamque sumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

3. Olim sane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, et eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere, et priuatim apud eruditos, qui cognoscere illud et in manu habere dignati sunt.

τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευή, ἔμμεπτῇ, καὶ ἡ ἰσχυρία πολλή, καὶ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἔκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπραδευμένοις, ὥς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτὰς εἰς δαλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετ᾽δοξε βελτίον ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἑλευθερίαν μακρὰ χαίρειν εἶναι, ζηλώσαι δὲ τὸ ἀγεννέςατον ἐκείνη ἱαμβεῖον·

Ὅπως τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δαλευτέον.

ὄρα, ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκέσχηταί σε ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω παράσχης τῶν τὸν παρόντα σε βίον ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὐχῃ δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων

Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, et historiae multum, et rerum peritia, et quod aperte omnia dicerentur: et maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praeferim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se coniiciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, et longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum:

Vbi lucra magna, serviant ex liberi:

vide, ne quis impofterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum, qui praeferentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, vt hos, qui

κοῦτων πρότερον, πολλὴν λήθην κατασκευάσαι.
ἢ δόξεις τῷ τῷ Κορινθίῳ μῦθε ταυτόν τι πε-
πονθέναι, κατὰ σαυτὲ ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
φὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί', ἔχ' ὁρῶ τὴν
ἀπολογίαν, ἣτις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο
πρὸς τὰς κατηγορεῖντας· καὶ μάλιχα, ἣν συνγέ-
λωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινῶντες μὲν τὰ γεγραμ-
μένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ
τὸν συγγραφέα δαλεύοντα ὁρῶντες, καὶ ἐκόντα
ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικίετα γὰρ ἂν λέγοισιν, εἰ λέγοισιν, ἢ-
τοι ἄλλα τῷ γενναίῳ ἀνδρὶ εἶναι τὸ βιβλίον·
καὶ σὲ τὸν κολοῖον, ἄλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλα-
σθαι· ἢ εἶπερ σὸν ἑσιν, ὁμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ
ποιεῖν·

qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alio-
quin videbitur idem tibi vsu venisse, quod est in
fabula Corinthia, et ipse contra te Bellerophon
scripsisse libellum. Ita enim me Iupiter amet,
vt non video, quam causam, quae quidem spe-
ciem habeat, contra accusantes possis dicere: prae-
fertim si cum risu hoc faciant, laudantes scripta,
et quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero scri-
ptorem feruire videntes, qui sponte collum iugo
subiniferit.

4. Non absurde itaque dixerint, si dixerint,
aut alterius cuiusdam fortis viri esse librum, teque
graculum alienis superbire pennis; aut, si tuus
sit, idem te, quod Salaethum facere, qui acer-

ποιεῖν· ἐς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς Κρο-
τωνιάταις νόμον θείς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐ-
τῷ, μετὰ μικρὸν αὐτὸς εἶλω, μοιχεύων τοῦ
ἀδελφῆ τὴν γυναῖκα. παρὶ πόδα 16) τοίνυν καὶ
σὲ τὸν Σάλακτον ἐσιῖνον Φαίη τις ἂν· μᾶλλον
δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκείνης, ἔρωτι μὲν ἀλούς
ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύ-
χως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεάντων αὐ-
τὸν ἤδη Κροτωνιάτῶν, καὶ ἐνδιδόντων Φυ-
γεῖν, εἰ βέλδοιτο. τὸ δὲ σὸν, ἔπαρά μικρὸν ἀτο-
πώτερον, ἀκριβέστερος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τῆ
τοιᾶ-

bissima apud Crotoniatas lege contra adulteros
lata, eam ob causam celebratus, non ita multo
post in adulterio cum fratris vxore deprehensus
est. Ad amussim igitur te quoque Salactum il-
lum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille, amore
qui captus esset, quemadmodum in causa dicen-
da commemorauit, et vltro in ignem atque ani-
mose insilierit, misericordia licet illius iam tan-
gerentur Crotoniatae, et fugae atque exilii, si vo-
luisse, copiam facerent. Tuum autem haud
paullo absurdius factum est, qui seruilem huius
vitae

16. Περὶ πόδα] Brodaeus Miscell. IX. cap. 14.
legit παραπόδως. Sed post eum satis hunc
locum muniuit Is. Casaubonus ad Theophras-
ti Charact. cap. 5. vbi docet περὶ πόδα
Graecos dixisse de omnibus, quae apta essent,
et conuenirent. Ienius.

ποιέτω βίαν δαλοπρέπειαν, καὶ κατηγορεῖντας, εἴ-
 τις εἰς πλαδαίς τινὲς ἐμπесῶν, καὶ καθεύδων
 ἑαυτὸν, ἀνέχοιτα, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχω, καὶ
 ποιῶν, ἐν γήρᾳ δ' ὑψάτω, καὶ σχεδὸν ἤδη
 ὑπὲρ τὸν ἔδον, ἔτῳς ἀγεινῇ λατρείᾳ ἐπ' ἀνῆρη-
 μένῃ, καὶ μονονεχί καὶ ἐμπομπεύοντες αὐτῇ,
 ὅσω γὰρ Φασιν ἐπιστημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσά-
 τῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφω-
 νήντος τῷ κῦν βίᾳ τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ καὶνὴν ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν,
 μετὰ τὴν θαυμαστὴν τραγωδίαν λέγουσαν·

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις ἔχ' αὐτῷ σοφός;

Οὐκ

vitae humilitatem accurata oratione excusseris, ac-
 cufauerisque, si quis in diuitis alicuius domum
 incidens et concludens se, sexcenta incommoda
 et pati et facere sustineat; extrema vero senectute,
 et luperato fere limine, ignauam adeo seruitutem
 subieris, et tantum non in ea te, tamquam in
 pompa quadam ostentes. Quanto igitur, in-
 quiunt, insignior esse videris, tanto magis idem
 videre ridiculus, reclamante quam nunc agis vita
 libello tuo.

5. Quamquam quid opus est, nouam contra
 te accusationem circumspicere, post admirabilem
 illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, Sophistam, qui sibi nihil sapit?

Οὐκ ἀπορήσασσι δὲ οἱ κατηγορεῖντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσασιν, οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκη- νῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐ- τὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος, ἢ Ἀριστόδη- μος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, γίνονται ὑ- πόμισθοι τραγωδῶντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συ- ριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μασιγᾶμενοί τινες αὐτῶν, ὥς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ τὸ τῷ πιθῆ- κε πέπονθέναι σέ φήσασιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ Φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμε- λῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ
τοῖς

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus ad- similabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque, aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt mercenarii, tragoedi, qui excidunt interdum exsibilanturque, interdum vero etiam, si ita videatur spectatoribus, flagellis quidam illo- rum caeduntur. Alii idem tibi vsu venisse di- cent, quod simiae, quam Cleopatrae aiunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse admirationi, quae et habitum suum seruaret, et decorum custodiret, et hymenaeum vocē tibia- que

τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλῶσι συγκείμενον 17) Ὑμναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμα, ἢ ἀμύγδαλον πόρρῳ κειμένην, μακρὰ χαίρειν. Φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατὰ τριῶγειν, ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

Καὶ σὺ τοῖνυν, Φαῖεν ἄν, ἔχ' ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιητῆς τῶν καλλίσων, καὶ νομοθέτης γενομένος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανείσης, ἡλέγχθης πίθηκος ὦν, καὶ ἀπ' ἄκρε χειλὸς φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσίν,

que canentibus motus accommodaret: conspectis vero ficibus, opinor, aut amygdala procul iacente, longum vale dixisse tibiis et modis et salutationibus, correptosque fructus abiecta vel contrita potius persona, deuorasse.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor, sed poeta rerum pulcherriimarum et legislator qui fueris, ab hac ostensa ficu sinius esse, et a primoribus labris philosophari conuictus es, atque *Mente aliud celare,*

F 5

17. Συγκείμενον] Etsi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *conuenientiam*, gestuumue compositionem cum cantantibus conuenientem significet; tamen lectio *Cod. B. συγκινόμενον* adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendum putem, et versiones iam olim ita sunt compositaе, ut hoc ipsum expressisse videantur. *Reitz.*

σιν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἂν τινα ἐπὶ
 σὲ εἶπειν, ὅτι ἃ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινέσθαι
 ἀξιοῖς, χεῖρα μὲν σε ἐδίγηεν, ὑπερώην δ' αὐ-
 χμῶσαν καταλέλοιπε. τοιγαρὲν παρὰ πόδας
 εὐθὺς ἔτισας δίκην, προπετῶς μὲν θρασυάμε-
 νος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μετὰ μικρὸν δὲ
 μονοαχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἐλευ-
 θερίαν. καὶ εἴκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν
 ἐφεσῶσά σοι εὐδοκιμῶντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς
 τῶν ἄλλων, καταγελαῖν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν
 μέλλεσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι
 ἂν εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἤξεις κατη-
 γορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινὰς τύχας τοιαῦτα
 πράττειν ὑπομενόντων.

Εἰ

*lare, aliud sed promere verbis; ut iure aliquis de
 te dicat, quae dicis, et propter quae laudem ad-
 fecisti, ea Labra rigasse quidem, siccum liquisse pa-
 larum. Itaque e vestigio statim poenas dedisti,
 qui temere audaciam sumseris contra hominum
 necessitates, paullo post autem tantum non sub
 praecone libertatem eiuraueris. Ac videtur, lau-
 dibus tibi hominum ab accusatione aliorum flo-
 renti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae
 tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae ge-
 nus mutationem videret, atque illud etiam, quod
 non despuens ante in tuum sinum, accusares
 eos, qui per quamdam fortunae varietatem facere
 talia iustinerent.*

7. Si

Εἰ γὰρ ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὴν Αἰσχίνην
μετὰ τὴν κατὰ τὴν Τιμάρχει κατηγορίαν αὐτὸν
ἀλῶναι, καὶ Φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα,
πόσον ἂν οἶσι παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν
γέλῳτα, εἰ Τιμάρχην μὲν εὐθύνεν ἐπὶ τοῖς καθ'
ἔργων ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦ-
τα εἰς ἑαυτὸν παρηνόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ
Φαρμακοπώλῃ ἑοικας, ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς
Φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τὰς πάσχοντας
ὑπισχνάμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βη-
χὸς ἐφαίνετο.

Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι-
τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν ἔτιω ἀμφιλα-
φεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρ-
εχομέ-

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum
ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem
ipsum deprehendi patientem similia: quantum a
spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum
quidem in iudicium vocet ob ea, quae in flore
aetatis peccauerit, ipse vero iam senex, eadem
in se designet. In summa, Pharnacopolae illi si-
milis es, qui tussis remedium praedicans, et sta-
tim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse
interim conuelli a tussi cerneretur.

8. Haec igitur, et in hoc genere multa alia,
dicat aliquis tui similis accusator in argumento
ita copioso, et mille dicendi opportunitates prae-
bente.

εχομένη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ, ἥντινα καὶ τρά-
πωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἄρά μοι κράτιστον
ἐθελοκακήσαντα, καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα,
καὶ ἀδικεῖν ἐν ἀρνεύμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην
ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην,
καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι
συγγνώμην ἔχειν μοι τὰς ἐπιτιμῶντας, εἰδό-
τας, ὡς ἔδενός ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείτ-
τονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγό-
μεθα, ἔχ' ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντᾶ पासιν
ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τῷτο μὲν
κομιδῇ ἰδιωτικόν, καὶ ἔδ' ἂν σύ με, ὦ φιλό-
της, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχό-
μενον, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβά-
νοντα, καὶ τὰ ἐκείνῃς ἔπη ῥαψωδῶντα.

Μοῖ-
bente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam
dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit,
sponte me succumbere, et tergum praebere, nec
negare peccatum, sed ad communem illam de-
precationem confugere: Fortunam dico, et Par-
cam, et Fatum, ac rogare veniam hos, qui me
reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos
arbitrium esse, sed a praestantiorē natura, aut po-
tius ab una earum, quas praediximus, agi non
sponte nostra, sed extra causam vndiquaque con-
stitutos, quidquid dicamus faciamusque? An pla-
ne hoc plebeium, ut neque tu me, amice, feras,
talem defensionem si praetendam, et Homerum
aduocatū adsciscam, versusque illius recitem:

Fa-

Μοῖραν δ' ἔτινά Φημι πεφυγμένον ἔμμε-
να ἀνδρῶν.

καὶ τὸ·

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μή-
τηρ.

Εἰ δὲ τῷτον ἀφείς τὸν λόγον, ὥς ἔ πάνυ ἀ-
ξιόπιστον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων,
μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεα-
σθεῖς, ὑποσῆναι τὴν παρῆσαν συνάσιν, ἀλλὰ
τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλόνοιον τοῦ
ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐφελῆσαι κοινωνῆσαι πρά-
ξεων τῷ τοιᾷ τῷ, δέδοικα, μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερο-
μένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν,
κατὰ εὐρίσκωμαι ἥλω, Φασίν, ἐκκρέων τὸν ἥ-
λον, καὶ μείζονι γε τὸν σμικρότερον, ὅσω κολα-
κεία

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:
et illud:

Nascenti neuit, genitrix cum funderet alio.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde
probabili, illud dicam, me neque a pecuniae, ne-
que ab alia id genus cupiditate illectum, subijisse
praesentem conuictum, sed prudentiae, fortitu-
dinis, et magnanimitatis in hoc viro admiratione
voluisse in communionem venire illius actuum:
metuo, ne ad intentatam accusationem adulatio-
nis insuper crimen subeam, deprehendarque clauo
quod aiunt clauum eiicere, maiori minorem, in
quan-

κεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κακῶν, τὸ δαλοπρε-
πέστατον εἶναι, καὶ ταύτη χεῖρισον νενόμισα.

Τί ἔν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λε-
γεῖν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν
ὑγιᾶς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἀγκυρα
ἔτι ἄβροχος, ὁδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νό-
σον· καὶ μετὰ τῶν, τὴν πενίαν, πάντα
ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθεσαν, ὥς ἐκφύγοι
τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ ἔκ ἄκαιρον ἴσως
καὶ τὴν τῆς Εὐριπίδου Μήδειαν παρκαλέσασαι παρ-
ελθᾶσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμῆ ἐκεῖνα τὰ ἱαμβεῖα, μι-
κρόν αὐτὰ παρωδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.

Πενία

quantum adulatio malorum omnium reliquorum
maxime seruire esse, et hoc ipso nomine pessimum,
perhibetur.

10. Quid igitur, si neque haec, neque illa di-
cenda videntur, aliud relinquitur, quam ut con-
fitear, nihil quidquam sani me quod dicam ha-
bere. Illa forte vna mihi ancora adhuc in sicco
est, deplorare senectutem, et morbum, et cum
his paupertatem, facere omnia ac pati persuaden-
tem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec inten-
pestium fuerit Euripidis Medeam aduocare, ut
in medium progressa dicat pro me iambos illos
paullum quiddam inflexos:

Nec me fugit, quantum scelesti moliar,

Sed

Πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βελευμάτων.
Τὸ μὲν γὰρ τῷ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς
ἔκ οἶδεν ἐκ ἀπαξισσέντος, καὶ ἐς βαθυκήμετον
τον σφᾶς αὐτὲς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε
ἡλιβάτων, εἰ μέλλοι τις ἔτι ἀποδράσασθαι τὴν
πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δεκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιού-
τῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, ἔ' πάνυ εὐπρόσωπον
ἔκασον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς
ἔδενι τέτων ἐμῷ χρησομένῃ. μὴ γὰρ τοιῆτος
ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν Κυλ-
λάραβιν 18) σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν. ἔδ' ἡμεῖς ἔτω
πένη-

Sed maior urget consiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat,
non indignum putantis, vel in mare cetosum ab-
iicere se, vel montis ab aërii praecipitio, si quis
hoc modo queat effugere pauperiem?

11. Haec igitur esse videntur, quae quis in
tali re defendendi criminis causa dicere habeat,
quorum nullum vnum per se valde speciosum.
At bono te, sodalis, animo esse iubeo, vtpote
nullo horum me viuro: ne enim talis vnquam
fames Argos deprehendat, ut cauam Arabiam se-
rere conentur. Neque nos ita pauperes defenfio-
nis

18. Κοίλην Ἀραβίην] Locus est vexatissimus.
Quae aut vbi gentium est caua illa Arabia?
Noui κοίλην Συρίαν; coele Syriam; memi-
ni Ἄργος dici κοίλον Sophocli, vti Εὐβοίην
κοίλην

πένητες εὐλόγη ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ
 τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζη-
 τεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκεῖνο ἐννόησον, ὡς πᾶμπολυ
 τὰ

nis rationabilis; vt prae inopia id genus effugia
 contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi
 cogita,

κοίλῃν eidem, et Homerc Λακεδαιμόνα
 κοῖλον cauam Lacedaemonem. Sic enim
 Graeci vocabant loca in vallibus, et humili
 loco sita, non in montibus. Sed Arabiam
 cauam esse nemo vsquam reperiet. Et, si
 quae esset, quid tamen illa ad Argiuos?
 Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν
 κυλλαραβίαν. Mihi tamen ad veram le-
 sionem aditum aperuerunt. Legendum
 enim: ὡς τὴν κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχει-
 ρεῖν. vt Cyllarabin velint ferere. Fuit Cyl-
 larabis gymnasium in Argolide. Istud gy-
 mnasium sacrum fuit, et vt pleraque alia,
 dedicatum diis, itaque vsibus humanis ex-
 emtrum, vt ager eius coli non potuerit. In-
 de prouerbiū hoc natum. *Gracuius*. Re-
 tinui in versione lesionem omnium, quan-
 tum constat, librorum: licet indicare non
 possim *cauam Arabiam*, vel melius aliquid
 excogitare *Graeuiana* emendatione, quae
 inde quoque aliquid probabilitatis accipit,
 quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβί-
 αν, quomodo scripturus videretur fuisse Lu-
 cianus, si Arabiam voluisset. *Gesner*.

τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν τινὸς πλεσίου
 ὑπόμισθον παρελθόντα, δαλεύειν, καὶ ἀνέχε-
 σθαι ὅσα μοί Φησι τὸ βιβλίον, ἡ δημοσία
 πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πο-
 λιτευόμενον, ἐπὶ τῷ παρὰ βασιλέως μισθο-
 φορεῖν. διελθὼν δὴ, καὶ ἰδίᾳ καταθεῖς ἐκά-
 τερν, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μεσικῶν
 δὴ τῆτο, δις διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα. καὶ
 τοσῆτον εἰκότας ἀλλήλοις τὰς βίβας, ὅσον μό-
 λιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνῃ
 ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ
 δὴ καὶ κεῖ, καὶ ταῦτα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τὰττε-
 σθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα παμπόλλῃν ἔχει τὴν δια-
 Φωνίαν.

cogita, multum omnino haec inter se differre,
 vtrum in domum diuitis cuiusdam mercede con-
 ductus aliquis ingrediatur, et ibi seruiat, fusti-
 neatque quaecumque mihi dicit liber: an vero
 publicae rei partem aliquam tractans et pro virili
 parte administrans, mercedem eo nomine ab im-
 peratore accipiat? Nimirum percurrere, et separa-
 tim vnumquodque horum situm, considera. In-
 uenies sane Musicorum illud *Disdiapason*, hoc
 est eo quod maximum est intervallo, scriptum
 illud *distare a facto mea*, ac tantumdem sibi fimi-
 lem vtramque vitam, quantum argento plumbum,
 aes auro, et anemonae rosa, et homini finius.
 Etenim merces quidem et illic et hic est, et quod
 alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum dif-

Φωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δαλεία σαφής, καὶ οὐ
πολύ τῶν ἀργυρωιήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέ-
ρεσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιαύτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ
κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πώλεσι καὶ ἑθ-
νεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτὰς χρησίμους παρέχοντες,
ἐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τῷ μισθῷ διαβάλλονται,
καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας
καθέλκοιντο. ἐπεὶ ἐκ ἂν Φθάνοι τὰς ἀπάσας
ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας πρῶτασθας· καὶ ἔτε οἱ
τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες, ἔθ' οἱ τὰς πό-
λεις ἀρμόττοντες, ἔθ' οἱ τὰς Φάλαγγας, ἢ
στρατόπεδα ὅλα ἐγχειρίζοντες, ὁρθῶς ποιήσκ-
ουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσθεσιν
ἀλλ' οὐκ ἂφ' ἐνὸς οἶμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ
πάν-

crepat. Nam ibi quidem seruitus manifesta nec
multum emtis mancipiis distant, qui ea lege ac-
cedunt: at qui publicam rem tractant, et urbibus
gentibusque integris utiles se praestant, eos ini-
quum fuerit solius mercedis causa male audire,
et in similitudinem communionemque criminis
detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis o-
mines id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi,
qui tantas gentes procurant, neque qui urbium
statum ordinant, neque quibus legiones et exer-
citus integri mandati sunt, recte facient, cum
merces ipsorum quoque operi proposita sit. Ve-
rum non oportet vno omnia impetu euerte-
re,

πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι.

Τὸ δ' ἔλον, ἃ τὰς μισθαρνέντας ἅπαντας ἐγὼ Φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκεν, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ὥκτειρον. τατὶ δέ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότημα ἡμῖν· δημοσίᾳ δέ, τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνῶμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γ' ἔν, εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι ἃ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι, καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξα-

re, nec vno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

12. In vniuersum vero non omnes ego, qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi viuere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu seruiunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diuersum est; quandoquidem priuatim eodem *qua ante* loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, eiusque partem vna administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius imperii partem mandatam habere, iudicia dare et ordinem illis decentem adhibere; eorumque aguntur dicunturque omnium com-

ἀπαξαπᾶντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογόντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τῷ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφές αὐτον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν· καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀπακεισομένης. καὶ ὁ μισθὸς ἢ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τῷ βασιλέως· ἢ σμικρὸς ἔδῃ ἔτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δέ, ἢ Φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

Ἐθέλω γὰρ ἐκ περιττῷ χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ, καὶ ὁμῶσε χωρήσας τῷ ἐπιφερομένῳ ἔγκληματι, κατ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ
δὴ

mentarios scribendos curare, et litigantium orationes moderari, et decreta principis quam discretissime potest et accuratissime, cum fide maxima conferuare, et publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a priuato, sed ab Imperatore, nec parua illa, sed multorum talentorum: et post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales.

13. Volo equidem ex abundanti, utens fiducia, et cominus congressus intentato crimini, ultra etiam quam oportet causam dicere, et illud
nempe

δὴ Φημί σοι μηδέναι μηδέν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ' ἂν τὰς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅτι καὶ μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθὸς ἐστίν. ἢ Φόρος λέγω, ἢ δὲ δασμὸς, ὅπερ οἱ παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι Φαιτῶσι· ἀλλ' ἐστὶ βασιλεὺς ἀμισθὸς μέγιστος, ἔπαινος, καὶ ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεώ, καὶ τεμεῖν, ὅποσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέροντα προσκοπέντες αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιοῦντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλους εἰσάξουσιν, ἣν ἐθελῇς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τῶ σωρῆ κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τῶν, ἀφ' ὧν σύγκειται καταβαίνειν, ὅ-
ψει

nempe dico tibi, neminem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Imperator mercedis expers sit. Non vectigalia dico, neque tributa, quae a ciuibus quoptannis veniunt: sed est Imperatori merces maxima laudes, et gloria apud omnes, et quod beneficiorum causa adoratur; statuac porro et aedes, ac templa, quae habent a ciuibus, merces et ista sunt pro curis et providentia, quam adhibent procuranda semper publicare et in melius augenda. Nempe vt parua adsimulemus magnis, si volueris a vertice quasi acerui ad vnumquodque eorum, quibus constat,

ψει, ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

Εἰ μὲν ἂν τῷτον ἐτεθείκιν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως εἰδοκῆν τῇ παρνομίᾳ· εἰ δὲ τῷτο μὲν ἔδαμῃ τῷ βιβλίᾳ λήλεκταί μοι, χρηὲς δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο θς δέον αὐτῷ χρεῶτο, ἢ φίλοις συμποσίων πρὸς τὰ βέλτισα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαίθρις πείρω αὐτῷ διδάς, ὅπως ἔχει πίσεως, καὶ σπαρῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκαχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο·

Ἐτῶσιον ἀρχῆς ἄχθος εἶη.

Πρὸ

descendere, videbis magnitudine nos et paruitate differre ab his, qui summi sunt; caeterum mercenarios aequae esse vniuersos.

14. Si igitur eam ego legem scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nunquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, et in medio atque sub diuo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris iniutile pondus.

15. An-

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μνησθῆναι χρὴ τὰς ἐπιτι-
μῶντας, ὅτι ἐσοφῶ ὄντι μοι, εἰ δὴ τις καὶ
ἄλλος ἐπὶ παρ' σοφῶς, ἐπιτιμήσασιν, ἀλλὰ τῶ
ἐκ τῆ πολλῆ δῆμα, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ
τὰ μέτρια ἐπαινεμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν
ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν ἐκείνην
γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δι', ἐδ' ἐπὶ τῷ
ἀνιάσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ἐν
ἐντετύχηκα, τὴν τῆ σοφῆ ὑπόσχεσιν ἀποπλη-
ρῶντι. σὲ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἀν' ἐπιτιμῶν-
τός με τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε ἐπιτιμῶνς, ὃν πρὸ
πολλῆ ἡδονῆς ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστης μι-
σθοφορὰς ἐνεργάμενον, ὅποτε κατὰ θέαν τῶ
ἔσπε-

15. Ante omnia vero et hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me, (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed vnum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam, eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est, quando quidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si reprehendas vitam praesentem nostram; eum enim hominem reprehendas, quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani vi-
dendi

ἐσπερία Ὀρεάνῃ καὶ τὴν Κελτικὴν αἶμα ἐπιπὺν
 ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφί-
 σῶν ἐναριθμημένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε,
 κίται ἐν μυρίαῖς ταῖς ἀσχολαῖς ὧν, ὅμως ἀ-
 πελογησάμην, ἐκ ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευ-
 κὴν παρὰ σῇ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ
 πρὸς γε τὰς ἄλλας καὶ συνάμα πάντες κατη-
 χορῶσιν, ἰκανὸν αὖ εἴη μοι τὸ, οὐ φροντὶς Ἰπ-
 ποκλείδῃ.

dendi causa, et Celticam eadem peragrans, in
 nos incideres, qui in illis Sophistarum numera-
 remur, qui magnas mercedes mererentur. Haec
 apud te, sodalis, maximas licet inter occupatio-
 nes, tamen defendendi criminis causa scripsi, non
 obiter id agendum ratus, ut album a te et plenum
 calculum feram. Apud alios eorum, si vel simul
 omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non
 curat Hippoclesides.*

Ἰπὲρ τοῦ 1) ἐν τῇ προσαγορεύσει
πταίσματος.

Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος
ἐπῆρειαν 2) διαφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώ-
τερον ἀπολογίαν εὑρεῖν παραλόγῃ καὶ δαιμονίᾳ
πταίσματος. ἅπασιν ἀμφοτέρων νῦν ἐμοὶ συμβέ-
βηκεν.

Pro lapsu in salutando.

Difficile est, homo *καὶ* cum sis, dei alicuius
invidiam effugere: multo porro difficilius,
verba inuenire, quibus defendas inopinatum et
immissum diuinitus errorem. Quae *quidem* vtra-
que modo vsu mihi venerunt, qui matutinae sa-

G 5

lutatio-

1. ΠΡΕΡ ΤΟΥ ...] Difficultatis aliquantum
interpreti facessit hic libellus, quod totus
est in vi ac potestate verborum quorundam
in salutationibus vsitatorum, quibus non
vsquequaque respondent Latina. Opus au-
tem fuit, ne circumlocutione langueret o-
ratio; verbum *χαίρειν*, quod quantum ad
vsu fere respondet Latino *Saluere*, redde-
re *Gaudere*; tum *ὕγιαίνεσθαι* *valere*; et, quod
consequens erat, *ὕγειν*, *Valitudinem*, quae
Salus Dea alioqui commodius diceretur; εἰ
πράττειν denique *bene agere*. Gesner.

2. Ἐπῆρειαν] Sic verti ἐπῆρειαν, quae *ποτα*
alias est; sed putavi fontem indicandum,
et soleune apud hos homines Deorum cri-
men; *Φθονερόν γάρ τὸ θεῖον*. Gesner.

608 LVCIANI PRO LAPSV

βηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ, ὡς πρόσκειται-
 μι τὸ ἐωθινόν, δέον τὴν σιγήν ταύτην Φωτὴν
 ἀφείναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυ-
 σῆς ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἤξιον, εὐφημον
 μὲν καὶ τᾶτα, ἐκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς ἔκατὰ τὴν
 ἔω. ἐγὼ μὲν ἐν ἐπὶ τᾶτα εὐθὺς ἰδίῳ τε, καὶ
 ἡρυθρίῳ, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρ-
 όντες δέ, οἱ μὲν παρρησίαι, ὡς τὸ εἰκός· οἱ
 δὲ ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ χθρσινῆς κραι-
 πάλης ἀνάμεσον ἔτι ὦντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι
 μάλισα σὺ ἐπιεικῶς ἠνεγκας τὸ γεγονός· εἰ
 ὅσον ἄλλω τῷ μαιδιάματι ἐπισημηνάμενος, τῆς
 γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν ἔν μοι καλῶς
 ἔχειν

lutationis causa domum tuam veniens, cum oport-
 teret consuetam illam vocem mittere, et aue
 (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus obli-
 uione lapsus, *valere* te iusserim, quod boni et
 ipsum quidem ominis, sed non tempestivum,
 quippe quod matutino parum conveniret. Ergo
 in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescē-
 bam, aestuabam, consilii inopia. Praesentes vero
 qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae-
 senectute delirare, alii hesternae crapulae adhuc op-
 pletam *xurbarumque* existimabant, quamquam
 molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod fa-
 ctum erat, ac ne lenissime quidem subridens lin-
 guae nostrae errorem notares. Faciendum itaque
 putavi,

ἔχειν παραφυθίαν τινὰ ἑμαυτῷ συγγράψαι, ὥς
μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ' ἀ-
φόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσάτου
ἀπεσφάλην τῷ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσάτων
μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ ἔδεν ἔδει, εἵμαι
ὕπὲρ γλώττης, εἰς ἔτωι εὐφρημον εὐχὴν ἐλι-
σθούσης.

Ἀρχόμενος μὲν ἔν τῃς γραφῆς, πάνυ ἀπάρω
ἐντευξέσθαι ἤμην τῷ προβλήματι· προϊέντι δὲ
πολλὰ πρὸ Φάνη τὰ λεκτέα. ἔ μὴν πρῶτον
ἔρω αὐτὰ, ἣν μὴ περὶ τῷ χαίρειν αὐτῶ, καὶ τῷ
εὖ πράττειν, καὶ τῷ ὑγιαίνειν, πρὸς τὰ εἰ-
κότα. τὸ μὲν δὲ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἡ πρὸς-
αγόμεν-

putaui, vt consolationem mihi aliquam scribe-
rem, ne lapsu illo nimis exéruciarer, neque in-
tolerandum putarem, si homo senex tantum a
decoro, coram tot testibus aberrassem: nam de-
fensione quidem nihil opus videbatur, linguæ
in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vesti-
gio prolapsæ.

2. Ac sub initium scriptionis, difficilem du-
biamque sane quæstionem propositam mihi fore
arbitrabar: aliquantum autem progresso multa se
dicenda cetero offerebant. Neque tamen prius eâ
dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere, Bene age-
re, et Valere*, quæ opportuna videbuntur prae-
dixero. Atque *Gaudere* (si quid iubeas) est illi
qui-

αγόρευσις, ἔμην ἐωθινή μόνον, ἔθ' ὑπὸ τὴν
 πρώτην ἐντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον μὴ ἰδόντες
 ἀλλήλους, ἔλεγεν αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τυρυνθίας.
 Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίως τρε-
 πόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης ἔκ ἐπι-
 δευεῖς.

Ὀδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσαλμμένην πρεσβείαν
 αὐτῷ ἐρρήτόρευε. καὶ ἤδη ἀπιοῦντες παρ' ἀλλή-
 λων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἄμβροτος,
 ἔκ ἐτι θνητός.

Ἴδιος δὲ καιρὸς ἔδειξεν ἀπενενέμητο τῇ προσήσει,
 ἔδδ

quidem salutatio, verum non matutina solum,
 neque quae ad primam modo congressionem per-
 tineat: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius
 non viderant alterum, quale est,

Gaude, potens telluris a Tyrinthiae;
 Verum post coenam quoque ad comessionem et
 liberioribus in vino sermonibus iam conuersi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,
 Ut Vlysses inquit: cum mandatam sibi legationem
 apud illum orat: et, qui iam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis iam nunc deus, laud ho-
 mo, versor:

Proprium autem tempus nullum attributum erat
 huic

ἔδὲ ὡς νῦν μόνος ὁ ἐωθινός, ὅπερ γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίῳν καὶ ἀπενκτοτάτων ἑμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τῷ Εὐριπίδῃ Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καὶ,

Χαίρετ', ἥδη γὰρ με περιβάλλει σκότος.
Καὶ ἔ μόνον ΦιλοΦροσύνης αὐτοῖς ἦν τῆτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τῷ μηκέτι χεῖρεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γὰρ μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιεῖν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλίππιδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν πρὸς τὰς ἄρχοντας καθεμένους καὶ πεφροντικώτας ὑπὲρ τῷ τέλει τῆς μάχης, χαίρετε,

huic appellationi, neque, vt nunc, solum matutinum: cum etiam minime auspiciis temporibus et abominandis maxime, tamen illa vterentur, vt Euripidis ille Polynices, iam finiens vitam, inquit:

Gaudete, iam nox atra me complectitur.
Nec beneuolentiae modo illis haec erat quasi tessera, sed inimicitiarum quoque, et cum negaret alter se vsurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum iubet, ille non curaturum se in posterum significat.

3. Primus autem illud verbum Philippides cursor dicitur *vsurpasse*, cum a Marathone victoriam nunciaret, et dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae exitu sollicitos, *Gaudete, viuimus*, eoque dicto

τε, νικῶμεν, καὶ τῷτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπισολῇς δὲ ἀρχῇ, Κλέων, ὁ Ἀθηναίων δημαγωγός, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν προῆθμεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκείθεν, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκείνου ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπισολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων.

Ἄλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος, νομοθέτης τῶν τοιῶτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν 3) ὡς μοχθηρὸν εἶναι καὶ

dicto suo nuntio immortalis esse, et in ipso gaudendi verbo exspirasse. In epistolae autem principio Cleon Atheniensium orator eius, quam Spheacteria dederat, victoriae illius et Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeponit: et omnino post illum Nicias a Sicilia mitans in antiquo epistolarum more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens.

4. Sed admirabilis *master* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) iubet, et plane reiici, velut malum

3. Ἀποδοκιμάζειν] Non dissimulo, mihi videri illum lusum, quem versione expressi, Luciano non indignum, et similem illi versiculo, Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait,

καὶ ἐδὲν σπᾶδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν αὐτ' αὐτᾷ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ ἐπιζέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνῶξιον τῇ Πυθίᾳ, καὶ ἔχ' ὅπως θεοῖς, ἀλλ' ἐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μὲν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτᾷ ἡξίωσεν,

lum et nihil honesti significans: sed alterum *Bene agere* pro eo inducit, vt communem corporis pariter et animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dionysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Saluere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, et non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Diuinus sane Pythagoras, et si nihil ipse nobis proprium relinquere suorum *scriptorum* dignatus

ait, ἀνὴρ πάντῃ χαίρων τῷ χαίρειν; Plato καλεῖται ἀποδοκιμαῖσεν iubet reiicere, pro quo magis Latine dicitur *reiici*. Χαίρειν vel bis positum a Luciano semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. *Duplex*, et ad Plin. epist. 8, 6. 17. *Gesner*.

ωσεν, ὅσον Ὀκείλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύ-
 τα, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτῶν τετρααίρε-
 σθαι, ἔτε τὸ εὖ πράττειν πρῶτα γράφειν, ἀλλ'
 ἀπὸ τῆς ὑγιαίνειν ἀρχῆς ἐκείλευεν. ἅπαντες
 γὰρ οἱ ἀπ' αὐτῶν ἄλλήλοις ἐπισέλλοντες, ὅποτε
 σπερχομένῳ τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ
 παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώ-
 ματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα πε-
 ριεληφὸς τὰνθρώπων ἀγαθὰ. καὶ τότε τριπλῶν
 αὐτοῖς τρίγωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντά-
 γραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τὰς ὁμοδόξας ἐχρῶν-
 το, ὑγία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ ὅλως
 ἡγῶντο 4) τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, ἔτε δὲ τὸ εὖ
 πράτ-

gnatus est, quantum tamen ex Lucano Ocello et
 Archyta, et reliquis ipsius familiaribus colligere
 licet, neque ipsum illud *Bene agere* praescripsit,
 sed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) iussit incipere. Om-
 nes enim ab illo *docti* in epistolis quoties serium
 quiddam scriberent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in
 ipso statim principio iuebant, tamquam et ipsum
 animo pariter et corpori convenientissimum, et
 bona hominis complexum in uniuersum omnia:
 et triplex illud triangulum sibi implexum, quin-
 que descriptum et inclusum lineis, qua tessera
 ad sententiae suae homines vterentur, *sanitas* ab
 ipsis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo
valere inesse [etiam ipsum *bene agere et gaudere*]
 sed

4. Καὶ ὅλως ἡγῶντο — — ὑγιαίνειν]. Si re-
 cte.

πράττειν, ἅτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. εἰαὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μὲν γισιν ὄρκον 5) αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι.

Καὶ

sed neque bene agere, neque gaudere, continuo esse etiam valere. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum iusiurandum, quī perfectum secundum ipsos numerum efficit, iam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus et Philolaus est.

6. Et

ἔτε attendas, imperfectam videbis sententiam, et deesse aliqua talia: καὶ ὁλως ἡγᾶντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. ἅτε δὲ τὸ εὐπράττειν, ἅτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoraeorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud vnum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat Pater. *Iac. Gronou.*

5. "Ὁρκον] Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ὃ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν etc. Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἡδὴ καὶ ὑγείας. *Marcil.* Hic *Marcilii* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. *Gesner.*

Luc. Op. T. III.

H

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς λέγω, ὅπῃ καὶ Ἐπίκηνρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸς ἀπάντων αἰρέμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὐτὰς ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὰς Φιλτάτας μάλιχα ὑγιαίνειν εὐθύς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' αὖ καὶ ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ εὖροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθύς λεγόμενον· τὸ μὲν γάρ,

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
Σαφῶς προτεταγμένον τᾷ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἀλεξίς,

ὦ δέσποθ', ὑγίαινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.
Ὁ δ' Ἀχαιοὺς,

Ἦκω

6. Et quid tibi antiquos narro? cum et Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) et voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis epistolis, sunt autem hae paucae, tum in his, quas dedit ad carissimos, valere statim in principio iubeat? Multum etiam in traegodia et in comoedia vetere inuenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quaeso serus aduenis?

Et Achaeus,...

Venio

"Ηνω πεπραγώς δεινὰ, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι."
Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδεμί.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράφας, ἔ καὶ Πλάτων μέμνηται, τί καὶ ἔτός Φησιν; ὑγιάνειν μὲν ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον δέ, πλατεῖν. τὰ χαίρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον ἐκείνο, καὶ πᾶσι διὰ σώματος, λέγω, Ὑγεία πρεσβύς μακάρων μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. Ὡς εἰ πρεσβύς ἐσιν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προταχτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.

Mu.

Venio patratris horridis, at tu vale!
Et Philemon,
*Valere sit primum, bene sed agere alteram,
Gaudere deinde, iam debere nemini.*

Ille vero conuiualis cantici scriptor, cuius etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde diues: gaudendi vero omnino mentionem non fecit.* Vt tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam, *Valitudo, Diuum Senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquissima est *valitudo*, eiusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis.

* Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ Φιλοσόφων καταδειξάί σοι ἔχων, προτιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τῷτὸ μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μεμνησώδῃ ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλω ἢ ἡ ἐκτρέφειν τὸν ἥλον. ὀλίγα δὲ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὅποσα μέμνημαι εἰκεῖν τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

Ὅτε Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσοῦ μάχην ἀγωνισθῆναι ἔμελλεν, ὡς Εὐμενῆς ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτῷ ὁ Ἡφαισίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς, ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεῶ τινος τῷτο καταναγκάσαντος, ταυτὸν

7. St̄xcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poētis, historicisque et philosophis, *valere* praeponentibus, superfedebō equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, et forte clauum excutere clauo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putui.

8. Cum Alexander praelium ad Issum commissurus esset, vt narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel obliuione quadam, vel perturbatus, vt ego, et aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex,*

τὸν ἐμοὶ ἔφη· Ὑγίαινε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη πα-
ρατάττεσθαι· τετραχθέντων δὲ τῶν παρόντων
πρὸς τὰ παράδοξον τῆς προσπαγρευσεως, καὶ
τῷ Ἡφαισίωνος ὀλίγῃ δεῖν ὑπ' αἰδῆς ἐκθανόν-
τος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε, τὴν κληδόνα·
τὸ γὰρ σώας ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἥδη μοι
ὑπισχνεῖται.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις
συνάπτειν ἐμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπισάντα οἱ τὸν
Ἀλέξανδρον, κελεύειν συνθήμα πρὸ τῆς μάχης
παραδῆναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγαίνειν. καὶ ὑπὸ
τέτῳ συνθήματι τὴν θαυμασὴν ἐκείνην νίκην
ἐγίκτησε.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγῃ, Σελεύκῳ ἐπισέλ-
λων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν
τῆς

*Rex, tempus est iam cundi in aciem. Turbatis au-
tem ad insolitam salutationem reliquis, et He-
phaestione prae pudore tantum non mortuo, Ale-
xander, accipio, inquit, omen: saluos enim nos
e praelio redituros, iam mihi pollicetur.*

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum
Gallo Graecis, per quietem videre sibi visus est
adstantem Alexandrum, qui tesseram iuberet
ipsum dare ante pugnam militibus, vale: et ea
ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum
aperte inuertit ordinem, qui in principio episto-

118 LUCIANI PRO LAPSV

τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσεπών, ἐπὶ τέλει δέ, ἀντὶ τῷ ἐρρῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολάς αὐτῷ συναγαγών; Φησιν.

Ἄξιον δὲ καὶ Πύρρον τῷ Ἡπειρώτῃ μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένῃ, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. ἔτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεὶς ἄδελπώποτε ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μείζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλεονεξίαν, ἢ ἡγεμονίαν παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τῷτο ἡύχετο, ὑγιαίνειν. ὡς εἰς ἐν τῷτ' ἔχῃ, ῥαδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγεννησομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαι, εἰφρόνει, λογισόμενος, ὅτι ἄδελφον
 ὁφεί-

lae *valere* illum iuberet, in fine autem, pro eiusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, et sexcentas fortunae vices subijt. Hic igitur, qui semper Diis supplicaret, et mactaret, et donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni maiestatem amplio- rem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita
 puta-

ὁφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, εἰς ἃν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῆ.

Ἀλλὰ νῦν ἐκάσθε καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδεδεικτοί, τάχα ἂν εἴποι τις. σὺ δὲ τῷτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ ἔκκ' ἂν ἔξω εἴης τῷ ἡμικρητέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημίδας ἐπιδήσαιοιτο· ἄλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν καλῶ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσέσης ἡμέρας, καὶ νυκτὸς, αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἀρχαῖσι, καὶ πολλὰ πράττεσιν ὑμῖν

putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud abfit, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique verbo et suum tempus assignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diuersum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Iam vero et mane, et medio die, et noctu semper valere necessarium est, et maxime imperantibus vobis, et negotiis multa sustinentibus, quo

ὑμῖν, ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τῷ σώματι.
 ὅτι δέ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμε-
 τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ ἐστὶν εὐχή τὸ πρᾶγμα·
 ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρκελεύμενος, καὶ χρήσιμόν
 τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ ὑγιαί-
 νειν συντελούντων· καὶ ἂ συνεύχεται μόνον, ἀλ-
 λά καὶ παραγγέλλει.

Τί δ' ἔχι καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, ὃ
 αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τὸ το πρῶ-
 τον ὑμῖν ἐστὶ παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμέ-
 τερας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως.
 ἔδεν γὰρ ἂν εἴη ὁ Φελος ὑμῶν πρὸς τὰλλα, μὴ
 ἔτῳ διχαιμένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοί, εἴ τι
 καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων Φωνῆς ἐπαίω, τὰς προσα-
 γορεύον-

magis corpore ad multas res opus habetis. Ad
 haec, qui *Gaudet* dicit, bene ominato tantum
 exordio usus est, et votum est, quidquid agitur.
 Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit,
 et eorum admonet, quae ad valitudinem quid-
 quam conferunt, nec vna optat modo, sed etiam
 praecipit.

13. Quid vero? nonne et in mandatorum li-
 bello, quem semper et ab imperatore accipitis,
 hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem*
vestram curate. Recte sane. neque enim usus ali-
 quis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constitui
 fuis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque
 de Romanorum lingua aliquid intelligo, salu-
 tanti-

γορεύοντας ἀντιδεχόμενοι, πῶ τῆς ὑγείας ὄνον
ματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, ἔχ' ὥς ἐκ προνοίας
Ἀφελῶν μὲν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' αὐτ'
αὐτᾷ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὥς τᾷτο μὲν ἄλλων
παθῶν, ἢ γελῶτος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τας καίρε' ἑ
τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τῇ
σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη,
καὶ εἰς τὸ ἀμεινὰν παρῶλισθον. καὶ τάχα τῆς
Ἑγείας, ἢ Ἀσκληπιῶ αὐτῷ ἐπιπνοίᾳ τᾷτ' ἐ-
πράχθη, δι' ἑμᾶ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχυρέ-
να. ἐπεὶ ἐγώ γε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεῶ,
μηδὲ-

tantibus comiter respondentes, *valitudinis* (Lat.
Salutis) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens
Gaudere illud omiserim, et *vale* pro eo dicere
affectarium, sed tamquam, cui imprudenti hoc
acciderit, nisi forte et ridiculus studio fui, et
tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Dñs ago, quod error mihi
meus in longe auspiciatus quiddam versus est,
quod labascente etiam lingua in melius incidi:
et forte Hygeae, aut ipsius adeo Aesculapii consi-
lio hoc accidit, valetudinem meam tibi ore pro-
mittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi

μηδέπω πρότερόν ἐν ταῖς μακροῖς βίαις ταραχθεῖς
ἄνθρωπον.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινα ὑπὲρ τῆς γεγε-
νότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, ἔδὲν ξένον, εἰ πάνυ
ἐσπεδακῶς ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σῶ γνωρίζεσθαι,
ἐκ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας εἰς τὲν ἀντίον διαταρα-
χθεῖς, ἐνέπεσον; ταχὺ δ' ἂν τινα ἐκπλήξῃς
τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμῶν, καὶ σφατιωτῶν πλη-
θος, ὧν οἱ μὲν, προσωθῶντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τά-
ξει τῆς προσαγαρεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι εἰς ἀναιαν, ἢ
ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην παραφέρωσι τὸ
πρᾶγμα, αἰδῶς αὐτὰ σύμβολον, καὶ ἀφελείας
ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγόραϊον καὶ ἔντε-
χον

accidisset, qui in longa vita nunquam simili ra-
tione turbatus fuerim?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod acci-
dit excusationem proferre fas est, nihil mirum,
si in summo studio, ut optimis in rebus abs te co-
gnoscerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus
in contrarium incidi. Forte etiam recta cogi-
tandi via excutiat aliquem multitudo militum,
quorum alii quidem antrotrorsum vrgent, alii vero
ordinem salutandi minime seruant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii stuporem,
aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam
rem calumnientur; pudoris signum et simplicita-
tis iudicasti, et animi a fori tritura et artis osten-
tatione

χρον ἐχέσης, ὥς τό γε πάντο θαρράλυν ἐν τοῖς
ταῖς τοῖς ἐ πόρρω θρασυτήτος καὶ ἀναισχυ-
τίας ἐστὶ. καὶ ἔμοι γε εἴη μηδὲν μὲν τοιαῦτον
σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφραιάν
αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γὰρ τῷ πρώτῳ Σεβαστῷ καὶ τοιόνδε τι
λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε δίκην τινὰ δι-
κίας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας ἐγκλήματος τῷ με-
γίστῳ ἀδίκως συκοφαντῶμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ,
χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ Φωνῇ, χάριν οἰδά-
σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδί-
κως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανα-
κτιשאίωντων, καὶ διασπάρσασθαι τὸν ἄνθρωπον
ἐθελόντων, Πάυσαςθε χαλεπαίνοντες, ἐκείνος
ἔφη·

tatione abhorrentis: ut fere insignis in talibus fi-
ducia a temeritate et impudentia non longe abest.
Ac mihi quidem contingat, nihil tale peccare,
si vero cueniat, in bonum id ipsum quoque omen
verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam
tale quid factum narratur. Causam ille quamdam
recte iudicauerat, hominemque maximo crimine
per summam illi calumniam impacto liberauerat.
At ille gratias agens, magnā voce, *Gratiam tibi
habeo*, inquit, *Imperator, cum male et iniuste iu-
dicasti.* Cumque ii, qui essent circa Augustum,
indigne ferrent, et dilacerare hominem vellent,
ille, *desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam*
homi-

εἶπεν· ὁ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτῶν, ἀλλὰ τὴν γνώ-
μην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκείνους μὲν, ἔγωγε. σὺ δ'
εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖνεν εὐθέρους·
εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημος καὶ αὐτῇ.

"Εοικα δ' ἐνταῦθα ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλ-
λο τι φεβηθήσεσθαι, μὴ τισι δόξω ἐξέπιτη-
δες ἡμαρτημέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγ-
γράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ Φίλτατε Ἀσκληπιδέ,
ταῖς τὸν Φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν,
ἀλλ' ἐπιειδέως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

*hominis, sed mentem examinare aequum est. Atque
ille quidem sic. Tu vero siue animum spectes,
beneuolentissimum reperiēs, siue linguam, bene
omīnata etiam haec est.*

19. Caeterum huc delatus non sine causa vi-
deor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus
dedita opera peccasse videar, vt defensionem
hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Ae-
sculapi optime, talem videri hunc libellum, vt
non defensio, sed ostentandae orationis *pena* esse
occafio videatur.

Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἰρέσεων.

ΛΥΚ. **Ο**σον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τᾷ βυδίσματος σπᾶδῇ τεκμηριασθαι, παρὰ τὸν διδασκαλὸν ἐπειγομένῳ ἑοικας, ἐνενοεῖς γὰρ τι μεταξὺ προῖων 1), καὶ τὰ χεῖλη διεσάλευες, ἡρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὥδε ἀγκεῖσε μετέφερεις, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτῷ διατιθέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συντιθεῖς, ἢ σκέμμα σοφιστικόν

Hermotimus, siue de sectis.

LYC. **Q**uantum licet, Hermotime, ex libro, tum ex incessus celeritate colligere, festinare ad magistrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, et mouebas cum leni murmure labia, et manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te disponeres, aut altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut Sophisticam quaestionem cogitatione perfe-

1. Μεταξὺ προῖων] Ne credas male cohaerere μεταξὺ προῖων, καὶ διεσάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum participio iungi, vt μεταξὺ πινῶν, inter bibendum; adeoque et hoc loco participium pro infinitiua vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Reitz.

κὸν ἀναφροντίζων, ὡς μὴδὲ ἐδῶ βαδίζων σχο-
λὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, αἰεὶ σπευδαῖόν τι
πράττων, καὶ ὃ πρὸ ἐδῶ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ
μαθήματα. EPM. Νῆ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιῶ-
τό τι. τὴν γὰρ χθιστὴν συνασίαν, καὶ ἃ εἶπε
πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμεν, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ
ἔκαστα. χρὴ δὲ μὴδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι,
εἰδότας ἀληθές ὃν τὸ ὑπὸ τῷ Κῶκ ἰατρῷ εἰρη-
μένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ
τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλε-
γεν, εὐμαθεσέρεα πράγματα· Φιλοσοφία δὲ
καὶ μακροῦ τῷ χρόνῳ ἀνέΦικτος, ἣν μὴ πάν-
τις ἐγγρηγόρως ἀτενὲς ἀσὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπη
ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα ἔπερὶ μικρῶν, ἢ
ἀθλίου

persequeris, vt ne in via quidem otio indulgeas
nimirum, sed operosus sis, et serium quiddam
agas, quodque ad doctrinam tibi proficit. HERM.
Per Iouem, Lycine, tale quiddam erat. Etenim
hesternam auditionem, et quae dixit nobis, re-
petebam, memoria percurrrens singula. Oportet
autem, puto, tempus nullum praetermittere,
qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medi-
co, *Breuem vitam esse, artem vero longam*. Quam-
quam ista de medicina dixit ille, re ad discendum
faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo
quidem tempore peruenerit, nisi vigilantī admo-
dum animo defixos et acres in illam oculos ha-
beat; nec de parua re periculum, cum id agatur,
vt

ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν σύρφε-
τῷ παραπολούμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσο-
φῆσαντα.

ΛΤΚ. Τὰ μὲν ἄθλα, ὦ Ἐρμότμε, θαυμά-
σια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαί γε μὴν ἔπέρξω σε
εἶναι αὐτῶν, εἰ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ, ἐ-
πύσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν
μοι ἔμέτριον ἐκ πολλῆ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ
τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐσιν,
ἀφ' ἧ σε ἔδεν ἄλλο ποιῶντα ἐώρακα, ἢ παρὰ
τὰς διδασκάλους φοιτῶντα, καὶ ὡς τοσούτῳ ἐς
βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συγ-
σιῶν ἀπογραφόμενον, ὥχρον αἰεὶ ὑπὸ φροντί-
δων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληρότα. δοκεῖς δέ
μοι

vt aut miser sis et in multa vulgi colluuię percas,
aut beatum in philosophia aeuum agas.

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti, ad-
mirabilia. Ac puto equidem te non longe ab
illis abesse, si quidem conicere illud fas est et
tempore, quo philosopharis, et labore insuper,
quem minime mihi mediocrem a longo inde tem-
pore sustinere videris. Si quid enim meminini,
prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud
vidi, quam ad magistros itare, et vt plurimum
libro imminere, et commentarios disputationum
tibi exscribere, pallidum semper curis, et callo
quodam aridum corpus habentem. Videris autem
mihi

μοι ἀλλ' ἔδδ' ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ἔτιω
 ὅπως εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' ἐν σκοπε-
 μένω μοι, Φαίνη ἔκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψομαι τῆς
 εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι
 αὐτῇ συνών. ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκίε, ὅς νῦν
 ἀρχομαι παρακύνπειν ἐς τὴν ὁδόν; ἢ δ' Ἀρετὴ
 πάνυ πρόξω κατὰ τὸν Ἡσιόδου οἶκεϊ, καὶ ἔστιν
 ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρὸς τε καὶ ὀρθίος, καὶ τρη-
 χύς, ἰδρῶτα ἔκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοπόροις.
 ΛΤΚ. Οὐχ ἱκανὰ ἐν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότι-
 με, καὶ ὠδοιπόρηται; ΕΡΜ. Οὐ, Φημί. οὐ-
 δὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ
 ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ
 Λυκίε.

ΛΤΚ.

mihi adeo totus in hac re esse, vt ne per somnum
 quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi
 videris non ita multo post comprehensurus istam
 felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa
 versari. HERM. Qui *possim*, Lycine, qui nunc
 tandem incipiam inspicere in viam? Longe au-
 tem habitat Heliodo teste virtus, et est via ad il-
 lam longaue et praeupta, et aspera, sudorem
 excutiens non paruum viatoribus. LYC. Non-
 dum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime,
 nec viae satis factum? HERM. Nondum, in-
 quam. Nihil enim prohiberet me vndique bea-
 tum esse; in summo si essem: nunc vix, Lycine,
 incipimus.

3. LYC.

ΑΤΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς ἔτος Ἡ-
σίοδος ἡμῖν τῷ παντὸς ἐφῆκε εἶναι, ὥστε κατὰ
μέσσην τὴν ἀνοδὸν εἶναι σε ἤδη λέγοντες, ἐκ αὐ-
τῶν ἀμάρτομεν. ΕΡΜ. Οὐδέ πω ἐδὲ τῷτο· πάμ-
πολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἦνυσο. ΑΤΚ. Ἀλλὰ πῶ γὰρ
σε Φῶμεν τῆς ἐδὲ τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ.
Ἐν τῇ ὑπὸ πρῆξί κατὰ ἔτι, ὦ Λυκίε, ἀρτι προ-
βαίνειν βιαζόμενον, ἐλισσόμενα δὲ, καὶ τραχεῖα,
καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος. ΑΤΚ. Οὐκ ἂν ὁ δι-
δάσκαλός σοι τῷτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἀνωθεν ἐκ
τῶν ἀκρῶ, καθάπερ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ζεὺς, χρυσῆν
τίνα σείραν καθιεῖς, τὰς αὐτῶν λόγχας, ὑφ' ὧν
σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακαφίζει πρὸς αὐτόν
τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἀναβεβη-
κώς.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius
dimidium ait esse. Itaque nihil errauerimus, si
circa medium te adscensum esse dicamus. HERM.
Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic
effectum esset. LYC. Sed vbinam vise versari
te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis ra-
dicibus, Lycine, sed summa iam vi conantem
progredi, lubrica autem est, et aspera, et opus
est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister
ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper
ex summo, ut Homericus ille Iupiter, auream cate-
nam demittat, sermones suos, quibus nimirum
attrahat te et leuet ad se et virtutem, cum olim ipse
Luc. Op. T. III. I adscen-

130 LVCIANI HERMOTIMVS,

κώς. EPM. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκίε, τὸ γι-
γνόμενον. ὅσω γοῦν ἐπ' ἐκείνῃ πάσαι ἀνασπα-
σμένη ἄγω, καὶ συνῶν αὐταῖς; τὰ δ' ἐμὸν ἔτε-
ενδεῖ.

ΛΤΚ. Ἀλλὰ θαρξέειν χρή, καὶ θυμὸν ἔχειν
ἀγαθόν, ἑς τὸ τέλος τῆς ὁδῷ ὁρῶντα, καὶ τὴν
ἄγω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνη συμπεροδυ-
μεμένη. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαί-
νει, ὡς δῆποτε ἀναβησομένῳ; ἑς νεώτα εἰμαζεν
ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον μετὰ τὰ μυση-
ρια τὰ ἄλλα, ἢ Παραθήναια; EPM. Ὀλίγον
Φῆς, ὦ Λυκίε. ΛΤΚ. Ἀλλ' ἑς τὴν ἐξῆς Ὀ-
λυμπιάδα; EPM. Καὶ τᾷτο ὀλίγον ὡς πρὸς
ἀρετῆς ἀσκήσιν, καὶ εὐδαιμονίας κτήσιν. ΛΤΚ.

Μετά

adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti.
Quantum enim in illo est, olim extractus in al-
tum essem, et cum illis versarer. Sed ipse nimis
adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, et bonum
habere animum, et finem viae spectare, super-
namque illam felicitatem, illo praesertim vna ani-
mum studiumque adhibente. Interea quam tibi
ipsum ostendit, quando futurum sit ut enitaris?
proximone anno conicit in arce te futurum, verbi
causa post mysteria altera, aut Panathenaea?
HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed
proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum
est, ut ad virtutis exercitationem possessionemque
felici-

Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως ἢ πολ-
λὴν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίῃ τις, εἰ
μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύνασθε, ὅσον τρεῖς ἀ-
πὸ Ἡρακλείων σηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἴτ'
ἐπανελθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' αἰεὶ
βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσθ' ἔθνεσι πε-
ριπλανώμενος. καίτοι πρόσω τινὶ βέλει ὑψηλο-
τέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν,
ἐφ' ἧς ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης,
ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κρά-
τος εἶλεν.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκίνε, εἰδ' ἔξιτ' ὁ
πρᾶγμα τοιῷτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὥς ὀλίγῳ
χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ ἀλῶναι, εἰδ' ἂν μύ-
ριοι

felicitatis. L Y C. Post duas ergo Olympiadas
omnino: alioquin multam quis socordiam vestram
accusauerit, si neque tanto tempore illud possitis,
quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad In-
dos abire, indeque redire; etiamsi nec recto iti-
nere, neque semper progrediatur aliquis, sed in
gentibus interiectis oberret. Quamquam, quanto
vis altiore, et magis lubricum, ponamus ver-
ticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno
illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

5. HERM. Nihil quidquam simile est, Lycine,
neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae
exigua tempore confici possit et capi; non, si

ριοι Ἀλεξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν ἐκ ὀλίγοι μάλα ἐρῶμένως, καὶ προσέρχονται 2) ἐπὶ ποσὸν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλεόν. ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπύροις καὶ δυσχερεσὶν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετῶσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι ῥεόμενοι, ἐφθρόντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαρτέρήσωσιν, ἔτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικινῶνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκεῖνε εὐδαιμονῶσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιῶντες, οἷον μύρμηκας ἀπὸ τῆ ὕψους ἐπισκοπᾶντές τινες τὰς ἄλλας. Λ Τ Κ.

Παπαί,

sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Iam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, et aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam iam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, et ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viuentes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuen-

2. Προσέρχονται] Verti, ac si legatur προέρχονται, quod verum purò. Gesner.

Παπαί, ὦ Ἑρμότιμα, ἡλίκες ἡμᾶς ἀποφαίνεις, ἐδὲ κατὰ τὰς Πυγμαίεας ἐμείνες, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐκ χερῶ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη Φρονεῖς, καὶ ὤνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλῃς γενομένης, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδετε. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκίνα. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΤΚ. Ὅμως ἐκ ἔφησθα ὅπόσον, ὡς χρόνῳ περιβαλεῖν. ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκίνα, τὰκριβές. εἰνάζω μέντοι ἐπὶ πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως πε καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΤΚ. Ἡράκλεις, πολ-
λὺ

intuentur. L Y C. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis*, nec mirum: iam enim altum lapis et e summo: nos vero colluio illa, et quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, iam superatis nubibus, eo quo festinatis, olim delatos. H E R M. Modo contingat ille adscensus, Lycine. Sed nimis multum superest.

6. L Y C. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus. H E R M. Nempe nec ipse accurate scio: coniicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in summo futuri sumus. L Y C.

λὺ λέγεις. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυ-
 κῖνε, οἱ πόνοι. ΛΥΚ. Τὰ τί μὲν ἴσως ἀληθές.
 ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα,
 πότερον ὁ διδάσκαλός σε καθυπέσχετο, ἢ μόνον
 σοφός, ἀλλὰ καὶ μαντικός ὢν, ἢ χρησμολό-
 γος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίσαν-
 ται; Φασὶ γὰρ εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἢ γὰρ δὴ
 σέ γε εἰκός, ἐπὶ τῷ ἀδῆλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι
 πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσέτερας πόνους ἀνέχεσθαι,
 καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέρας, οὐκ
 εἰδότα, εἴ σε πλησίον ἤδη τῆ ἀκρεγενομένου, τὸ
 χρεὼν ἐπιστάν, κατασπάσει λαβόμενον τῆ πο-
 δός, ἐξ ἀτελεῆς τῆς ἐλπίδος. ΕΡΜ. Ἀπαγε.
 δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιω-
 ναι,

Hercules tuam fidem! multum narras. HERM.
 Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Istuc
 quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis,
 vtrum te illis victurum, magister tibi tuus pro-
 misit, ceu non sapiens modo, sed diuinus qui-
 dam, aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis,
 qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe
 scire talia. neque enim veri simile est, te rebus
 incertis, an vitam ad virtutem vsque perducturus
 sis? tot labores sustinere, et aerumnis vexari no-
 ctes ac dies, cum nescias, an non te iam prope
 fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta
 spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage.
 mali enim ominis sunt ista: sed viuere liceat, vt
 vnum

ναί, ὡς μίαν γὰρ ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς
γενόμενος. ΑΤΚ. Καὶ ἱκανήσοι ἀντίτων τοσά-
των καμάτων ἢ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν
καὶ ἀκαριαῖον ὅποσον ἱκανόν.

ΑΤΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ
τοιαῦτα, ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ,
πόθεν ἔχεις εἰδέναι; ἔ γάρ δὴ αὐτός πω ἀνελη-
λυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω
λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη
ὢν. ΑΤΚ. Ἐλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ πε-
ρὶ αὐτῶν, ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐνέει-
ῆπεν τινὰ πλετόν, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυ-
περβλήτας; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἐταῖρε· ἔδδεν
γάρ

vnum certe diem sapientiae possessione beatus sim.
LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus vnus ille
dies? HERM. Mihi quidem. minuta quamuis
temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse, ac talia,
propter quae fastinere omnia consultum sit, vnde
potes scire? neque enim ipse vnquam adscendisti
HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti.
ille quidem omnino nouit, fastigium iam adse-
cutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit-
per ego te Deos oro, illorum conditionem, au-
quam ibi esse felicitatem? num quid diuitias, et
gloriam, et voluptates inexsuperabiles? HERM. t
Bona verba, amico: nihil enim ista ad vitam
I 4 cum.

136 LVCIANI HERMOTIMVS,

γάρ ἐσι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΤΚ.
 Ἀλλὰ τίνα Φησὶ τὰγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν.
 πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ.
 Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ
 δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπει-
 σμένον, ἢ ἕκαστα ἔχει. πλῆττες δὲ, καὶ δόξας, καὶ
 ἡδονὰς, καὶ ὅσα τῷ σώματι, πάντα ταῦτα κάτω
 ἀΦῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ Φα-
 σὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἰτῇ κατακαυθέντα; θεὸν
 γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὁπότερον ἀν-
 θρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν
 τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς
 τὰς θεὰς διευκρινηθὲν ὑπὸ τῷ πυρὸς. καὶ ἔτοι-
 δὴ ὑπὸ Φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρὸς,
 ἀπαν-

cum virtute coniunctam. LYC. Quae igitur di-
 cit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad
 finem exercitationis peruenerint. HERM. Sa-
 pientiam, et fortitudinem, et ipsum honestum,
 et quod firma persuasione nouit, quomodo se ha-
 beant singula. Diuitias autem, et glorias, et vo-
 luptates, et quaecumque sunt corporis, ea infra
 reliquit omnia, iisque exutus adscendit, vt Her-
 culem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum
 factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecum-
 que humana a matre habebat, puramque et sine-
 ram diuinitatem, ipso igni quasi purgatam a sco-
 riis ferens, euolauit ad Deos. Et hi sane a phi-
 losophia velut ab igni quodam liberati illis omni-
 bus,

ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμάσια εἶναι δοκεῖ, ἐκ ὁρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονῶσι, πλάττῃ, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' ἑδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

ΛΤΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμέτιμε, τὸν ἐν Οἴτῃ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαιμόνα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τόδε μοι εἶπες, καὶ κατέρχονται ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἣν ἐθελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν, ἢ ἀνάγκη ἀπαξ ἀνελθόντας αὐτὰς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλάττῃ καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τῆτο, ὦ Λυκίτε· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, ἔτε ὀργῇ, ἔτε

bus, quae admiratione digna aliis non recte reputantibus videntur, in arcem euecti felix aeuum agunt, diuitiarum, et gloriae et voluptatum ne seruantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. L Y C. Oeteum, tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, vtrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, vsuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos, qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, diuitias et voluptates deridere? HERM. Non hoc solum ita habet, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit,

ἄτε φόβῳ, ἔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἀνδραλὺς
 ἔδ' ἀν' λυποῖτο, ἔδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον
 πάθοι ἀν. ΛΤΚ. Καὶ μὴν εἶγε με δεῖ, μηδὲν
 ὀνήμεντα, εἰπεῖν τ' ἀληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρη-
 οῖμαί, μηδ' ὅτιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σο-
 Φῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπέ
 ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΤΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς
 ἔγωγε, καὶ πάντῃ ὄκνῳ. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει,
 ὦ γενναῖε, πρὸς γε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΤΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε,
 διηγεμένῳ σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίστευον ἄτως
 ἔχειν, σοφὴς τε γίνεσθαι αὐτὴς, καὶ ἀνδρείας,
 καὶ δικάους, καὶ τ' ἄλλα· καὶ πῶς ἐκηλέμην πρὸς
 τὸν

fuerit, is neque irae, neque metui, neque cupi-
 ditatibus feruiat, neque tristitia, nec vlla in vni-
 uersum perturbatione afficiatur. LYC. Verum,
 si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod
 res est — sed linguis, putō, fauendum hic esse,
 neque per religionem licere inquirere in ea, quae
 fiunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu
 loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide,
 amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu
 vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, nar-
 rantem te prosequabar, credebamque rem ita ha-
 bere, sapientesque fieri illos, et fortes, et iustos,
 et reliqua, mulcebarque aliquantum sermone illo
 tuo.

τὸν λόγον· ἐπότε δὲ καὶ πλῆττε εἴησθα κατα-
 Φρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μή-
 τε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦ-
 θα (μένω γὰρ ἐσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεῖς ἃ
 πρότερον εἶδον ποιῶντα. βάλει Φῶ τίνα; ἢ
 ἱκανὸν καὶ ἄνευ τῆς ὀνόματος; EPM. Μηδαμῶς,
 ἀλλὰ καὶ τῷτο εἶπε, ὅσις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκα-
 λος αὐτὸς ἔτος ὁ σὸς, ἀνῆρ τὰ τ' ἄλλα αἰδῆς ἄ-
 ξιος, καὶ γέρον. ἤδη ἐς τὸ ὕστατον. EPM. Τί
 ἔν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρα-
 κλεώτην, ὃς ἐκ πολλῆς συνεφιλοσόφει αὐτῷ,
 μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν; EPM.
 Οἶδα ὃν λέγεις· Δίῳν αὐτῷ τῆνομα. ΛΥΚ.
 Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθόν, οἶμαι, μὴ ἀ-
 πεδί-

tuo. Cum vero etiam diuitiarum contemptores
 esse diceres et gloriae et voluptatum, et nec ira-
 sci illos, neque dolere, hic omnino (soli enim
 duo sumus) insititi, cum in mentem veniret, quae
 paullo ante videram facientem ... vis dicam quem?
 an satis est etiam tacito nomine? HERM. Ne-
 quaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC.
 Ipse tuus ille doctor, reuerentia dignus vir cae-
 tera, et ultimae aetatis senex. HERM. Quid is
 igitur faciebat? LYC. Hospitem nosti illum
 Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus
 est, tamquam discipulus? rufum illum; conten-
 tiosum? HERM. Noui quem dicas. Dioni
 nomen est. LYC. Illum ipsum, cum mercedem
 puto

πεδίδε κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἀρχον-
 τα ἑναγχος, περιθείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ
 τὸν τράχηλον, καὶ ἐβόα, καὶ ὠργίζετο, καὶ εἰ-
 μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γεγόμενοι, ἀφεί-
 λοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτᾶ, εὐ ἴσθι,
 προσφύς ἄν, ἀπέτραγεν αὐτᾶ τὴν εἶνα ὁ γέρον,
 ἔτως ἡγανάνκει.

E.P.M. Πονηρὸς 3) γὰρ αἰεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώ-
 μων, ὦ Λυκίνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις· ἐπεὶ τὰς
 γε

puto in tempore non solueret, rapuit nuper ad
 magistratum, obtorto collo, vociferans et irarum
 plenus, et nisi familiarium quidam, qui commo-
 dum adessent, eripuissent ipsius manibus iuue-
 nem, crede mihi, correptum morsu nasum homini
 abstulisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, et in
 reddendo quod debet ingratulus. Aliis enim, qui-
 bus

3. Ἑρμ. Πονηρὸς] Omissum *Non mirum*, aut
 simile quid, qua ratione et Romanos vti
 suo *Nam* vel *Enim* ostendimus ad *Quintil.*
 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud,
 quod mox sequitur, οἷσι γὰρ ὅτι ἐαυτοῦ
 χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum*
te ita interrogare, vel *Sentio cur ita interro-*
ges etc. Nempe cum frequens admodum
 sit id genus ellipsis, malim eam hic quo-
 que adhibere, quam varias adeo particu-
 lae γὰρ significationes tribuere. *Gisner.*

γε ἄλλας, οἷς δανεῖζει, πολλὰς ὄντας, ἔδεν τοῦ-
 ἔτό περ διατέθεικέν. ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κα-
 τὰ καιρὸν τὰς τόκας. ΛΤΚ. Τί δέ, ἂν μὴ ἐν-
 ποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθαρ-
 θέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τῶν ἐν
 τῇ Οἴτῃ κατακλειμμένων δεομένων; ΕΡΜ.
 Οἶε γὰρ, ὅτι ἑαυτῷ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοιαῦ-
 τα ἐσπᾶδαν; ἄλλ' ἔσιν αὐτῷ παιδία νεογνά,
 ὧν κήδεσται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι. ΛΤΚ.
 Δέον, ὦ Ἑρμότιμς, ἀναγαγεῖν καὶ κεῖνα ἐπὶ τὴν
 ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλῆτε καὶ
 ταφρονέοντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τού-
 των διαλέγεσθαι σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροά-
 σασθαι αὐτῶν, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολει-
 Φθεῖς.

bus foeneratur, nihil vnquam tale fecit; soluant
 quippe vsuras temporis. LYC. Quid vero, et si
 non soluant, o beate, ipsi curae est, purgato
 iam a philosophia, et relictis illis in Oeta monte
 nihil iam indigenti? HERM. Putas enim sua
 ipsum causa laborare de talibus. Verum sunt ipsi
 parui liberi, quorum curam habet, ne inopes
 vitam agent. LYC. Oportebat, Hermotime,
 educere et illos ad virtutem, vt pari cum ipso feli-
 citate fruantur, et contemnant diuitias.

II. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his
 disputare tecum; iam enim festino ad ipsum au-
 diendum, ne forte imprudens plane fero veniam.

LYC.

Φθείς. ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαστήρ· τὸ τήμερον γὰρ ἐκ χειρὶ ἐπήγγελται· ὥς ἐγὼ ἀφίημι σοὶ ὅσόν ἐτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΥΚ. "Ὅτι ἐν τῷ παρόντι ἐκ ἂν ἰδοὺς αὐτόν, εἶγε χρὴ πισθεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τῆς πυλῶτος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον εὐ συμφίλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθές, γενέθλια θυγατρὸς ἐσιῶντι, πολλὰ τε συμφίλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τῆς Περιπάτου παροξυνθῆναι τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰσέειδασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στωϊκῆς ὑπὸ τε ἐν τῆς κραυγῆς πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι,

LYC. Bono es animo, bone vir; hodie enim induciae denuntiatae sunt, itaque ego tibi quod reliquum est viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius iam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret conuiuio, heri coenatus, tum disputasse multa in conuiuio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, et sudasse
mul-

θῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλᾳ πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὡς Φασι, τῆς συνκρίσεως· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώνει, οἶμαι, πλεον τῶ ἱκανοῦ, τῶν παρόντων, ὡς εἰκός, Φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνῆκει πλεον, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἡμεσὲς τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῶ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὅποσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστὶ παραδεδώκει, καὶ σημανόμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνης καθεύδων, μηδὲν εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τῶ αἰνέτου αὐτοῦ διηγουμένῃ τισὶ τῶν μαθητῶν, οἱ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλᾳ πολλοί.

E.P.M.

multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam satis fuit, cum, ut fieri solet, conuiuiae illum largioribus inuitatione oculis ad bibendum prouocarent; porro plus, quam pro fene, cibi sumerat. Igitur domum reuersus et vomuit, ut aiunt, copiose, et cum primum adnumerari sibi iussisset cernis frustra, quae puero a tergo stanti tradiderat, et curate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato, ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audiui eius seruo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui et ipsi, multi sane, reuertebantur,

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκίνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασίν, ὦ Ἑρμότιμς, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' ἐν τέλει τῆς νίκης καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτερος ὑπερέσχε. τὸν γὰρ Εὐθύδημον εἰς ἀναιμωτίαν Φασίν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείθεσθαι οὐκ ᾔθελεν, εἰς παρεῖχε ῥάδιον αὐτὸν ἐλεγεσθαι, ὁ διδάσκαλός σ' ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεσόρειον. τὰ καταφέρει αὐτῷ, πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ἔτως ἐκράτησεν. ΕΡΜ. Εὖγε. εἰ γὰρ ἄλλως ἔχρησεν πρὸς τὰς μὴ ἐθέλοντας

12. HERM. Vter vero, Lycine, discessit superior, doctore meus, an Euthydemus? humquid tale etiam narrauit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessisse aiunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, et conuellere nostrum studiose vellet, et persuaderi sibi nollit, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quemdam, impingit in illum prope accubantem, et ita superauit. HERM. Bonum factum: neque enim aliter oportebat

τας εἰκείν τοῖς κρείττοσι. ΑΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἐρμότιμε, πάνυ εὐλογα. ἢ τί γὰρ παθῶν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παριόξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμῷ κρείττονα, σκύφον ἔτω βαρὺν ἐν τῇ χεὶρὶ ἔχοντα.

Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί ἔ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρέπον ὠρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιποροῖν ὑμῖν, τὸ πρὸ τῆδε ἀρχάμενος; σὺ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσεις, ὦ Λυκῖνε, ὅψαι ἐν βραχεῖ, ὅσον διαίσσεις τῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἰσθί οἴση ἀπαντας ὡς πρὸς σέ, τοσῶτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

tebat aduersus eos, qui cedere melioribus recusant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiiis agitated Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, et ira superiorem, scyphum adeo grauem manu tenentem?

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo fode, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingre-
diar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres, quantum superes alios, pueros, mihi crede, iudica-
bis, ad te si comparentur, omnes: tantum illos

αὐτός. ΛΤΚ. Ἰκανόν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γε-
νοίμην τοιῦτος, τοῖος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει
καὶ αὐτὸς κατὰ σὲ γεροντῶς, ἡρξάμην φιλοσο-
φεῖν τετταρακοντάτης σχεδόν, ὅποσα, εἰμαι,
σὺ νῦν γέγονας. ΛΤΚ. Τόσαῦτα γάρ, ὦ Ἐρ-
μάτιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, καὶ μέ-
διαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γε μοι τῆτο· εἶπε, δίδ-
δοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν; ἢν τι μὴ ἐρ-
θῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ ἀν-ἐφίετε τῆτο
τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάντῃ. σὺ δέ, ἢν
τι βέλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίσχε· ἔξον
γάρ ἔτω μάθης. ΛΤΚ. Εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὦ
Ἑρμίστιμε, αὐτὸν, ἔ· ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις.

Ἀτὰρ

superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si
post viginti annos talis fiam, qualem te nunc
video. HERM. Noli esse sollicitus, ego quo-
que ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coe-
pi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam,
puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Her-
motime. Itaque eadem via susceptum me quo-
que ducit; æquum enim est. Sed primum
quidem hoc mihi dic, Permittitisne contradi-
cere discantibus, si quid minus recte dictum illis
videatur? an non conceditis hoc iunioribus?
HERM. Non viquequaque. At tu si quid vo-
lueris, inter *dicendum* interrogato, et contradicito:
sic enim disces facilius. LYC. Bene ita me Mercu-
rius amet. (Gr. *Hermes*) cuius tu nomine appellaris.

Ἀτὰρ εἶπέ μοι, μία τις ὁδὸς ἐστὶν ἢ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγασα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤμικον, ὥς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς εἰσι; ΕΡΜ. Μάλα πολλοί, Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικυρεῖοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. καὶ αὖ Διογένης ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένης ζηλωταί, καὶ οἱ ἀπὸ τῶ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους. ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὲ, ὦ Ἐρμάτμμε, τὰ αὐτὰ ἔτοι λέγασιν, ἢ διάφορα; ΕΡΜ. Καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως περ ἐν ἡν αὐτῶν, ἀλλ' ἐ' πάντα διάφορά γε ἔντα. ΕΡΜ. Πάνυ μὲν ἔν.

ΛΥΚ.

14. At illud mihi dic, vnane via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audiui, et alios multos esse (*qui diuersas vias sequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, et Epicurei, et qui Platonis sibi nomen inscribunt, et rursus alii quidam Diogenis, et Antisthenis aemuli, et qui a Pythagora sunt, et adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim sunt. Vtrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diuersa? HERM. Omnino diuersa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino vnum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diuersa. HERM. Recte sane.

ΛΥΚ. Ἰθι δὴ, ὦ Φιλότης, ἀποκρίναί μοι, τῷ ποτε πισεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἦεις Φιλοσοφῆσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεῖς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἦκες, καὶ δι' ἐκείνης ἡξίας ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσίστα, ὡς δὴ μόνης ἀληθῆς ἔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνύσσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα Φερσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαιρεύς τότε; καὶ μὴ μοι πρὶν νῦν δὲ τέτον σκαυτὸν εἰνόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σεφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τὰς πολλὰς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' ἔτιω ἀποκρίναί, ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ. • ΕΡΜ. Οὐ συνί-
μι ὅ,

15. LYC. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi ianuae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingressus sis, ac per eam decreueris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, et rectam viam ostendat, reliquis ad coeca et exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui de vulgo sumus, possis: verum pro eo responde, qualis tum eras, idiota, et mei, ut nunc sum; similis. H E R M. Non intelligo, quid

μι ὅ, τι σοι τῷτο βέλεται, ὦ Λυκίῃ. ΛΤΚ.
 Καὶ μὴν ἔ' πανυ ἀγκύλεν ἡρόμην. πολλῶν γὰρ
 ὄντων Φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀρι-
 στοτέλους, καὶ Ἀντισθέους, καὶ τῶν ὑμετέρων
 προγόνων, τῷ Χρυσίππῃ, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν
 ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πισεύσας, τὲς μὲν ἄλ-
 λας εἷας, ἐξ ἀπάντων δὲ προδεδόμενος, ἅπερ
 προήρησαι, ἀξιοῖς κατὰ ταῦτα Φιλοσοφεῖν; ἄ-
 ρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέ-
 πεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστας ἐξ ἀπάντων
 πρεσιπῶν; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος
 Φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττασαν οἶμαι
 ἐκάσῳ εἰδότι. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔδὲν τοιῷτον, ὦ
 Λυκίῃ. ἔδὲ ἡρόμην περὶ γε τῶτων τὸν Θεόν.
 ΛΤΚ.

quid hoc tibi fermone velis, Lycine. L Y C.
 Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum
 enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristo-
 teles, ut Antisthenes, et de vestris progenitori-
 bus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt,
 quo, inquam, argumento reliquos adspersatus,
 ex omnibus elegisti quae elegisti, et secundum
 haec philosophandum censes? Numquid te etiam,
 ut Chaerephontem, Pythius ad Stoicorum ratio-
 nem ablegavit, optimos omnium illos praedicens?
 Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus
 hortari, qui nouerit, opinor, quod cuique ma-
 xime conveniat. HERM. At nihil tale, Lyci-
 ne, nec interrogavi de hisce Deum. L Y C. V-

ΛΥΚ. Πότερον ἐκ ἀξίον θείας συμβουλίας ἡγέ-
μενος αὐτὸ, ἢ ἰκνὸς ὥς αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι
τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τῆς θεᾶς; ΕΡΜ.
ὦ μὴν γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔν καὶ ἡμᾶς ἀν διδάσχοις τοῦτο
πρῶτον, ὅπως διαγνωσέν ἡμῖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ,
τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα,
καὶ ἣν ἂν τις ἐλοιτο, πλεῖς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ.
Ἐγὼ σοι φράσω. ἐώρων τὰς πλείους ἐπ' αὐ-
τὴν ὀρμῶντας, ὥς εἰκάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

ΛΥΚ. Πόσω τινὶ πλείους τῶν Ἐπικουρίων, ἢ
Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίθμησας γὰρ
αὐτὰς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.
ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐκ ἡρίθμησας ἔγωγε· εἰκάζον δέ.

ΛΥΚ.

trum ideo, quod partum dignum negotium deli-
beratione diuina iudicares, an quod sufficere te
putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset,
etiam sine Deo eligeres. HERM. Nimirum sic
putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum do-
cueris, quomodo ab initio statim dignosci possit,
quae sit optima philosophia, et verax, quam
quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi
dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc
itaque optimam esse colligebam. LYC. Quanto
plures videbas Epicureis, aut Platoniciis, aut Peripa-
teticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in
suffragiis. HERM. Quin non numerabam equi-
dem:

ΛΥΚ. Ὡς ἐν ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπα-
τᾷς· ὅς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῶ Φῆς καὶ
πλήθει κρίναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρὸς με
τάληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τῆτο, ὦ Λυκίης,
ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἀπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν
Ἐπικέρειοι, γλυκίθυμοι, καὶ Φιλήδοιοι εἰσιν·
οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ Φιλόπλετοι, καὶ ἐρι-
στικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τετύφονται,
καὶ Φιλόδοξοι εἰσι· περὶ δέ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ
ἔφασκον, ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γινώσκασσι·
καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδόν, μόνος βασιλεὺς,
μόνος πλάσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἀπάντα.

ΛΥΚ. Ἐλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σέ ἄλλοι δηλα-
δὴ περὶ αὐτῶν. εἰ γὰρ δὴ σκεῖνοις ἂν αὐτοῖς ἐ-
πίστυ-

dem: Sed coniciebam. L.Y.C. Vt tu non vis
me docere! sed fallis, qui de tali re coniectura te
dicas et multitudine iudicasse, et verum apud me di-
cere subterfugias. HERM. Non hoc solum, Lycine,
sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos
quidem delicatos esse et voluptuarios, Peripateti-
cos vero diuitiarum amantes et contentiosos,
Platonicos denique inflatos gloriæque cupidos.
De Stoicis autem multi prædicabant, fortes esse
et cognoscere omnia, qui vero illam viam elegis-
set, eum solum regem, solum diuitem, solum sa-
pientem, et in vniuersum quinnia.

17. L.Y.C. Dicebant verò de illis hæc ad te alii
nimirum? Neque enim sane illis ipsis credidisses

πίστευσας ἐπαινᾶσι τὰ αὐτῶν. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι ἐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [ἔτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφῶντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Ὅρα, ὅπως αὐτοῖς ἐξαπατᾷς με, καὶ ἐλέγεις τὰ ληθῆς, ἀλλ' οἶει Μαργίτη διαλέγεσθαι τινι, ὡς πίσεῦσαι, ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ συνετός, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα, περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, ἐποίητο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρείττωνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πίσεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

ΕΡΜ.

sua laudantibus. HERM. Nequaquam, sed dicebant caeteri. LYC. Qui verò diuersae sententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur. HERM. Non sane. LYC. Ergo idiotae dicebant ista. HERM. Ita est. LYC. Vides, quam iterum me decipias, nec verum dicas, sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat, Hermotinum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia et philosophis fidem habuisse idiotis, et secundum illorum dicta fecisse electionem et principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

18. HERM.

ERM. Ἀλλ' οἶσθα, ὦ Λυκίῃε, ἔχῃ τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστεινον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἐώρων γὰρ αὐτὰς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὖσάλῳς, Φροντίζοντας αἰεὶ, ἀρρενωπὰς, ἐν χροῖ κερίας τὰς πλείους, ἔδὲν ἀβρὸν, ἔδ' αὖ πάντῃ ἐς τὸ ἀδιάφορον 4) ὑπερεκπίπτον, ὡς ἐκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ μέσῃ καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι
Φα-

18. HERM. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit, ut attonitus aliquis et plane cynicus fit*) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse
K 5 perhi-

4. Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se iudicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiri incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορία interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, molities, hinc Cynica negligentia, et cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus. *Gesner.*

Φασίν. ΛΥΚ. Ἄρ' ἔν καὶ κείνῃς εἰδές ποιῶντας αὐτὰς, ἃ μικροῦ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἐωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὦ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτῶντας πικρῶς, καὶ Φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνσχίσαις, καὶ τὰλλα, ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τῶντων ἐλίγον σοι μέλει, ἄχρισ ἂν εὐσαλῆς ἢ ἀναβολή, καὶ ὁ πῶγων βελύς, καὶ ἐν χερσὶ ἢ κερὰ; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τέτονι κανόνα, καὶ σάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός Φησι, καὶ χρεὶ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων καὶ κερῶς διαγιγνώσκειν τὰς ἀρίστους. ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ Φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ ἀποβλητέος;

Ἄλλ.

perhibent, *constitutos*. L Y C. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi causa, foenerari, et reponere acerbe, et rixose omnino contendere in congressionibus, et reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, et barba proluxa, et capillus ad cutem detonsus? et, quod superest, hunc habemus canona, hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere optimos; quicumque vero ista non habuerit, qui neque tetricus fuerit et cogitabundo vultu, reprobatus est ac reiiciendus?

Ἄλλ' ὅρα, μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμῃ, παύ-
 ξεις πρὸς μέ, πειρώμενος, εἰ ἑξαπατώμενος συν-
 ῥήμι. ΕΡΜ. Διατί τῷτ' ἐφροσθα; ΛΥΚ.
 Ὅτι, ὦ γὰρ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν
 λέγεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπλεῖ-
 γέν ἐκείνοι εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς
 κοσμιώτεροι, Φειδῖα τινὲς, ἢ Ἀλκαμένεες, ἢ
 Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντας. εἰ
 δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρητέκμαίεσθαι τοῖς τοιῶ-
 τοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοῖ
 φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τὸν τὴν ἀμείνω προαί-
 ρεσιν προσηρημένον, ἔτε σχῆμα, ἔτε βλάδιμα
 ὄρεῖν δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἄλλ' ἔμοιγε ἂ πρὸς
 τυφλὸς ὁ λόγος, ὦ Λυκίης, ἔδός μοι μέλει τῶν
 τοιῶ-

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Her-
 motime, tentans, discipine me sentiam? HERM.
 Quorsum hoc dixisti? LYC. Quod statuarum,
 bone vir, probationem mihi narraasti, quae fit ex
 habitu. Multum enim illae magis compositae,
 decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alca-
 menes, vel Myron ad formosissimam illas speciem
 configuravit. Si vero vel maxime signis talibus
 utendum est, quid faciat, si quis coecus philoso-
 phari cupiat? qua re dignoverit sectae melioris
 sectatorem, qui neque habitum cernere, neque in-
 cessum queat? HERM. At mihi oratio est non
 ad coecos, neque tales curo. LYC. Debebat
 qui-

τοιέτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνῶρισμα εἶναι τῶν ἔτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν ἔξω ἡμῖν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπείπερ μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιέτοις μάλιστα Φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξύδεκχεῖς ὦσι, τί ἂν δύναιτο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς.

Ὁ δὲ βάλομαι εἰπεῖν, τοῖόνδε ἐστίν, ἔχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς, καὶ ἡξίως ἀμείνων γίνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς ἔν οἷόν τέ σοι ἦν,

quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum et omnibus vtilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant coeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis grauitur calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

20. Quod autem dicere volo, eiusmodi est. Nonne verum est te amore quodam mentis et sententiarum in his viris ad eos accessisse, et mente ac sententiis fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. L Y C. Quomodo ergo potuisti signis, quae

ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων
 διοραῖν, τὸν ὀρθῶς φιλοσοφῶντα, ἢ μή; ἢ γὰρ
 φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἔγω διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν
 ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεί κείμενα, λόγοις καὶ
 συνεχσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις
 ὁψέ μοις. ὁ γὰρ Μῶμος, ἀήκοας, οἶμα, ἀ-
 τινε ἡττιάσατο τῷ Ἡφαίστῳ· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ
 νῦν αἶκε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος εἶσαι Ἀθηνᾶν,
 καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἡφαίστον εὐτεχνίας πέρι·
 καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, ταῦτόν τινα ἀναπλάσσει·
 τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῇσιν· ὁ Ἡφαίστος
 δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπεὶ περ
 ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὅνπερ δικαστὴν προσέλοντο,
 θεασάμενος ἐκεῖνος ἐκάσκει τὸ ἔργον, τῶν μὲν
 ἄλλων,

quae modo dicebas, recte vel secus philosophan-
 tem peruidere? Neque enim solent ita dilucere
 talia, sed secreta sunt, in occulto latent, serinoni-
 bus et congressionibus, et operibus similibus,
 vix fero tandem ostenduntur. Itaque Momus
 ille, audisti puto, quid Vulcanum accusauerit:
 fin minus, at hunc audi. Fert nempe fabula, con-
 tentionem inter Mineruam, et Neptunum, et
 Vulcanum de artis praestantia intercessisse; et a
 Neptuno quidem effictum taurum; a Minerva ex-
 cogitatam domum, compositum a Vulcano homi-
 nem. Cum ad Momum venissent, quem arbi-
 trum sibi nempe sumserant, perspecto ille unus-
 cuiusque opere, quid in reliquis reprehenderit,
 dice-

ἄλλων, ἅτινα ἠτιάσατο, περιττὸν ἂν εἴη λέγειν· ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ δὲ τὸτο ἐράσμιφαιτο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἡφαίστου, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ σέρρον, ὡς ἀναπασσάμενων, γνώριμα γίνεσθαι ἔπασι, ἃ βέλεται, καὶ ἐπινοεῖ· καὶ ἡ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν ἔν ἅτῃ ἀμβλυώττων, ἔτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγνέα ἡμῖν δεδορκας, καὶ ἐρᾷς τὰ ἐνδόν, ὡς ἔστις, διὰ τῷ σέρρον, καὶ ἀνέωχταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βέλεται, καὶ ἃ γινώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

• EPM.

dicere iam superfluum fuerit: in homine autem hoc desideravit, et increpuit architectum illius Vulcanum, quod non et valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque vtrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu esset. Tu vero, supra Lyncea illum nobis acute vides, et quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, et patent tibi omnia, ut non quae velit modo, et quae cognoscit unusquisque, scias, verum etiam vter melior sit aut deterior.

21. HERM.

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκίνε· ἐγὼ δὲ κατὰ
θεὸν εἰλόμην· καὶ ἔμεταμέλει μοι τῆς αἵρέ-
σεως. ἱκανὸν δὲ τῷτο πρὸς γένεμάς. ΛΥΚ.
"Ομῶς ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμὴν,
ἀλλὰ περιόψει με παρακλόμενον ἐν πολλῷ τῷ
συρφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ ἂν σοι ἀρέσκει,
ὣν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐ-
δὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὅποιον ἂν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ
δ' ἔν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ φθονεῖς ἡμῖν,
ὥς μὴ ἐξ ἴσθ' γενοίμεθα σοι φιλοσοφῆσαντες,
ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυ-
τὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τῶτων κρίσιν, καὶ
τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄγε δὲ καὶ σὺ, εἰ
βέλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βέλομαι, ὦ Λυκίνε. ἴ-
σως

21. HERM. Ludis, Lycinē. Ego vero se-
cundo numine elegi, neque optionis illius meae
me poenitet, satis autem hoc, mihi quidem, est.
LYC. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed
negliges me in multa illa colluvione pereuntem
cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet,
quidquid dixerō. LYC. Non ita est, bone vir.
Sed nihil tu his dicere, quod placere mihi possit.
Quandoquidem vero tu volens occultus es, et no-
bis inuides, ne aequae ac tu philosophemur:
ego tentabo, quantum eius facere potero, pro
me inuenire accuratum de his iudicium, et se-
ctam certissimam. Audi vero et tu, si volueris.
HERM. Ego vero volo, Lycinē. forte enim
cognitu

σως γὰρ τι γνώριμον ἔρεῖς. ΛΥΚ. Σκέπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ ἔτῳς, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφές τι εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.

Ἔγω δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ τοῖσινδε τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τὰς ἐμπολιτευομένης (ὡς Φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθεν ποθεν ἀφιγμένος) σοφὸς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείος ἅπαντας, δικαίος, σὺφρονας, ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίνεται παρ' ἡμῶν, ἀρπαζόντων καὶ βιάζομένων, καὶ πλεονεκτάντων, ἔδὲν ἂν εἶδης, Φασίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ
 ζυμπο-

cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Considera igitur, sed noli irridere, si hominis omnino rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita *facere*; cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut ciuitas quaedam beatos habens ciues (vt dicat forte tuus magister, inde aliqua via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes vniuersos, tum iustos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines, vim faciant, iusto plus sibi arrogant, nihil videas, aiunt, in ea vrbe quemquam audere, sed per pacem et concordiam ciuitate vna fruuntur.

ξυμπολιτεύονται, μάλα εικότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμα, τὰς σάσεις καὶ Φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβελύσσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδῶν ἐσιν ἐκείνοις. ἔ γὰρ ἔτε χρυσίον ἔτι, ἔτε ἡδονάς, ἔτε δόξας ὀρώσιν, ὥς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξεληλάκασιν αὐτὰ, ἐκ ἀναγκαῖα ἠγησάμενοι ξυμπολιτεύεσθαι· ὥς γαληρόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον βιῶσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί ἔν, ὦ Λυκίνε; ἐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματον ὑπολογιζομένως τὸν ἐν τῇ ὁδῷ.

tur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in ciuitatibus seditiones et contentiones excitant, quorum causa mutuas sibi insidias struunt homines, illa e medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de quibus certent: sed olim ciuitate illa exegerant, non necessaria ratī, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quandam et vndique beatam vitam viuunt, cum bonis legibus, et aequalitate, et libertate, et bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum est omnes concupiscere ciuitatem eam adipisci, nec laborem imputantes viae, neque ani-

ἐδῶ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τῆς χρόνου ἀπαγορεύον-
 τας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφῆσθαι
 καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθεξείν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ.
 Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τού-
 τῳ σπεδασέον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ
 μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης,
 πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἡ γυνέων,
 ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατεχόντων, καὶ κλαυθμυριζόμε-
 νων, ἐπιπλάσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν καὶ κείτους
 παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέ-
 λουσιν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτὰς,
 χωρεῖν εὐθὺς τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως·
 καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου
 ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε. ἔ
 γὰρ

num despondentes propter longitudinem vitae;
 si futurum sit, ut ubi peruenerint adscribantur et
 ipsi in tabulis publicis, ciuitatemque consequan-
 tur. L Y C. Per Iouem, Hermotime, omnium
 maxime in hoc elaborandum est, reliquorum vero
 cura abiicienda; neque si haec antiqua patria ma-
 num iniiciat, inultam habere rationem oportet, ne-
 que liberis, aut parentibus, si cui sint, retinere
 cum ploratu volentibus, frangi; sed primum qui-
 dem hortari et illos ad eandem viam ingredi-
 dum; si vero nolint, vel non possint, dimotis illis
 recta procedere ad beatam illam ex omni parte
 ciuitatem; et ipso abiecto vestimento, si forte
 illo comprehenso impedian, eo erumpere. ne-
 que

γὰρ δέος μὴ σέ τις ἀποκλείσῃ, καὶ γυμνὸν ἐκεί-
σε ἦκοντα.

Ἦδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτε αἱρεῖς
ἦκσα διβζιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι,
καὶ με πρᾶτρεπεν ἔπεσθαι οἱ πρὸς τὴν πόλιν·
ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν,
καὶ Φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ Φρατρίας μετα-
δώσειν τῆς αὐτῆς, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμο-
νοίην. ἄλλ' ἐγὼ ἔπιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεό-
τητος τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν.
ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάξια, καὶ
πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἂν. ἔλεγε δ' ἔν περὶ τῆς
πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, καὶ
ἡδὴ καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ
ξένοι

que enim metus est, ne quis excludat vel nu-
dum eo aduenientem.

24. Iam enim alias quondam senem audiui
enarrantem, vti se res illae haberent; isque me
hortatus est, vti ad eam se ciuitatem sequerer;
ipsum enim se praeiturum, et adscripturum *ciui-*
bis, cum aduenissem, et tribulem facturum, et
curiae mihi suae ius impertiturum, vt cum omni-
bus beatam vitam viuerem. Ego vero praeciue-
nili tum inscitia, quindecim fere anni sunt, non
sum obsecutus: forte circa ipsa iam suburbia,
et ad portas essem. Dicebat autem de ciuitate
illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista
etiam: Omnes ibi aduenas esse et peregrinos,

ξένοι εἶεν, αὐθαγενῆς δὲ ἔδει. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους
 ἐμπολιτεύεσθαι πολλὰς, καὶ δάλεις, καὶ ἀμόρφους,
 καὶ μικρὰς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν
 τῆς πόλεως τὸν βελλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον
 αὐτοῖς, ἐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγ-
 γραφὴν, ἔδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους, ἢ κάλ-
 λους, ἔδ' ἀπὸ γένους, ἔδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων.
 ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς,
 ἀποχρῆν δ' ἐκάσῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι,
 σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων,
 καὶ τὸ λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδῆναί, μηδὲ μαλα-
 κισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν
 ἐντυγχάνοντα· ὥς ὅσις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται
 καὶ διεξέλθοι, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πό-
 λιν,

indigenam neminem: sed et barbaros in ciuitate
 versari multos, et seruos, et deformes, et paruos,
 et pauperes, atque in vniuersum ciuem esse, qui
 velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi
 aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pul-
 chritudine, neque ex genere, neque claris ex
 maioribus; sed istorum nec rationem vllam haberi
 apud illos: sufficere autem vnicuique ad hoc, vti
 ciuis fiat, prudentiam, et honesti amorem, et
 laborem, et deliciarum contemptum, et animum,
 qui neque cedat temere, neque molliatur, si in-
 multas in via difficultates incidat. Atque adeo,
 si quis ista in se esse demonstraerit, emensusque
 totum

λῆν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τέτον, ὅστις
 ἂν ἦ, καὶ ἰσότημον ἅπασι. τὸ δὲ, χεῖρων, ἢ
 κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δῆλος, ἢ
 ἐλεύθερος, καὶ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ
 πόλει.

ΕΡΜ. Ὅρα, ὦ Λυκίνε, ὡς ἔμαθην, ἔδδ
 περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι
 καὶ αὐτὸς ἔτῳ καλῆς καὶ εὐδαίμονας πόλεως;
 ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμ, τῶν αὐ-
 τῶν σοι ἔρω, καὶ ἐκ ἑσιν ὃ, τι ἂν μοι πρὸ τέ-
 των εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν ἔν πλησίον ἦν
 ἡ πόλις, καὶ Φανερά ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ
 ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτήν, καὶ
 ἐπο-

totum ad urbem usque iter fuerit, eum ciuem
 esse continuo, et aequo iure, quisquis alioqui
 fuerit: ista autem nomina, deterior, melior, no-
 bilis, ignobilis, seruus, liber, neque esse o-
 mnino, neque nominari in ea ciuitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non fru-
 stra, neque paruis de rebus laborem, qui ciuis
 cupiam fieri et ipse pulchrae adeo et beatae ciui-
 tatis. LYC. Nam egomet eorundem quorum
 tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista
 velim contingere. Si quidem igitur in propin-
 quo esset illa ciuitas, et manifesta in conspectu
 omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus
 ad eam perrexissem, et ciuis illius essem a longo

ἐπολιτευόμενῃ ἂν ἐκ πολλῶν. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς
 φατε (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψωδός) πάνυ
 πόρρω ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδὸν τε, τὴν
 ἄγασαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ
 ἐκ οἷοι σὺ ἔτιω χρῆναι ποιεῖν; ERM. Καὶ πῶς
 ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; LYC. Οὐκ ἔν σοι μὲν ἐπὶ
 τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ
 ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι
 παρεσῶσιν αὐτόχθονες, ἐκείθεν ἕκαστος εἶναι λέ-
 γοντες. ὁδὸς γε μὴν, καὶ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνε-
 ται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ ἔδεν ἀλ-
 λήλαις ὅμοιοι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἡ
 δὲ ἐπὶ τὴν ἑω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρ-
 κτες, καὶ ἄλλῃ εὐθὺ τῆς μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν δια-

λειμώ-

inde tempore. Cum vero, vt vos dicitis, tu
 nempe et Hesiodus confarcinator ille carminum,
 longo admodum spatio remota habitat, necesse
 est et viam, quae ducit ad illam, quaerere, et du-
 cem optimum. An non putas hoc agendum?
 HERM. Et qua alia ratione perueniat aliquis.
 LYC. Igitur quantum ad promissiones, et scien-
 tiaē professionem, multa tibi ducum copia. Multi
 enim parati adstant, indigenas inde esse quisque
 se dicentes. Sed via non vna atque eadem vide-
 tur, sed multae ac diuersae, ac nihil altera alteri
 similes. Nam haec quidem ad occidentales par-
 tes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec
 ad septentriones, et altera recta ad meridiem:

et

λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, εὐδρος καὶ ἡ-
δεΐα, ἔδεν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ
πετρῶδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος
καὶ κάματον προφαίνουσα, καὶ ὁμῶς αὐταὶ πα-
σαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μέαν ἔσαν,
ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ὅφ'
ἦν γὰρ ἀνέλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς
ἀτραπᾶ ἑκάστος ἐφ' ἑσῶς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις
ἀξιόπιστος ὀρέγεται τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει
κατὰ τὴν αὐτῆς ἀπείναι, λέγων ἑκάστος αὐτῶν
μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι, τὰς δ' ἄλλας πλανᾶ-
σθαι, μήτε αὐτὰς ἐληλυθότας, μήτε ἄλλοις ἡ-
γήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας καὶ ἐπὶ
τὸν

et haec quidem per prata, et plantas, et umbram,
irrigua et amoenam, nihil durum habens, nihil
incedentibus asperum: altera vero saxosa, et aspe-
ra, solem multum ac sitim et laborem denuntians.
Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur,
quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes.

26. Hic igitur mihi, et quidem omnis dubita-
tio est. Ad quamcunque enim illarum veniam,
vir ad caput uniuscuiusque tramitis, in ipso in-
gressu adstans fide dignissimus, et manum porri-
git, et in suam nos abire hortatur, dicens unus-
quisque illorum, solum se rectam nosse, caete-
ros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, ne-
que deducere alios sequentes possint. Et si ad

τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ κεῖνος τὰ ὅμοια ὑπὶ-
 σχνεῖται περὶ τῆς αὐτῆς ὁδῆς, καὶ τὰς ἄλλους
 κακίζει, καὶ ὁ παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅ-
 παντες. τότε τοίνυν τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ
 τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, ἐμειρίως ταραττει με καὶ
 ἀπορεῖν ποιεῖ· καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδια-
 τεινόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαυνοῦντες.
 ἐγὰρ οἶδα, ἦντινα τραπόμενος, ἢ τῷ μάλ-
 λον ἀκολυθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

ERM. Ἀλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας·
 τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκίῳ, πιθεύ-
 σας, οὐκ ἂν σφαλεῖς. LYC. Τίσι λέγεις;
 τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθῆσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγε-
 μόνων ἀκολυθήσασιν; αὐτοὶς γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ
 ἀπο-

proximum accessero, ille quoque similia de sua
 via promittit, et aliis detrahit; et ille, qui iuxta
 hunc est, similiter, et sic deinceps omnes. Haec
 ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dis-
 similis me perturbat, et in consilii inopiam con-
 iicit: ac duces maxime quantum possunt et ultra
 contententes, suamque singuli laudantes. Ne-
 que enim, in quam conuersus, aut quem maxime
 secutus ad ciuitatem perueniam, scio.

27. HERM. At ego ista te consilii inopia li-
 berabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris,
 qui viam illam ante fecerunt, non erraueris. LYC.
 Quibus dicis? et qua via euntibus, aut quem du-
 cum secutis? rursus enim nobis eadem consilii in-
 opia

ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τῆς ἀνδραγατεὶς μετεληλυθόσι. ΕΡΜ. Πῶς τῷτο Φῆς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτῷ, ἐκεῖνην ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικύρου ἐκεῖνην, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμῶν μετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμ, εἶχ' ἔγω; ΕΡΜ. Πῶς γὰρ εἶ; ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἐτι ὁμοίως ἀγνοῶ, τῷ μᾶλλον χρῆ πισεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μᾶλλον πεπειραμένον, καὶ ἐκεῖνην ἐπαινῶντα, καὶ λέγοντα, ὡς αὖστη μόνῃ ἀγει ἐπὶ τὴν πόλιν· εἰ μὲν τοι εἶχω εἰδέναι, εἰ ἀληθῆς Φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφί-

opia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transiuimus. H E R M. Quid ita ais? L Y C. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce (comite) vsus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime? H E R M. Et cur non? L Y C. Non tu liberaſti me dubitatione, sed adhuc aequè ignoro, cui viatorum magis credendum sit. Video enim, vnumquemque illorum cum ipsum, tum duce, vnius modo viae periculum fecisse, et illam laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo vnde sciam vera illum dicere:

ἀφίεται πρὸς τι τέλος, καὶ εἶδε τινα πόλιν,
 δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐμείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν,
 ἐν ἣ ἐπιθυμῶμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι,
 ἢ δεῖν εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ἃ δ' εἰς Βαβυλῶνα
 ἀφικόμενος οἶσται Κόρινθον ἐνερκεῖναι, ἀδελφὸν
 ἔμοιγ' ἐν ἔτι. ἃ γὰρ πάντως ὁ τινα πόλιν ἰδὼν
 Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε ἃ μόνῃ πόλιν ἐστὶν ἡ Κόριν-
 θος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν,
 ἐκείνῳ ἐστὶ, τὸ εἶδέναι, ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶ-
 ναι τὴν ἀληθεῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία
 ἐστὶν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κό-
 ρινθον ἄγασιν, εἰ μὴ τις ἔτι σφάδρα παρα-
 παίῃ, ὡς οἶσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέας, καὶ
 τὴν

Verum venisse illum ad finem quemdam, et vi-
 disse ciuitatem aliquam, forte illi dederim. V-
 trum vero illam viderit, quam oportebat, cuius
 ciues esse tu non minus quam ego volumus; an,
 cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem
 delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi
 quidem adhuc obscurum est. Neque enim quis-
 quis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem
 non sola urbs est Corinthus. Quod autem ma-
 xime inopem me consilii reddit, illud est, quod
 noui, vnam necessario esse veram viam, quippe
 cum et Corinthus vna sit, reliquas autem quouis
 potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum
 quis delipiat, etiam eam, quae ad Hyperboreos
 fert,

τὴν εἰς Ἰνδὸς ἄγεσαν, εἰς Κόρινθον σέλλειν.
 ERM. Καὶ πῶς οἶόν τε, ὦ Λυκίνε; ἄλλη γὰρ
 ἄλλαχόσε ἄγει.

ΛΤΚ. Οὐκᾶν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, ἢ μικρὰ
 δεῖ βελῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡ-
 γεμόνων. ἔδὲ τῆτο δὴ τὸ τῆ λόγῃ ποιήσομεν,
 ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκείσε ἄπιμεν·
 ἐπεὶ λήσομεν ἔτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγέ-
 σης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες.
 ἔδὲ γὰρ ἔδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπι-
 τρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ
 καὶ ἀνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁ-
 δῶν ἡντιναῶν. δυνατὸν μὲν γὰρ καὶ τῆτο γενέ-
 σθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρό-
 νῳ.

fert, et quae ad Indos, Corinthum ducere.
 HERM. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine;
 alia cum aliorum ducat?

28. L. Y. C. Ergo, pulcher Hermotime, non
 parua deliberatione opus est, ad electionem via-
 rum pariter ac ductorum: neque id quod est in
 prouerbio hic agemus, *Quocumque nos pedes sale-
 rint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea, quae
 Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut
 Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consul-
 tum est fortunae permittere, ut qui forte opti-
 mam capeffituri simus, licet sine examine in vnam
 quaecumque viarum ingrediamur. Etenim pot-
 est quidem id quoque fieri, et forte aliquando in
 longo

νω. ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν ἔτω μεγάλων οὐκ
 εἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν 5), ἔδ' ἐς
 σενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς,
 ὡς ἡ προοιμία Φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἴονιον
 διαπλεῦσαι θάλλοντας. ὅτε ἔδ' αἰτιασάμεθ'
 ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύεσσα, καὶ ἀκον-
 τίζεσσα, μὴ πάντως ἔτυχε τῷ ἀληθῆς, ἐνὸς ὄν-
 τος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ ἔδδ' τῷ Ὀμη-
 ρικῷ τοξότη ὑπῆρξεν, ὃς δέον τὴν πελειάδα
 κατατοξεύσαι, ὃ δὲ, τὴν μήρινθον ἔταμεν· ὁ
 Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκείνο εὐλο-
 γώτε-

lango tempore factum est. At nos de tantis re-
 bus non puto oportere periculosam temere aleam
 iacere, neque in angusto adeo concludere spes
 nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha*
Aegeum Ioniumue mare ausos *traicere*: vbi nec
 fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittan-
 do vel iaculando non omnino feriat verum, quippe
 quod vnum sit inter mille mendacia: quate quid
 nec Homericō illi sagittario contigit, qui, cum co-
 lumba deiicienda esset, lineam telo rupit, Teu-
 crum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est
 spera-

5. Ἀναρρίπτειν] Ἀναρρίπτειν hoc in loco
 per ellipsin τῷ, κύβον, est *aleam iacere*.
 Integram locutionem habes in Harmonide
 c. 3. med. ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν
 κύβον, et in Pro Imaginibus c. 16. Τολ-
 μήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. *Ienſius*.

γώτερον τῶν πολλῶν τρωθήσασθαι καὶ περιπε-
σεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεί-
νο τὸ ἐν ἐξ ἀπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι ἂ μί-
κρος, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγέσης, ἐς τῶν πε-
πλανημένων μίαν ἀγνοῶντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπί-
ζοντες ἄμεινον αἰρήσασθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡ-
μῶν, εἰκάζειν οἶμαι. ἔδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι,
καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥάδιον, ἢν ἅπαξ ἐπιδῶ
τῇ πλεΐσῃ (6) τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια λυσάμε-
νος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι,
ταυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ κα-
ρηβα-

sperare futurum, vt de multis *quiddam* (*quodcum-
que sit*) feriat, et in telum quasi incidat, quam
vnum illud omnino ex omnibus. Non paruum
autem esse periculum, si spe illa inducti, futu-
rum vt melius fortuna pro nobis eligat, pro recta
via in erronearum aliquam ignorantia incidamus,
ita me puto colligere: neque enim redire iam et
retro nauigare ad salutem facile est, si quis semel
spiranti se *aurae*, solutis retinaculis, permiserit;
sed necesse est in pelago iactari nauseantem ple-
rumque, metuentem, et grauato ob agitationem
capite:

6. Τῇ πλεΐσῃ] Interpretatus sum, quasi le-
geretur tenuissima mutatione *πνεΐσῃ*, *spi-
ranti*, nimirum αὐρα, *aurae*. *Vela ventis
dare, nauem austro permittere*, solennia sunt,
et sexcenties tali in re usurpata. *Gesner.*

ρηβαρῶντα ὑπὸ τῆς σάλος, δέον ἐξ ἀρχῆς, πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι, εἰ ἐπιφορὸν ἐστὶ καὶ ἄριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλῃσι. καὶ, νῆ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῇ, οἷαν διαρκέσαι πρὸς τηλικαῦτον κλύδωνα.

ERM. Οὕτω γὰρ ἄμεινον, ὦ Λυκίνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε, ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, ἐκ ἄλλης ἂν εὐροῖς, ἔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, ἔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐθέλησθαι γὰρ ἀΦικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἔψῃ, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἰχνη προΐων· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. ΔΤΚ.

Ὁρᾷς

capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensine sit et secundus ventus Corinthum navigare volentibus; et, per Ionem, gubernatorem vnum optimum deligere, et nauim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum noui equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inuenturum, neque peritiores gubernatores Stoicis: et si quidem peruenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter verò fieri non potest. LYC. Vi-

des,

Ὁρᾷς τῆτο ὡς κοινόν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳι ξυνοδοι-
πορῶν, καὶ ὁ Ἐπικύρῳ ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ
ἀνελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτᾶ
ἕκαστος. ὥς, ἢ πᾶσι πιθεύειν χρή, ὅπερ γε-
λοιότατον, ἢ ἀπιθεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀ-
σφαλέστατον τὸ τοιῷτον, ἄχρῃς ἂν εὕρωμεν τὰ-
ληθῆ ὑπισχνόμενον.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι,
ὅσις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ
ὑμέτερα, σοὶ πιθεύσας, ἀνδρὶ Φίλῳ, ἀτὰρ μό-
να γε εἰδότει τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν
ἐδοικτορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβι-
ῶναι ποιήσῃε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ
Ἀριστο-

des, quam cōmune illud, Hermotime, dixeris.
Eodem enim modo et qui cum Platone viam fa-
ciat, et qui Epicurum sequatur, et reliqui, non
peruenturum me Corinthum, nisi secum, quisque
dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet,
quod maxime ridiculum, aut fidem denegare si-
militer. Longe enim tutissimum tale quid fuerit;
dum qui vera promittat inueniamus.

30. Nam, age, si ita, vti nunc habeo, ignarus
adhuc, quis ex omnibus verum dicat, vestra eli-
gam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola
tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, et vnam hanc
viam iueris: ac deinde Deus aliquis in lucem reuo-
cet Platonem, et Pythagoram, et Aristotelem;
et

Ἀριστοτέλην, καὶ τὰς ἄλλας· οἱ δὲ περισσῶντες
 ἐρωτῶν με, καί, νῆ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγα-
 γόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιντο, λέγοντες, ὦ
 βέλτιστε Λυκίνε, τί παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πισεύ-
 σας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν,
 πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθρὲς καὶ πρῶην
 γενομένης, μήτε λόγῳ μεταδὲς ἡμῖν, μήτε πει-
 ραθεὶς ὅλως ὦν Φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί
 ἂν ἀποκρινάμεν αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴ-
 πω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέισθην Φίλῳ ἀνδρὶ; ἀλ-
 λά Φαίεν ἂν, οἷδ', ὅτι ἡμεῖς, ὦ Λυκίνε, ἐκ
 ἴσμεν τὸν Ἑρμοτίμον τῆτον, ὅς τις ποτὲ ἐστίν, ἐ-
 δὲ ἐκείνος ἡμᾶς· ὥς ἐκ ἐχρῆν ἀπάντων κατα-
 γινώ-

et reliquos: iique circumstantes me interrogent,
 quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum
 vnusquisque, postulent, dicentes, quo animi im-
 petu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chry-
 sippum et Zenonem nobis praetulisti, homines
 heri et nudius tertius natos, nobis multum natu
 maioribus, qui neque sermonem communicaueris
 nobiscum, nec omnino quae dicimus exploraue-
 ris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis respon-
 deam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, ami-
 co homini, fidem habui? At ego noui illos di-
 cturos: Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum,
 quis homo sit, nescimus; neque ille nos. Itaque
 non decebat damnare vniuersos, neque contra
 absen-

γινώσκειν, ἔδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικαιτᾶν, ἀνδρὶ πισεύσαντα μίαν ἑδὸν ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ ἔδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δὲ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, ἔχ' ἔτω προσταττεσι τοῖς δικασαῖς ποιεῖν, ἔδὲ τῷ ἑτέρῳ μὲν ἀκείειν, τὸν δὲ ἕτερον ἐκ ἑῶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτῷ, ἃ οἷεται συμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾶον ἀντεξετάζοντες τὰς λόγους, εὕρισκοντες τᾶληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ ἔτω ποιῶσιν, ἐφίεναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικασήριον τοιαῦτα, ἅττα εἰκὸς εἶναι αὐτῶς.

Ἡ τὰχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴδε
πώ-

absentes et inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui vnam modo philosophiae viam, et forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non pati, sed similiter audire vtramque, quo facilius, comparatis inuicem orationibus, quid verum falsumue sit inueniant: et si tamen ita non fecerint iudices, prouocandi ad aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri finis est.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget: Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops,
Luc. Op. T. III. M qui

πώποτε ἄλλας ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμέν,
 διὰ τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τοπαράπαν, ἐν τινι
 συλλόγῳ τῶν Αἰθιοπῶν διίσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι
 μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκὰς, ἢ
 ξανθὰς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἄρα πιτεύοιτ'
 ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις 7) ἂν πρὸς αὐτὸν
 τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δὴ, πόθεν
 ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, εἰ γὰρ ἀπεδή-
 μησας παρ' ἡμῶν ἐδαμόσε, εἰδὲ, νῆ Δία, τὰ
 παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὁποῖά ἐσι, Φαίην ἂν ἐ-
 γωγε

qui alios nunquam homines, quales nos sumus,
 videret oculis, eo quod patria pedem non ex-
 tulisset, hic igitur in concione Aethiopum adse-
 ueraret atque diceret, nusquam terrarum homi-
 nes esse albos, vel flauos, neque aliud vlsquam
 nisi nigros, numquid fidem apud illos inueniat?
 Aut si quis ei de maioribus natu Aethiopibus di-
 cat: Tu vero vnde haec, audacissime, nosti,
 qui neque vlsquam a nobis peregre abfueris, ne-
 que Hercle res aliorum quales sint noueris? di-
 camne

7. "Ἡ εἴποι τις] Qui bene totam orationis
 seriem considerauerit, illum animaduersu-
 rum puto, requiri ad sententiam implen-
 dam, conditionalem particulam εἰ, quam
 interpretando certe expressam nemo indi-
 gnabitur. Concurfus ille et hiarus, ἢ εἰ εἴ-
 ποι, fecit, vt interiectum εἰ itanto facilius
 elideretur. Gesner.

γῶγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτερον; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβελεύεις; ΕΡΜ. Οὕτω· δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπληῆσαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τῆτο ἔκ' ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τῆτο πάνυ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως· ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκίνε, τὰ Στωϊκῶν μόνον εἰδώς, καθάπερ ὁ σὸς Φίλος ἔτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀπεδημήσας δὲ μηδεπώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκτετον, μηδὲ ἕλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν ἔτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολλοῖς

camne ego merito sic interrogasse seniore? aut quid confulis, Hermotime? HERM. Sic est. iustissime enim illum mihi videtur increpuisse. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non iam noui an aequè tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.
 * 32. HERM. Quale id est? LYC. Subiiciet nempe vir ille, et ita fere mecum aget: Hac igitur ratione ac proportionè seruata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse, neque

λοις 8), οἷα τὰ τῆς σοᾶς ἐς, καὶ ἃ ἐκείνη Φη-
 σιν, ἐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξεις σοι, πε-
 ρὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰ-
 δώς, ἐδεπώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πό-
 δα προελθών; τί βάλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;
 ERM. Τὸ ἀληθέστατον ἐκείνο δηλαδή, ὅτι ἡμεῖς
 τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάντα ἐκμανθάνομεν, ὡς
 ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιῶντες· ἐκ ἀγνο-
 ῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ
 γὰρ διδάσκαλος καίκεῖνα μεταξὺ καὶ διέξεισι
 πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προσθεὶς
 αὐτός.

ΛΥΚ.

verum apud alios, quam sint ea, quae sunt in Por-
 ticu, et quae illa dicit: nonne merito videatur
 tibi temerarius esse, qui de omnibus pronunciet,
 cum vnum modo sciat, et nunquam alterum ex
 Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis
 illi respondeam? HERM. Verissimum illud
 nempe; Nos quidem Stoicorum *dogmata*, et
 praecipue quidem illa, ediscere, vt qui secun-
 dum illa philosophari postulemus: neque tamen
 ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum
 enim et illa inter docendum enarrare, atque ea-
 dem deinde euertere.

33. LYC.

8. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallet ἀλ-
 λοις, et ita transtuli. Cui non placet ali-
 quid mutari, ille in interpretatione nostra
 facile *aliis* substituet *multos*. Gesner.

ΑΤΚ. Ἡ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τὰς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκρου, καὶ τὰς ἄλλας; ἔχι δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμέ· οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκίνε, ὁ ἑταῖρός σε ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίοις περὶ ἡμῶν πιθεῖν, καὶ οἶσται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὅποια ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ ἔκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; ἔκην ἤν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἰδὼν ἀσκήμενον πρὸ τῆς ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἄέρα, ἢ πύξ κενὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παῖοντα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἀμαχόν τινα· ἢ ἑκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥάδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, ἔδενός ἀνταιρεμένῃ αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τῆνικαῦτα κρίνεσθαι.

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem et Pythagoram, et Epicurum, et reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos: Quid agit, tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet aduersariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum studio occultant. Vtrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi aduersarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro inuicto? an potius facilia illa putabit, et periculi expertes iuuenis lusus, victo-

σθαί, ὁπόταν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ ἔ; μὴ τοίνυν, μηδὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἴσθω κρατεῖν αὐτὰς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥαδίως. ἐπεὶ τὸ τοιᾶντον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκείνοι ἀσθενῇ, εὐθύς ἀνατρέψουσιν, ἢ καὶ, νῆ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρφῃ τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντι πῆξαντες, ἃ πόρρω προθέμενοι, σφαλίσκονται ἀφίσκοντες· καὶ ἦν τύχῳσιν ποτε, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφῃ, ἀνέκραγον εὐθύς, ὡς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς

riam vero tum decerni, cum ipsum aduersarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius vinbratiles forte velitationes aduersus absentes nos instituunt; vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo euertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter euertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas et in conto defixas proponunt interuallo non longo, atque ad eas deinde collineant: et si quando feriant, traiciantque stipulas, exclamant continuo, vt in magno facinore, si sarmenta telum

αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν Φρυγάνων. ἀλλ' εὖ Πέρσαι γε ἔτω ποιῶσιν, ἔδδ' Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινέμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ τοξεύόμενα κινεῖσθαι ἀξιῶσιν, ἔχ' ἐς ὧτα, ἔδδ' περιμένοντα τὸ βέλος, ἔς' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδιδράσκοντα ὡς ἐνὶ μάλισα, θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἐνίοι τυγχάνουσιν. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπὶ σκοπῇ δέῃ πειραθῆναι τῶ τόνε πῆρ πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην προθέμενοι, διαλαύνουσι, καὶ ἔτω πιτεύουσι, καὶν δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τὰς οἰσῆς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκίνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῶ

lum transferit. Verum ita Persae certe non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam, quae petuntur, volunt moveri, non stare et exspectare sagittam, dum incidat, sed fugere quantum licet maxime. Bestias enim ut plurimum deliciunt sagittis, et aues quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad scopum tentanda sit vis et contentio plagae, lignum, quod ictum repellat, aut scutum ex crudo boum tergo, propositum traiciunt, et ita sperant per arma quoque sagittas suas transiuras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermetimo, magi-

αὐτῶ Φρύγανα προθέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἵ-
 τα Φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ
 εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκεί-
 νας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκὸς, κρατεῖν ἡ-
 μῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίμεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐ-
 τὰς τὰ τῷ Ἀχιλλέως ἐκείνα, ἃ Φησι περὶ τῷ
 Ἑκτορος·

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσει μέτωπον.

Ταῦτα μὲν οἱ ξυμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἂν μοι δοκεῖ καὶ διηγῆσασθαι
 τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα
 τῷ γὰρ Συρακούσῳ Γέλωνι Φασὶ δυσῶδες εἶ-
 ναι τὸ σῶμα, καὶ τῷτο ἐπιπολὺ διαλαθεῖν αὐ-
 τόν, ἐδενὸς ταλμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄν-
 δρα,

stros ipsius proposita sarmenta sagittis transiicere,
 deinde viros armatos a se deuictos, gloriari: et
 pictas imagines nostras pugnis inuadere, iisque,
 ut facile est ad existimandum, victis, nos a se
 putare superatos. Nostrum vero quisque dixerim-
 us ad eos Achillis ista, quae ille de Hectore:

*Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri
 Nostrae.*

Haec, inquam, vniuersi, et pro se vnusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid
 de Sicilia, qui pleraque eius nouit. Nempe Sy-
 racusio Geloni graueolens fuisse os aiunt, idque
 diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare
 tyranno,

δρα, μέχρι δὴ τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ τολμήσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι τὸν δέ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτῆ, ὀργίζεσθαι, ὅτι ἐκ ἐμήνυσσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστ' αὖ τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τῆ μὴ πεπεισθαι ἄλλ' ἀνδρὸς, μηδὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰσθῆναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι ταιῆτό τι ἀποπνεῖν τῆ σόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαρὲν ἄτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνῶν, Φαίη ἀνὸ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ, ὅποια τῶν ἄλλων τὰ σώματα εἰν. ὅμοια δ' αὖ καὶ Χρυσίππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τέτων, εἰπερ λιπὼν αὐτὸν ἀκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὀρμήσαιμι, πισεύσας τινὶ τῶν
μόνῳ

tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, vti se res haberet: illum vero, ad coniugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graueolentiam illam sciret: illam vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quocquam miscuisset, putasse viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia verò etiam Chrysippus dicat, aut plura hūc, si quidem relinquens ipsam inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui,

μόνῳ Πλάτῳ ὠμιληκότων. ἐνὶ τε λόγῳ ξυνε-
λὼν φημι, ἄχρῃς ἂν ἀδελον ἦ, τίς ἀληθῆς ἐστὶ
προαίρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἰρεῖσθαι·
ὑβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιαῦτον.

ΕΡΜ. ὦ Λυκίῃς, πρὸς τῆς Ἑσίας, Πλάτω-
να μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπικύρου, καὶ τὰς
ἄλλας ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· ἡ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀντα-
γωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δὲ, ἐγὼ τε, καὶ σὺ,
ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν, εἰ τοιαῦτόν ἐστι τὸ
φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐτὸ εἶ-
ναι· Αἰθίοπας δὲ, ἣ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί
ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακυσῶν ἐπὶ τὸν λόγον; ΛΥΚ.
Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτῳσαν ἐκποδῶν, εἴ σοι δο-
κῆσι περὶ τοῖς εἶναι, πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέ-
γε

qui solo cum Platone versati fuerint. Vno deni-
que verbo comprehendens omnia aio, donec ob-
scurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nul-
lam earum esse sectandam. Ista enim contumelia
fuerit in reliquas.

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem,
et Aristotelem, et Epicurum, et reliquos patia-
mur quiescere: neque enim cum illis contendere
meum est. Nos vero, ego, inquam, et tu, per
nos ipsos quaeramus, sitne tale quid philosophia,
quale ego aio esse. Aethiopus autem, et Gelo-
nis uxorem Syracusis euocare ad hunc sermonem
quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio
abeant, si superflui tibi videntur ad nostram dis-
puta-

γε ἤδη· θαυμαζὸν γάρ τι εἶναι σοικας. ΕΡΜ.
 Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκίνε, καὶ πάντῳ δυνατὸν εἶναι μό-
 νον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τὰ ἀλη-
 θῆς ἀπὸ τέτων, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλ-
 θη τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. ἔτῳσι δὲ σιόπει,
 ἢν τις λέγῃ πρὸς σέ μόνον τέττο, ὡς αἱ δύο δυ-
 άδες τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελεῖσιν, ἄρα
 δεήσει περιῖοντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων,
 ὅσοι ἀριθμητικοί, μὴ τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἐ-
 πτά λέγων αὐτάς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν, ὅτι
 ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμό-
 τιμε. ΕΡΜ. Τί ποτ' ἔν ἀδύνατον εἶναι σοι
 δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς
 λέγασαι

putationem: tu vero iam dicito: mirabile enim
 quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mi-
 hi, Lycine, et facile quidem fieri posse, vt ali-
 quis, qui sola Stoicorum placita didicerit, sciat
 ex his verum, etiam si aliorum sententias non per-
 sequatur, atque ediscat singulas. Ita vero confi-
 dera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas
 quaternarium numerum efficere, numquid opus
 est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot
 sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui
 quinque aut septem dicat eos esse: an vero statim
 noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermo-
 time. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non
 posse videtur, vt aliquis in Stoicos incidat vera
 dicen-

λέγῃσι τὰληθῆ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδὲτα, ὡς ἐκ ἄν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, ἐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόρα λέγωσιν.

ΛΤΚ. Οὐδέν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογέμενα τοῖς ἀμφισβητούμενοις εἰσάξεις, πάμπλου αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν Φαίης; ἔσιν ὧτινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἐπτά ἢ ἑνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΤΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πῶποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, καὶ Ἐπι-
κρεῖῳ,

dicentes, et persuaderi sibi ab iis patiat, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones, aut Pythagorae dicant.

36. L Y C. Nihil hoc ad disputationem no-
stram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes conuenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere? HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidistine vnumquam, (et, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem, aut Epicureum, qui
non

καρείω, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλει,
 ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΤΚ. Ὅρα τοίνυν, μήπως
 με παραλογίζῃ, ὧ γενναῖε, καὶ ταῦτα, Φίλον
 ὄντα· ζητῶντων γὰρ ἡμῶν οἵτινες ἀληθεύσω
 ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τῷτο προαεπάσας, ἔδοκας
 φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς ἑτοί εἰσιν, οἱ
 τὰ δις δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ
 ἔτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικῶρειοι, ἢ
 Πλατωνικοί, σφᾶς μὲν ἔτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς
 δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· ἢ ἔδοκᾶσί σοι
 τῷτο ποιεῖν, ὅπότεν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλόν,
 ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ Ἐπικῶρειοι δὲ, τὸ ἡδύ,
 καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ
 Πλά-

non dissiderent de initiis rerum, aut de finibus?
 HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur, ne
 me rationibus colligendis fallas, eumque ami-
 cum. Quaerentibus enim nobis, qui veram ra-
 tionem in philosophia sequantur, tu hoc praece-
 ptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos
 esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod ob-
 scurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei,
 vel Platonici, se quidem ita componere, vos au-
 tem quinque aut septem ea esse dicere. An non
 videntur tibi hoc facere, cum vos quidem solum,
 quod honestum, idem bonum putatis esse, Epi-
 curei autem id, quod suave sit? et cum vos dicitis
 corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit
 etiam

Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀφώματόν τι ἐν τοῖς οὖ-
 σιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφη, πλεονεκτικῶς πάν-
 τὸ ἀμφισβητῆμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλό-
 γως ἰδίων τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καί-
 τοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόν-
 των αὐτῶν τῆτο εἶναι, ἔνθα δὴ κρίσεως μάλι-
 σα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν ἔν περὶ δῆλον γένηται
 τῆτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων τὰ δις δύο, τέτ-
 ταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι
 δ' ἂν αὐτῷ τέττε περὶ διαμάχωνται, πάντων
 ὁμοίως ἀκαστέον, ἢ εἰδέναι, ὅτι πρὸς χάριν δικά-
 ζειν δόξομεν.

ΕΡΜ. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι,
 πῶς βέλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκ ἔν σαφέστερον
 χρῆ

etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse.
 Tu vero, quod modo dicebam, iniuste sane id
 ipsum de quo disceptatur comprehendens, tan-
 quam extra controuersiam Stoicorum esset, ipsis
 habendum adiudicas, licet vindicantibus idem
 sibi reliquis, et suum esse dicentibus, ubi sane
 iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si qui-
 dem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum
 esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane ta-
 cendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaue-
 rint, omnes aequae audiendi sunt, aut sciendum, nos
 in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

37. HERM. Non videris mihi, Lycine, in-
 telligere, quid mihi voluerim. LYC. Igitur di-
 luci-

χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιῷτον
 Φῆσεις. EPM. Εἴση αὐτίκα, οἷόν τι λέγω· θῶ-
 μεν γὰρ τινὰς δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκλη-
 πεῖον, ἢ ἐς τῷ Διονύσῃ τὸ ἱερόν· εἴτα μέντοι
 Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δὴ-
 πα ἀμφοτέρους ἐρευνῆσθαι αὐτάς, ὁπότερος ὑ-
 πό κόλπῳ ἔχει τὴν Φιάλην. ΛΤΚ. Καὶ μάλα.
 EPM. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΤΚ. Πῶς
 γὰρ ἔ, εἴ γε ἀπόλωλεν; EPM. Οὐκ ἂν πα-
 ρὰ τῷ προτέρῳ εὗρης αὐτήν, ἂν ἔτι τὸν ἕτερον
 ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ, ὡς ἂν ἔχει. ΛΤΚ.
 Πρόδηλον. EPM. Καὶ εἴ γε μὴ εὔροιμεν ἐν τῷ
 τῷ προτέρῳ κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ
 ἔδὲν ἐρευνῆς ἔδὲ ἔτω δεῖ. ΛΤΚ. Ἐχει γάρ.
 EPM.

Incidius dicendum erit, si quid diuersum, non
 autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM.
 Statim scies, quid dicam. Ponamus enim duos
 quosdam in Aesculapii sut in Bacchi templum in-
 gressos. Deinde vero phialam de sacris perditam.
 Oportebit scilicet ambos excutere, vter in sinu
 habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet
 autem omnino alteruter. LYC. Qui non, liqui-
 dem perdita fit. H E R M. Igitur si apud prio-
 rem illam inueneris, non iam alterum exues: pla-
 num enim, illum non habere. LYC. Planum.
 H E R M. Et si non inueniamus in sinu prioris,
 alter omnino habet, et nihil perscrutatione, ne-
 que sic, opus est. LYC. Habet enim alter.
 HERM.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὖροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς
Στωϊκοῖς τὴν Φιάλην, καὶ ἔτι ἐρευνᾶν τὰς ἄλλας
ἀξιῶσομεν, ἔχοντες δὲ πάλαι ἐζητᾶμεν· ἢ πίνος
γὰρ ἔνεκα ἔτι κάμνοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὖροιτε, καὶ εὐρόντες
ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ εἰ
ἔλως γινώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δέ, ὦ
ἐταῖρε, πρότερον μὲν ἔδύο εἰσὶν οἱ παρελθόν-
τες ἐς τὸν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον
αὐτοῖν τὰ Φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τι-
νες. εἴτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἀδηλον ὅ,
τι ποτέ ἐσιν, εἴτε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ σέ-
φανος· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέ-
γουσι,

HERM. Et nos igitur si inueniamus mox apud
Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus
putabimus, quippe qui habeamus, quod olim
quaesiuimus; aut cuius rei gratia plus laboris
sumamus?

38. LYC. Nullius, si quidem inueneritis, et
inuentum scire possitis id ipsum esse, quod fue-
rat perditum; aut modo omnino notum vobis
sit donarium. Iam vero, amice, primum qui-
dem non duo sunt ingressi in templum, ut ne-
cessse sit alterutrum habere rem furtiuam, sed valde
multi. Deinde ipsum, quod desideratur, quid
sit obscurum est, phialane, an scyphus, an co-
rona? Quot enim sunt sacerdotes alius aliud dicit,
nec

γχοσι, καὶ ἐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογῶσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκῷ, οἱ δὲ, ἀργύρῳ, οἱ δὲ, χρυσῷ, οἱ δὲ, κασσιτέρῳ εἶναι αὐτὸ Φιάκκον· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδύσαι τὰς εἰσελθόντας, εἰ βέλβει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὗρης Φιάλην χρυσῇν, ἔτι καὶ τὰς ἄλλας σοι ἀποδύτέον. ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκίνε; ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον, εἰ Φιάλη τὸ ἀπολλόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τῆτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθεῖη, ἀλλ' ἔτι γε χρυσῇν ἅπαντές Φασιν εἶναι τὴν Φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνωρίμον γένοιτο, ὥς Φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῇ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὗροις Φιάλην χρυσῇν, ἐδὲ ἔτῳ παύσῃ διερευνώμενος τὰς ἄλλας· εἰ γὰρ δὴ-
λόν

nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse; dicunt. Necesse igitur est quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si inuenire velis quod desideratur: etiam enim si apud primum statim inuenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud, quod perit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes aiunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream perisse phialam, tuque penes primum inuenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios defines. Neque enim planum est, sitne haec ipsa
Luc. Op. Γ. III. N quae

λόν πχ, εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τῷ θεῷ· ἢ ἐκ οἷς πολλὰς
Φιάλας εἶναι χρυσᾶς; ERM. Ἐγώ γε. ΛΥΚ.
Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντα εἶναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ
παρ' ἐκείνῳ εὗρεθέντα πάντα, εἰς μέσον κατα-
θέντα, ἐκμάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν
θεῖον κτήμα οἶσθαι.

Καὶ γὰρ αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχό-
μενον, τᾷτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησο-
μένων ἔχει τὶ πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δέ,
Φιάλην; ὁ δέ, σέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκῷ,
ὁ δέ, ἐκ χρυσῷ, ὁ δέ, ἀργύρῳ· εἰ δέ ὃ ἔχει,
τῷτο ἱερὸν ἐστίν, ἐδέξω δῆλον. πᾶσα τοίνυν
ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅντινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπα
γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἀδελφὸν ἦν καὶ
ἔτις,

quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas
aureas? HERM. Ego vero. L Y C. Opus igitur
erit per omnes ire scrutando, quaeque apud
singulos inuenta fuerint, ea in medio ponere
omnia, et sic facere coniecturam, quid tandem
illorum diuinam possessionem putare deceat.

29. Etenim quod multam adeo dubitationem
adfert, illud est, quod eorum qui exuentur vnus-
quisque habet aliquid; scyphum vnus, alius phia-
lam, alius coronam: et alius quidem ex aere, ex
auro alius, alius ex argento: vtrum vero quod
habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum pa-
tet. Necessse igitur omnino est dubitare, quem
dicas sacrilegum: vbi etiam, si similia haberent
omnes,

ἔτιωσ, ὅσις ὁ τὰ τῷ θεῷ ὑφηρεημένος· ἔσι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ἐσιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην Φιάλην. Θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τῷ θεῷ τὸ ὄνομα, ἢ τῷ ἀναθέντος, ἥττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλῶντες τὰς ἄλλας. οἶμαι δέ σι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικὰς ἐωρακέναι πολλὰκις. ΕΡΜ. Καὶ ὁρθῶς αἶει, πολλὰκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι. ΛΤΚ. Ἡ ἔν ποτε καὶ παρὰ τὰς ἀθλοθέτας αὐτὰς ἐκαθέζε; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἐναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαϊὰ τῶν Ἑλλὰ-

omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cinelia* furripuisset: licet enim priuata quoque habere. Causa autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem non habet desiderata phiala. Ponamus enim *interim*, desiderari phialam. Quod si inscriptam esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inuentaque ea, quae inscripta est, desineremus exuere alios, et molestiam illis facessere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, et multis locis. LYC. Numquid igitur vnquam prope ipsos sedisti certaminum praesides? HERM. Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellenodica-

Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδῃ τῷ Ἡλείῃ θέαν μοι
 προκαταλαβόντος ἐν ταῖς ἑαυτῷ πολίταις. ἐ-
 πεθύμεν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ἐρεῖν τὰ παρὰ τοῖς
 Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΤΚ. Οἶσθα ἔν καὶ
 τῷτο, πᾶς κληρῶσιν ἔντινα ὥτινι χρὴ παλαίειν,
 ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΤΚ.
 Οὐκ ἔν ἀμεινον σὺ εἶπεις, ἐγγύθεν ἰδῶν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν παλαιόν, ἐπὶ Ἡρακλέους
 ἀγωνοθετῆτος, Φύλλα δ' Ἀφνης. ΛΤΚ. Μή
 μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύ-
 θεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπιδας ἀργυρᾶ πρό-
 κειται· ἱερὰ τῷ θεῷ, ἐς ταύτην ἐμβάλλονται κλη-
 ροὶ μικροὶ, ὅσον δὲ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος, ἐπι-
 γυραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα
 ἐν

rum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occu-
 pante in suis ciuibus. cupiebam enim ex proxi-
 mo videre omnia, quae apud Hellenodicas fie-
 rent. L Y C. Itaque nosti hoc quoque, ut for-
 tiantur, quem, qui cum, aut lucta certare, aut
 pancratio oporteat. HERM. Noui enim. LYC.
 Itaque melius tute dixeris, qui videris ex pro-
 ximo.

40. H E R M. Olim quidem praefide certami-
 nis Hercule, lauri folia. L Y C. Ne tu mihi an-
 tiqua, Hermotime, sed quae ex propinquo vi-
 disti, ea narra. HERM. Vrna argentea propo-
 sita est, Dei sacra, in hanc paruae fabarum in-
 star sortes iniiciuntur, inscriptae. Inscríbítur
 autem

ἐν ἑκτέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους
 δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἦν
 πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο αἰεὶ κληροὶ τὸ αὐτὸ
 γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν
 ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διὶ, καθεῖς τὴν χει-
 ρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κληρῶν ἓνα, καὶ
 μετ' ἐκείνου ἕτερος, καὶ παρῆς μάστιγοφόρος
 ἐκίστω, ἀνέχει αὐτᾶ τὴν χειρὰ, ἔ παρῆς αὐ-
 νὰ γινῶναι ὃ, τι τὸ γράμμα ἐστίν, ὃ ἀνέσπασεν·
 ἀπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὃ Ἀλυτάρχης οἶμαι,
 ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἰς (ἐκ ἑτα γὰρ σῶ-
 το μέμνημαι) περιῶν, ἐπισκοπεῖ τὰς κληρὰς ἐν
 κύκλῳ ἐσώτων, καὶ ἔτω τὸν μὲν τὸ ἀλφά ἔ-
 χοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἀλφά ἀνσπᾷνέτι, πα-
 λαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ
 βῆτα,

autem binis A, binis aliis B, binis Γ, et eodem modo
 deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper
 fortes eandem litteram habeant. Accedens autem
 athletarum unusquisque, et Iovem precatus,
 demissa in urnam manu, sortium unam extrahit,
 et post illum alius; adstansque unicuique flagelli-
 fer manum illius retinet, nec finit illum videre,
 quae sit littera, quam extraxit. Omnibus autem
 suam iam habentibus, Alytarcha puto, aut ipso-
 rum unus Hellanodicarum, hoc enim non mihi
 recorder, circumiens inspicit sortes stantium cir-
 culo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui
 alterum A extrahit, ad lucram vel peneratiam

βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τὰς ἄλλας
 τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταῦτά. οὕτω μὲν
 γὰρ, ἣν ἀρτιοὶ ὧσιν οἱ ἀγωνισαί, οἷον ἑκτώ,
 ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἣν δὲ περιττοί, πέντε,
 ἑπτὰ, ἑννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγ-
 γραφέν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο
 ἐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τῷτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει
 περιμένων ἕς' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· ὃ γὰρ ἔ-
 χει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἕς τῷτο ὃ μικρὰ εὐ-
 τυχία τῷ ἀθλητῇ, τὸ μέλλειν ἀκμήτα τοῖς κε-
 κμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

ΛΥΚ. Ἐχ' ἀτρέμα· τῷτα γὰρ ἐδεσμένη μάλι-
 στα· ἐκέν ἑννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες,
 καὶ

comparat, similiterque eum, cui B euenit, cum
 altero, qui B habet, et reliquos eiusdem literae
 eadem ratione. Atque ita quidem, si pari numero
 sint athletae, vid. octo, quatuor, duodecim :
 si vero impari numero, quinque, septem, no-
 vem; litera quaedam impar et ipsa, vni tantum
 forti inscripta, respondentem sibi aliam non ha-
 bens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extra-
 xerit, subsidet, exspectans, dum illi certauerint,
 nec enim habet ex aduerso sibi respondentem lite-
 ram. Et est illa non parua athletae felicitas, qui
 integer committendus sit fatigatis.

41. L Y C. Insiste. hoc enim maxime mihi
 opus erat. Igitur nouem cum sint, extraxerunt
 omnes

καὶ ἔχουσι τὰς κλήρας, παριῶν δὴ, (βέλομαι γὰρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατῆ ποιῆσαι) ἐπισκόπησον τὰ γράμματα, καὶ ἔ πρότερον, οἶμαι, μάθοις αὖ, ὅσις ὁ ἑφεδρός ἐστιν, ἢ μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτάς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκίνε, τέτα Φῆς; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐ-
 θὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλᾶν τὸν ἑφε-
 δρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὔροις, ἔ μὴν
 εἴσῃ γε, εἰ ἐκεῖνός ἐστιν· ἔ γὰρ προείρηται, ὅτι τὸ
 (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονᾶν τὸν
 ἑφεδρον, ἀλλ' ἐπειδὴν τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς
 τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὐρῶν, ἐκείνους
 μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχῶν δὲ αὐθις τῷ βῆ-
 τα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπερ ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντί-
 παλον

omnes et habent sortes. Circumiens itaque, volo
 enim te iam pro spectatore Hellanodicam facere,
 inspicere literas, nec prius puto didiceris, quis
 subseffor ille sit, quum veneris ad omnes, eos-
 que comparaueris. HERM. Quid ita, Lycine?
 LYC. Fieri non potest, vt statim inuenias literam
 illam subsefforis indicem, aut literam, forte inue-
 nias, sed vtrum illa sit, nescies. neque enim
 praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae
 subsefforem indicet. Sed vbi in A incideris, quae-
 ris eum, qui alteram A habet, eoque inuento,
 illos iam comparasti: et cum in B incidis, altera
 B vbi sit quaeris, inuentae respondens, ac de o-

παλον τῷ εὐρέθεντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, αἵρεσις αὖ ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀναπαγώνισον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐν-
τύχης, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὐ μέν γε, ἀλλὰ
σὺ ὁ Ἑλληνοδίνης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πρά-
ξεις, πρότερον αὐτίκα ἔρεῖς, ὅτι ἄτος ἐστὶν ὁ Ἐφε-
δρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα,
ἰδεῖν, εἴ περ αὐτῷ γράμμα ὁμοίον ἐστίν· ὥς εἰ γε,
μὴ τὰς πάντων κλήρας ἴδοις, καὶ ἂν μάθοις τὸν
Ἐφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μὴν, ὦ Λυκίνε, ῥαδίως
ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γὰρ τῶν ἐννέα, ἣν τὸ (ε) εὐ-
ρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα, ὅτι Ἐφεδρος ὁ τῷ
τοῦ ἔχων ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμ;

ΕΡΜ.

mnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, so-
litarium literam habens; cui nulla ex aduerso
respondet.

42. HERM. Quid si vero in illam primo aut
secundo incidas, quid facies? LYC. Minime
quid ego facturum sim quaeritur. Sed tu Hellano-
dica, scire volo, quid facturum sis? vtrum statim
dicturus sis, hic est subsessor, an ad omnes per
orbem eundem putes, et videndum, si qua ipsi
litera similis sit? atque adeo nisi omnium sortes
videris, non discas subsessorem. HERM. Quin,
Lycine, facile discam. Inter nouem enim si E
primo inuenero, aut secundo loco, noui, hanc
qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita?
Hermio-

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ), οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητάς ἐκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον ἔν, ὅτι μόνον ἂν ἔτω περιττόν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τῷτο ἀνεσπαικῶς, ἔφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. Πότερον, ὡς Ἐρμότιμε, ἐπαίνας σε τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντείπωτά γε μοι δοκῶντα, ἐποῖα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νή, Δίκα, διαφορῶ μέντοι ὅ, τι ἂν εὐλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιῷτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφόμενων γραμμάτων, εἰρημάς, οἶον, πρῶτα τοῦ (Α)

Hermotime? HERM. Hoc modo A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consuetaeque sunt in octo athletas. literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, esse subsefforem. LYC. Vtrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps sup omnino scribantur literae.

(A), δευτέρῃ δὲ τῷ (B) καὶ κατὰ τὴν τάξιν, ἄχρις αὖ ἐς ἐν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπίᾳσιν ἔτω γίνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ (X) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Z) καὶ τὸ (K) καὶ τὸ (Θ), τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ἐπὶ τῶν κληρῶν τῶν ὀκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Z) μόνον ἐπὶ τῷ ἐννάτῃ, ὃ δὴ καὶ δηλᾷ ἐμελλεν ἡμῖν τὸν ἐφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὐρών τὸ (Z); τῷ διαγνώσῃ ἐφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢ μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν εὐρῆς ἔδεν αὐτῷ συμφωνῆν; οὐ γὰρ εἶχας ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τακμαίρεσθαι. ΕΡΜ. Δυσἀπόκριτον τῷτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ.

v. g. prima A, altera B, et sic ordine, donec in vna illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiac ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque litteris X, Σ, Z, K, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo fortibus scribamus, Z autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsefforem: quid facies, si primum Z inuenias? quamam re intelliges subsefforem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens inuenias nullam cum ea conuenire? neque enim possis, vt modo, ex ordine illarum illud intelligere. ΗΕΡΜ. Difficile est ad respondendum quod rogas.

44. LYC.

ΛΤΚ. Ἰδὲ δὴ καὶ ἑτέρως τοῖα αὐτὸ ἐπισκόπη-
 σον. τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ
 τῶν κληρῶν, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτη-
 ρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν
 γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λε-
 οντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκείνα μὲν ἐάσομεν,
 ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐστι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ
 ἀπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς αἰὲν τε εἰκάσαντες δύο
 ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κληροῖν, δύο ἵππους ἐπὶ δυ-
 οῖν, καὶ ἀλεκτρούνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῶν
 δὲ ἐννὰ τῶν λέων ἕσω τὸ ἐπίσημον· ἦν τοίνυν
 τῶ λεοντοφόρῳ τᾷ τῶ κληρῶ ἐν ἀρχῇ ἐντύχης,
 πόθεν ἔξεις εἰπεῖν, ὅτι ἕτος ἐστὶν ὁ τὸν ἐφεδρον
 ποιῶν, ἢ μὴ περιθεωρήσης ἅπαντας ἐπιῶν, εἰ

τις

44. L Y C. Ecce alio etiam modo idem illud
 considera. Quid enim, si neque literas scribamus
 in fortibus, sed signa quaedam et notas, quo ge-
 nere Aegyptii multa scribunt, pro literis *pingen-*
tes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut
 illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed
 age uniformia illa et simplicia in iis pingamus,
 observata quantum potest similitudine, homines
 duos in duabus fortibus, duos in duabus equos, et
 gallos duo, et duo canes, nonae autem nota esto
 leo. In hanc igitur signatam leone sortem si pri-
 mum incidas, unde habebis dicere, hanc esse
 quae sublesorem faciat, nisi ante obeundo omnes
 inipe-

204 LVCIANI HERMOTIMVS,

τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω
 ὧ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκίε.

ΛΥΚ. Εἰκότως· ἔδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν·
 ὥς ἢ ἡν ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν Φιά-
 λην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἔΦεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησό-
 μενον ἡμῖν, ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον,
 ἐπὶ πάντας ἀναγκασίως ἀφικέμεθα, καὶ ἐξετά-
 σομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ πε-
 ριθεωρᾶντες· μόλις γὰρ ἂν ἔτω τάληθές ἐκ-
 μάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβελός μοι
 ἀξιόπιστος ἔσσεσθαι, Φιλοσοφίας πέρι, ἥντινα
 Φιλοσοφητέον, ἔτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ
 πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀ-
 τελεῖς·

inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.
 HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, re-
 spondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim specio-
 sum quidquam est, quod responderi possit. Itaque
 si voluerimus vel eum qui auream phialam habeat
 inuenire, vel subsefforem, vel optimum illum
 in ciuitatem illam Corinthum ducem, ad omnes
 necessario deueniemus, et inquiremus summo
 opere tentantes, et exuentes, et circum circa in-
 spicientes. Vix enim vel sic verum discamus.
 Et si quis velit consiliarius mihi fide dignus de
 philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit so-
 lus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, nouerit.
 Reliqui

τελεῖς· καὶ ἔκ ἂν πισεύσαιμι αὐτοῖς, ἔς' ἂν καὶ
 μιᾶς ἀπειράτοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐ-
 κείνη εἴη. ἔ γὰρ δὴ εἴ τις παρασησάμενος κα-
 λὸν ἄνθρωπον, λέγοι τῷτον εἶναι κάλλιστον ἄν-
 θρώπων ἀπάντων, πισεύσαιμεν αὐτῷ, ἢ μὴ εἰ-
 δῶμεν, ὅτι πάντας ἀνθρώπους εἰώρακεν· ἴσως μὲν
 γὰρ καὶ ἔτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος,
 ἔκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ,
 ἔκ αὐτὸ μόνον 9) καλῶ, ἀλλὰ τῷ κάλλιστε δεό-
 μεθα, καὶ ἢ μὴ τῷτο εὖρωμεν, ἔδὲν ἡμῖν πλέον
 πεπερῶ-

Reliqui omnes in censum non veniunt, neque
 iis crediderim, dum vel vnus *sectae* sint ignari:
 forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim
 sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat,
 huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi
 credamus, nisi sciamus, omnes illum homines
 vidisse. Forte enim et hic quidem pulcher: an
 vero omnium pulcherrimus, scire non possit,
 qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro
 solum, sed pulcherrimo opus habemus: et hoc
 nisi inuenerimus, nihil nobis profecisse videbi-
 mur.

9. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inspeximus, omnes
 αὐτὸ, quod quomodo conuenire huc possit,
 nondum equidem video, nisi forte ad μόνον
 referatur, et viui illius augeat; cuius tamen
 rei exemplum adhuc nullum obseruaui. In-
 terpretatus sum ac si legatur αὐτῷ. Gesner.

πεπερχθαι ἡγησόμεθα. ἔ γὰρ ἀγαπήσομεν ὅ-
ποιον δῆποτε καλῶ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκείνο τὸ
ἀκρότατον ζητῶμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἐν
εἶναι.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΤΚ. Τί ἔν; ἔχεις μοι τι-
νὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδῷ πεπειραμένον ἐν Φιλοσο-
φίᾳ, καὶ ὃς τὰ τε ὑπὲρ Πυθαγόρα, καὶ Πλά-
τωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ
Ἐπικύρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς; τε-
λευτῶν, μίαν εἴλετο ἐξ ἀπασαῶν ἐδὼν, ἀληθῆ
τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαθὼν, ὡς μόνη ἄγει
εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γὰρ τινα τοιῶτον εὐ-
ρεῖμεν, παύσομεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ.
Οὐ ράδιον, ὦ Λυκίνε, τοιῶτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ΛΤΚ.

mur. neque enim satis habebimus in pulchrum
quodcumque incidisse, sed summam illam pul-
chritudinem quaerimus, quam vnam esse neces-
se est.

46. HERM. *Vera sunt ista.* LYC. Quid
igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam o-
mnem in philosophia probauerit, quique cogni-
tis, quae dicuntur a Pythagora et Platone et Ari-
stotele et Chrysippo et Epicuro et reliquis, vnam
tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram
probauerit, et cognouerit experimento, solam
ducere recta ad felicitatem. Talem enim si in-
ueniamus, laborare desinemus. HERM. Non
facile est, Lycine, talem virum reperire.

47. LYC.

ΛΥΚ. Τί δὴ ἔν πράζομεν, ᾧ Ἑρμότιμῃ; ἐκ
 ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμένος
 τοιότῃ ἐς γὰρ τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἄρα τὶς
 πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέςαται, αὐτὸν
 ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης προαιρέσεως χω-
 ρῆσαι, καὶ ἐπισκεψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάν-
 των λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἐοικεν ἀπὸ γὰρ τέτων,
 πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ἤ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔ-
 λεγες, ὡς ἔξ ῥάδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πε-
 τάσαντα τὴν ἐθόνην, ἀναδραμεῖν αὐθις. πῶς
 γὰρ οἶόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ἐδάς ἐν τῇ πρώ-
 τη, ὡς Φῆς, κατασχεθῆσομένῳ. ΛΥΚ. Ἐγώ
 σοι φράσω, τὸ τῷ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα·
 καὶ τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λα-
 βόν-

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime?
 Non puto despondendum esse animum, si in
 praesens non sit ducis eiusmodi copia. Numquid
 optimum est atque tutissimum, ipsum quemque
 incipere, et per sectas ire omnes, et considerare
 accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM.
 Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt:
 modo illud paullo ante a te dictum non aduer-
 setur, quod non facile est, qui semel se vento
 passis velis permiserit, retro cursum agere. Quo-
 modo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes
 obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut
 retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud con-
 silium imitabimur, et lino a Tragica Ariadne ac-
 cepto

208 LVCIANI HERMOTIMVS,

βόντες, εἵσιμεν εἰς τὸν λαβύρινθον ἕνασον, ὡς
 ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξεῖναι.
 EPM. Τίς ἂν ἔν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἥ
 πόθεν τῷ λίνῳ εὐπορήσομεν; ATK. Θάρρει,
 ὦ ἑταῖρε, δοκῶ γὰρ μοι εὐρηκέναι; ἔτινος ἐχό-
 μενοι, ἐξέλθοιμεν ἂν. EPM. Τί ἔν τῷτό ἐ-
 σιν; ATK. Οὐκ ἐμὲν ἐξῶ, ἀλλὰ τινος τῶν
 σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν
 γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκρόντες, ἀλλὰ δικα-
 σικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἐ-
 ξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τὰς λαβυρίνθας ἐκ-
 φύγοιμεν. EPM. Εὖ λέγεις, καὶ τῷτο ποι-
 ῶμεν.

ATK.

teptō in labyrinthum quemque ingrediamur, vt
 glomerando illo fine molestia exeamus. HERM.
 Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut vnde lini
 nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis,
 esto. Videor enim mihi inuenisse, quod tenen-
 tes egrediamur. HERM. Quod igitur illud est?
 LYC. Non meum dicam, sed cuiusdam sapien-
 tium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile
 credamus inter audiendum, sed tanquam iudi-
 ces illud faciamus, relinquentes etiam his qui
 sequuntur dicendi copiam, facile fortasse Laby-
 rinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones,
 hoc igitur faciemus.

ΑΤΚ. Εἰς. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τῷτο μὲν ἔδεν διοίσει; ἀρχάμενοι δ' ἀφ' ὅτε᾽ ἂν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν ἔτω τύχη, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἴομεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς; σὺν δ' ἔν τοις πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. ΕΡΜ. Θῶμεν ἔτως. ΑΤΚ. Εἴτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἔτερα, ἔτι μὲν καὶ Ἀριστοτέλει καὶ ἐλάττω. ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΑΤΚ. Χρυσίππῳ δέ γε καὶ ἔτι ἐρήσομαι σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ σὲ ἀκέσας, ὅτι τετταράκοντα μόγεις ἱκανὰ. ΕΡΜ.

48. LYC. Sint ista. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, si vñ ita veniat, quanto putamus tempore edificare nos posse Pythagoræ omnia? Nec excipe etiam quinque illos silentii annos. Computatis igitur quinque illis, sufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placer tanquam nimium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus. LYC. Tum deinceps Platoni assignandi totidem nempe alii. verum etiam Aristoteli non pauciores. HERM. Non sane. LYC. Chrysippo autem non iam interrogabo te, quot? Noui enim ex te auditum, *quadraginta annos vix sufficere*.
Enc. Op. T. III. O ficere.

ΕΡΜ. Οὕτως. ΑΤΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικέρω, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὥς δὲ καὶ πολλὰ ταῦτα τίθῃμι, ἐκείθεν μάθοις ἂν, ἢ ἐννοήσης, ὅσει ὀυδοηκοντῶ-
 τεισεῖσι Στωϊκοί, ἢ Ἐπικύρειοι, ἢ Πλατωνικοί, ὁμολογῶντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτοῦ
 αἰρέσεως ἑκάστος, ὥς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ
 μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππος γε, καὶ
 Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων Φαίεν ἂν· καὶ πρὸ
 τούτων ὁ Σωκράτης, ἔρην Φαρλέτρος αὐτῶν,
 ὅς ἐκινεράγει πρὸς ἀπαντας καὶ ἐπὶ πᾶσι
 τα, ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τι, ἢ τὰ ταῦτόνουν,
 ὅτι ἐν οἷδε λογιώμεθα ἂν ἐξ ἀρχῆς, εἰκοσι
 τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις.
 πόσα δ' ἐν ταῦτα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ
 γένοιτ'

ficere. HERM. Ita est. LYC. Tum deinceps
 Epicuro, et reliquis? Me vero non multos po-
 nere, inde intelligas, si cogites, quot octogena-
 rii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui
 fateantur, nondum se scire suae quisque sectae
 omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc
 non placeat, at Chrysippus, et Aristoteles, et
 Plato dicant, et ante hos nihil iis deterius Socra-
 tes, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia,
 nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se
 scire. Computemus igitur ab initio, viginti Py-
 thagorae posuimus, tum Platoni totidem alios,
 tum ordine reliquis, quot igitur hi consumma-
 uerint

γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἰρέσεις
ἐν Φιλοσοφίᾳ; EPM. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυ-
κίνε. LYC. Βέλει ἂν ἀφαιρέσω τὸ τέταρτον,
ὡς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι,
ἢ τὸ ἡμῶν ὅλον.

EPM. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ
τῆτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, καὶ ἔτιω διὰ πασῶν ἐξέλ-
θοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρχάμενοι. LYC. Τί
ἔν πάθῃ τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιῆτόν ἐστι τὸ
πρῶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὠμολο-
γημένα, ὡς ἐκ ἂν τις ἐλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλ-
τιστον, μὴ ἄχ' ἢ πειραθεῖς ἀπάντων; ὡς τὸν γε
ἄνευ πείρας αἰρέμενον, μαντεῖα μᾶλλον, ἢ κρι-
σει

uerint forte, si decem solas ponamus philosopho-
rum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine.
LYC. Vin' ergo auferamus hinc quartam partem,
ut centum et quinquaginta anni sufficiant, aut
ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc
video, paucos vel sic per sectas omnes ituros,
si etiam a natiuitate inde statim incipiant. LYC.
Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se
res habet? Euertendane de quibus iam inter nos
conuenit, nempe eligere non posse quemquam ex
pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omni-
bus, tanquam is, qui citra experimentum eli-
gat, diuinatione magis, quam iudicio, verum re-
quirat?

212 LVCIANI HERMOTIMVS,

σει, τὰ ληθές ἀναζητᾶντα, ἔχ ὅτως ἐλέγομεν;
 EPM. Ναί. ΛΤΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ
 τοσῶτον βιώναί ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἰρή-
 σασθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἐλόμενοι
 φιλοσοφῆσιν, καὶ φιλοσοφῆσαντες, εὐδαιμο-
 νῆσιν. πρὶν δὲ ἔτῳ ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, Φα-
 σίν, ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταί-
 οντες, καὶ ὃ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἐλ-
 θῇ, τᾷτ' εἶναι τὸ ζητᾶμενον ὑπολαμβάνοντες,
 διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὰ ληθές. εἰ δὲ καὶ εὔροιμεν
 ἄλλως κατὰ τινὰ ἀγαθὴν τύχην περιπεσόντες
 αὐτῷ, ἔχ ἔξαμεν βεβαίως εἰδέναι, εἰ ἐκεῖνό ἐστιν,
 ὃ ζητᾶμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέ-
 γοντα ἕκασον αὐτὸ εἶναι τὰ ληθέςατον.

EPM.

quirit? Nonne ita diximus? HERM. Ita
 LYC. Omni igitur ratione necessarium, eo vi-
 que nos vivere, si et bene eligere velimus ex-
 ploratis omnibus, et electione facta philosopha-
 ri, et per philosophiam felices esse. Ante vero
 quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt,
 saltabimus, offendentes ad quaecumque obuia,
 et quidquid primum in manus venerit, id ipsum
 rati, quod quaeritur, qui verum non noueri-
 mus. Si vero inueniamus temere, bona quadam
 fortuna in illud incidentes, non habebimus ta-
 men vnde sciamus firmiter, fitne illud ipsum, quod
 quaerimus. Multa enim sunt inter se similia, quo-
 rum vnumquodque se verissimum esse contendat.

50. HERM.

HERM. ὦ Λυκίῃε, ἐκ οἷδ' ὅπως εὐλογα μὲν δοκαῖς μοι λέγειν. ἀτάρ, (εἰρήσεται γὰρ τάλη-
ξες,) ἔ μετρίως ἀνιῶς με διδξιών αὐτὰ, καὶ ἀ-
κριβολογούμενος ἔδέν δέον. ἴσως δὲ καὶ θοικα ἐκ
ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας,
καὶ ἐξεληλθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με πλησίον
ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμ-
βέβληκας, ἀδύνατον ἀποφανῶν τῆς ἀληθείας
τὴν εὐρεσιν, ἐτῶν γε τεσσάρων δεομένην. ΛΥΚ.
Οὐκᾶν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο
ἐν τῷ πατρὶ σε Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ,
(ἣτις ποτ' ἐκαλεῖτο, ἔ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ
πρότερον τῇ Φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν
ΤΙΘΩ-

50. HERM. Nescio, qui fiat, Lycine, vt ra-
tionalia quidem dicere mihi videaris: sed, dice-
tur enim verum, non mediocri me molestia af-
ficio, persequendis illis et ad minutias vsque
perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam
infelicibus hodie auspiciis domo exisse hodie vi-
dear, et egressus in te incidisse, qui me, cum
prope spem iam essem, in consilii inopiam con-
ieceris, ostendendo, quam supra vires nostras ve-
ritatis sit inuentio, quae tot annis indigeat. LYC.
Igitur, amice, multo iustius irascaris patri tuo
Menecrati et matri, quocumque illa nomine vo-
cata est, non enim noui; vel etiam multo potius
naturae nostrae, quod te non, Tithoni instar,

Τιθωνὸν πολυετῇ καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιωῖναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σὲ σκεπτόμενος, εὖρον τὸ ἐκ τῆς λόγῃ ἀποβάν.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριζῆς αἰεὶ σὺ, καὶ ἐκ οἷδ' ὃ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τὰς φιλοσοφῶντας ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθεια ἐστίν, ὑμεῖς ἂν ἀμεινον εἴποιτε οἱ σοφοί, σὺ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ τόγῃ τοσῶτον οἶδα, ὥς ἔ πάνυ ἡδεῖα ἐστίν αὐτῇ τοῖς ἀνέχουσιν, ἀλλὰ παρευδοκίμεται ὑπὸ τῆς ψεύδους παραπολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τῆτο, ἡδίων. *ἢ δέ, ἄτε*

annosum et longaeuum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque homo, qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inueni.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, et nescio, qua animi affectione, edisti philosophiam et rides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu et tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque caussa iucundius. At illa,

SIVE DE SECTIS ΤΑΙΣ

ἄτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετα-
 παρρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ δια-
 τέτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδὲ γέ τοι καὶ σὺ νῦν
 ἄχθη μοι, τὰληθεῖς ἐξευρόντι περὶ τέτων με-
 τὰ σέ, καὶ δηλώσαντι, αἶων ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ
 σὺ, ὡς ἔ' πένυ θραδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος
 ἐρῶν ἐπύγχανες, καὶ ἴκ τεύξεσθαι, ὑπολαμ-
 βάνων ἀνδραπὸν εἰνακῶ· θγῶ δὲ κατιδῶν, ὡς λί-
 θος, ἢ χαλκός εἴη, ἐρήψασα πρὸς σέ ὑπὲρ εὐνοίας,
 ὅτι ἀδυνάτων ἐρῶς, καὶ τότε δύσταν ἐμὲ εἶναι
 ὥς ἂν σαυτῷ, διότι σε ἐκ εἶων ἐξαπατάσθαι,
 ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

E.P.M.

illa, quae scilicet nihil sibi fraudulentum conscia
 fit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, et
 ob id ipsum eam grauantur. Itaque et iam tu
 nunc offensus mihi es, qui verum hisce de re-
 bus tecum inuenerim, et declarauerim, qualia
 amemus ego et tu, quam non omnino facilia:
 velut si statuat tu forte adamasses, eiusque te
 futurum compotem sperasses, quod hominem pu-
 tares: ego autem, cognito, lapidem esse, aut aes,
 indicassem tibi beneuolo animo, amare te, quo-
 rum fieri non posset copia, et tum maleuolum
 me esse tibi putares, qui decipi te non passus
 sim, et absurda atque supra omnem spem posi-
 ta sperare.

116 LVCIANI HERMOTIMVS,

ΕΡΜ. Οὐκᾶν τῆτο, ὦ Λυκίνε, φῆς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτάς, ἰδιώτας καταβιῶναι; ΛΥΚ. Καὶ πᾶ τῆτο ἤκασας ἐμᾶ λέγοντος; ἐγὼ γὰρ εἶχ' ὡς ὃ φιλοσοφητέον φημί, ἀλλ' ἐπεὶ περ φιλοσοφητέον, ὁδοὶ τε πολλαὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκείνη, καὶ ἀρετὴν ἀγειν φάσκουσαι, ἡ δ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἀδηλος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἐλεῖσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἰτά πως μακρὰ ἢ πείρα ὠφθῇ, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτω πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς, τᾷτῳ ἐψῇ,

χμ

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consultum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego philosophari nos veto. sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam vnaquaeque et virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, *dixi*. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis eligere quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquantū experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philoso-

καὶ σύμφιλοσοφῆσαι; καὶ αὐτὸς Ἑρμαίων ποιεῖται σε.

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὅς ᾔ-
τε αὐτόν τινά κρίνειν οἷόν τε εἶναι Φῆς, ἢν μὴ
Φοῖνικος ἔτη βίῳ, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν,
καὶ πειρώμενος, ἕτε τοῖς προπεπειραμένοις πι-
σεύειν ἀξιοῖς, ἕτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινᾷσι, καὶ
μαρτυρᾷσι; ΛΥΚ. Τίνας Φῆς τὰς πολλὰς εἰ-
δότας; καὶ πεπειραμένας ἀπάντων; εἰ γὰρ τις
τοιούτος ἐστίν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἰς, καὶ ἔτι
πολλῶν δέησι. ἢν δὲ τὰς ἔτι εἰδότας λέγῃς, ἔ-
δεν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεται καὶ πιστεύειν,
ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν, ἢ ἐν εἰδότας, περὶ ἀπάντων
ἀποφά-

philosophabere? et ille. te sibi habebit lucrum a
propitio Mercurio temere obiectum?

53. H E R M. Et quid tibi porro respondeam,
qui reges per se iudicare quemquam posse, nisi
annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens
omnes probauerit; neque his credere velis, qui
ante experti sunt, laudantiumue et perhibentium
testimonia multitudini. L Y C. Quam mihi nar-
ras multitudinem? eorumne; qui sciunt, et ex-
perti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit
mihi vnus etiam, nec iam multis opus fuerit.
Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum mul-
titudo ad credendum adducet, dum aut nihil;
aut vnum modo cum sciant, pronuntiabunt de

ἀποφαίνονται. ΕΡΜ. Μόνος δὲ σὺ τάλῃθες κατείδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσους φιλοσοφῶσι. ΛΥΚ. Καταψεύδι με, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἑμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδῶσι, καὶ ἔμνημονεύεις ὧν ἔφην, ἐκ αὐτὸς εἰδέναι τάλῃθες ὑπὲρ τῆς ἄλλης διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ΕΡΜ. Ἄλλ', ὦ Λυκίε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας εἰσεῖν χρεῖναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασί, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως εἰσεῖναι τὸ βέλπιον, ἢ ἔτως, εὐλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἐκαστὴ τοσαῦτα εἰς ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ ἔχ' οἶον τε ἐν ἅπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάντῃ

omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidiſti, reliqui amentes omnes, quotquot philoſophantur. L Y.C. Calumniaris mie, Hermotime, quaſi ego uſquam me praeponam reliquis, aut omnino in ſcientibus collocem, nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipſe ſcire verum praeter reliquos, ſed cum omnibus ignorare illud confeſſus.

54. H E R M. Sed, Lycine, illud forte conſentaneum rationi, eundem eſſe ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum eſt: ſed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quaſi non liceret ex paucis cognoscere omnia.

Mihi

πάνυ ῥάδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοῖζτον, καὶ ἔ πολ-
 λῆς διχτρίβῃς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλα-
 σῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος
 ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνης ἀναλελογίσθαι 10), ἡλίος. ἂν
 ἂ πᾶς κέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν τῆ ὄνυχος ἀνα-
 πλασθεῖς, καὶ σὺ δέ, ἢν τις σοι χεῖρα μόνην
 ἀνθρώπου δεῖξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύψας,
 εἶση, οἶμαι, αὐτίκα, ὅτι ἀνθρώπος ἐστὶ τὸ κεκα-
 λυμμένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἰδῆς. καὶ τοί-
 νυν τὰ μὲν κεφαλαῖάδε, ὧν ἅπαντες λέγουσι,
 ῥάδιον καταμαθεῖν ἐν ἐλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ
 δ'

Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam
 videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe,
 statueriorum aliquem, Phidiam puto, solo con-
 specto leonis ungue, ex illa portionis aestimatione
 collegisse, quantus integer leo esset, ex digni-
 tate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum
 tibi solam ostenderit hominis, reliquo contesto
 corpore, scies, puto, statim, hominem esse,
 quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas.
 Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt,
 facile est in parva dici parte discere: illud autem
 nimis

10. Ἀναλελογίσθαι] Praeteritum passivum,
 activae tamen interpretandum, tum quia a-
 ctiv. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia
 huiusmodi tempora passivae terminationis in
 aliis etiam verbis activae valent. Reitz.

δ' ὑπεράκριβες τῷτο, καὶ μακρῆς τῆς ἐξετάσεως
 θεόμενον, ἃ πάντα ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ
 βελτίουτος, ἀλλ' ἐνεσι κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΤΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ
 ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξίων τὰ ὅλα
 εἶδέναι· καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκῆσας, μέμνη-
 μαί, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὰ
 μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, ἔκτετι καὶ τὸ ὅλον.
 ἔτω καὶ μοι τόδε ἀποκρίναι, ὁ Φειδίας ἂν ποτε
 ἰδὼν ὄνυχά λεόντος, ἔγνω ἂν, ὅτι λεόντος ἐστίν,
 εἰ μὴ ἑώρακει ποτὲ λεόντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου
 χεῖρα ἰδὼν, ἔσχεας ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστίν,
 μὴ πρότερον εἰδὼς, μηδ' ἑώρακώς ἀνθρώπον; τί
 σιγᾷς; ἢ βάλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σῆ' τὰ γε
 ἀναγ-

nimis exquisitum, et longa exploratione indi-
 gens, ad melioris electionem non utique necessa-
 rium est, sed ex illis etiam potest diiudicari.

55. LYC. Vah, Hermotime, quam firma
 sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos
 cognoscere tota: ego vero contraria me audire
 memini, qui totum norit, eum nosse etiam par-
 tes; qui vero partem modo, eum non continuo
 scire totum. Sic illud etiam mihi responde, Phi-
 dias unguem leonis videns nūm leonis eum esse
 cognouisset, si totum nunquam leonem vidisset;
 aut hominis tu manum videns an posses nobis di-
 cere, eam esse hominis, si prius neque nouisses,
 neque vidisses hominem? quid taces? aut vis,
 ego

ἀναγκαῖα, ὅτι ἐκ αὐτῶν εἶχες; ὥς κινδυνεύει ὁ
Φειδίας ἀπρὸς ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀνα-
πλάσας τὸν λέοντα· ἐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυ-
σον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅ-
μοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοὶ ἐδὲν. ἄλλο τῷ
γνωρίζειν τὰ μέρη αἵτιον ἢν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅ-
λον, ἀνθρώπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσο-
φίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωικῶν, πῶς αὖ ἀπὸ τῶ μέ-
ρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδεις; ἢ πῶς ἀναποφάνοιο ὡς
καλά; ἐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, ἔ μέρη ἐκείνῃ εἰςιν.

Ὁ δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾶδιον ἀκῆσαι
ἀπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον,
ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεὰς οἰονταί
εἶναι,

ego pro te necessaria respondeam, te non posse,
videlicet. Igitur infecta re abiturus videtur tuus
Phidias, effūcto frustra leone, dicens, nihil hoc
ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis si-
milis? Phidiae enim et tibi nulla fuit causa alia
partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum
nossetis, hominem dico, et leonem. In phi-
losoφία autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex
parte cognoscēs etiam reliqua? aut quomodo pul-
chras pronuntiabis? neque enim totū nōsti,
cuius illae partes sunt.

§6. Quod vero dicis, capita summa philoso-
φiae facile esse audire exigua diei parte, e. g.
principia cuiusque, et fines, et quid deos pu-
tent

εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα
 Φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιῶσι, καὶ
 ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ
 εὐδαιμον τρέφονται, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἐπεὶ μὲν
 ἀκέσαντες, ἀποφῆναςθαι ῥάδιον, καὶ ἔργον ἔ-
 δὲν, εἰδέναι δὲ, ὅσις ὁ τὰ ληθῆ λέγων ἐστίν, ὅρα
 μὴ ἐχὶ μόριόν ἐσιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν
 δέηται. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐ-
 τῶν τέτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων
 ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀ-
 ληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοι ἐδόκει ῥά-
 δια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δεή-
 σαι σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειτ-
 τόνων, εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν, ὡς ἀκριβῶς
 ἐλῆσθαι

rent esse, quid animam? qui corpora esse omnia di-
 cant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? et
 quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate
 bonum ac felicitatem collocant, et similia, sic
 audire et reddere facile est, et labor nullus. Scire
 vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non
 iam pars sit diei, quam dies multos postulet.
 Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis
 rebus centenos millenosque libros singuli conscri-
 berent? ut persuadeant nempe, vera esse pau-
 cula illa, quae facilia tibi videbantur et discenti-
 bus obuia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi
 hic etiam ad meliorum electionem, si morae im-
 patiens

ἐλέσθαι αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκασον κατα-
νοήσας, ἐπίτομος γὰρ αὕτη γένεϊτ' ἂν, ἐν ἔχ-
φα περιπλοκάς, ἐδ' ἀναβολάς, εἰ μετασειλά-
μενος τὸν μάντιν, ἀκῆσας τῶν κεφαλαίων ἁπάν-
των, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γὰρ
σε ὁ θεὸς μυρῶν πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τῷ
ἱερεῖ ἥπατι, ἅτινὰ σοι αἰρετέον.

Εἰ δὲ βέλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέσερον ὑ-
ποθήσομαι σοι, ὥς μὴ ἱερεῖα καταθύης ταυτί,
καὶ θυσιάῃ τῷ μὴδ' ἱερέα II) τινὰ τῶν μεγα-
λομί-

patiens sis, qua curiose considerata vnaquaque
se integra, eligas ipse omnia. Compendiaria
enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perple-
xum, dilationes nullas, si haruspice aduocato,
dum audis capita singula, exta de vnoquoque
consulas. Inñitis enim te molestiis deus libe-
rabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi
eligenda sint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi mi-
nus etiam molestum subiiciam, vt non mactes
ista *sacrificia*, et hostias consulas, *sed* neque ad-
uoces

II. Μὴδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ
μὴδ' ἱερέα παρακαλεῖν, dictum esse per el-
lipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur
haec ita a Luciano composita, *subiiciam tibi
aliud*: quid igitur? τὸ μὴδὲ παρακαλεῖν, et
hoc secutus sum, in interpretando. *Gesneri*

λομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν
 γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἐκάστου
 τένομα, κέλους παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ
 τινι, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελεῖσθαι
 ὃ, τι αὖ πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμ-
 ματείων, καὶ τοιοῦτον κατὰ τὸν λαχόντα ἐκεί-
 νον, ὅσις αὖ ἤ, φιλοσόφει.

ERM. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκίῃς, βωμολοχικὰ
 καὶ ἄ κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοί, ἤδη ποτὲ οἶνον
 ἐπρίω αὐτός; ATK. Καὶ μέγα πολλάνισ. ERM.
 Ἄρ' ἐν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τὰς ἐν τῇ πό-
 λει καπηλίας, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων,
 καὶ ἀντεξετάζων τὰς οἶνας; ATK. Οὐδαμῶς.
 ERM.

tioces sacerdotem aliquem magna mercede con-
 ducendum. sed coniectis in urnam tabellis, fin-
 gulorum nomina philosophorum inscripta habent-
 tibus, iube puerum impuberem patrimonium ma-
 trimoniumque accedere ad urnam, et extrahere quae-
 cumque tabellarum prima sub manum venerit,
 ac deinde secundum eam, cuius fors exierit, qui
 demum cumque fuerit, philosophare.

58⁸ HERM. Ista quidem, Lycine, scurrilia,
 neque digna te. At dic mihi, ipse ne unquam
 vinum emisti? LYC. Et saepe quidem. HERM.
 Tum ergo circumibas circulo omnes in urbem cau-
 pones, degustans et comparans, et inter se con-
 ferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Suffi-
 cit

ΕΡΜ. Χρὴ γάρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρησῶ
καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεισθαι. ΛΥΚ. Νῆ
Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε τῶ ὀλίγου ἐκείνου γεύ-
ματος εἶχες ἂν εἰπεῖν, ὅποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;
ΛΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες
προσελθὼν τοῖς καπήλοισι, ἐπειδὴ κοτύλην πρί-
ασθαι βέλομαι, δότε μοι, ὦ ἄνθρωπε, ἐκπиеῖν ὅ-
λον ἑκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς διὰ παντὸς ἐ-
πεξελθὼν, μάθοιμι, ὅσους ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει,
καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, ἔκ ἂν
οἶσι καταγελάσθαι σε αὐτὸς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον
ἐνδοχλοῖς, ταχὺ ἂν καὶ προσχέαι τῷ ὕδατος;
ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοι-
μι. ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐν φιλοσο-
φίᾳ.

cit enim tibi, puto, in quod primum bonum et
dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi
curare. LYC. Per Iouem. HERM. Et de par-
uo illo gustu dicere poteras, vniuersum vinum
quale sit. LYC. Poteram enim. HERM. Si
vero accedens ad caupones diceres, quandoqui-
dem emere vini heminam volo, date mihi, o
isti, ebibere totum quisque dolium, vt vbi per
omnes iero intelligam, quis melius vinum ha-
beat, et vnde mihi emendum sit. Haec si dicas,
non putas te ab illis derisum iri? LYC. Equi-
dem arbitror. nec fiat mihi iniuria. HERM.
Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere
Luc. Op. T. III. P dolium.

Φίλα· τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰδέναί, ὅποῖον τὸ πᾶν ἔσιν.

ΑΤΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμι, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλην ἄλλ' ὠησάς γε· οἶόμενος γὰρ ἐκπεφευγέναι, ἐς τὸν αὐτὸς κῦρτον ἐμπέπτωκας. ΕΡΜ. Πῶς τῶτ' ἔφης; ΑΤΚ. Ὅτι αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητῶσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥς ἐγὼ γε ἐκ ἔχω ἐκπιεῖν, καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἄρα κατὰ τῶτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ σὶ κάπηλοι, κερσαζόμεναι γε οἱ πολλοί, καὶ δολώσαντες, καὶ

κακο-

dolium opus est, cum possimus de paruo gustu scire, quale sit vniuersum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, et inter manus effugis? Quin tu adiuuisti me! dum enim effugisse te putas, in nassam eandem incidisti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, et notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia et vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, vt caupones, multi etiam interpolant, et adulterant, et

κακομετρῶντες· ἔτωσί δ' ἐπισκοπήσωμεν ὃ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον Φῆς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', ἐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιο ἀρυσάμενος ἐλίγον ὅσον αὐτῷ, εἴσεσθαι αὐτίκα, ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν, ἀκόλῃθεν καὶ τῷτο, καὶ ἐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντεῖπω. ὄρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τῷτο, Φιλοσοφία, καὶ οἱ Φιλοσοφῶντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτά πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐσι, πρέσβηλον, ὧ ἑταῖρε· ἢ ἐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεὺς περινοσῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλθεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοὶ καὶ ἅπαξ ἀνέσσαντι.

EPM.

et male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio vniuersum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixerō. Sed iam vide etiam, quod sequitur. Philosophia et philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, et de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum mansisse circumeuntem et oberantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ ἔ; ΛΤΚ. Πῶς ἔν οἶόν τέ
 σσι ἦν, ἀπὸ τῆ πρώτης γεύματος εἰδέναι τὰ πάν-
 τα; ἔ γὰρ τὰ αὐτὰ γε, ἀλλ' αἰετ' ἕτερα καινὰ ἐ-
 πὶ καινοῖς ἐλέγετο, ἔχ ὥσπερ ὁ οἶνος αἰετ' ὁ αὐ-
 τὸς ἦν. ὦσε, ὦ ἐταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπίης τὸν
 πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις 12)· ἀτε-
 χυνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κα-
 τακρύψαι τὸ Φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύ-
 γα αὐτὴν. δεήσει ἔν ὅλον ἐξαντλήσαι ἐς τέλος,
 ἢ ἔποτ' ἂν εὖροις τὸ νεκτάρεον ἐκεῖνο πόμα, ἔ
 πάλαι διψῇν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶοι τὸ τοιῆτον
 αὐτὸ

60. HERM. Qui enim possit res habere aliter?
 LYC. Quomodo igitur potuisti de primo gustu
 nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed
 alia semper noua super noua dicebantur; non,
 quemadmodum vinum, semper idem erat. Ita-
 que, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam
 temere ebrius oberraueris. In ipso enim plane
 fundo videtur mihi Deus occultasse bonum phi-
 losophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur to-
 tum ad finem usque exhaurire, aut nunquam
 inuenias nectareum illum, quem olim sitire mihi
 videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse,
 vt,

12. Μεθύων περιήεις] Acute. Alias ebrii
 fiunt, qui totum ebibunt; tu nisi totam ad
 fundum philosophiam exhauseris, vt ebrius
 oberrabis. *Gesner.*

αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτᾶ, καὶ σπά-
σαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησό-
μενον, ὥσπερ Φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν,
ἐπειδὴν πῆ τᾶ ἱερᾶ νάματος, ἔνθεον εὐθύς γί-
γνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιῶσιν· ἀλλ' ἔχ' ἔτῳς
ἔχειν ἔοικε. σύγ' ἔν' ὑπὲρ ἡμῶν τᾶ πίθῃ ἐκπε-
πωκώς, ἐνᾶρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν, μὴ τῷδε μᾶλλον Φιλοσοφία ἔοι-
κεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ
κάπηλος, ἐνέσω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία
τις πυρὸς ὑπεράνω καὶ μετὰ τῆτο, κύαμοι, εἴ-
τα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις Φακοί, εἴτα ἐρέ-
βινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὲ σύ
ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ δὲ ἀφε-
λῶν

vt, si modo gustes illud, et paullum quiddam
haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias,
vt Delphis aiunt Antistitam, cum de sacro fonte
biberit, Deo statim plenam fieri, et respondere
accedentibus. Sed non ita se res habere videtur.
Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio,
te circa initia adhuc esse dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius similis videatur
philosophia, quod dicam. Maneat enim ad-
huc dolium, et mercator. Inesto autem non
iam vinum, sed seminum quaedam omnigena
congeries, triticum supra, deinde faba, tum
hordeum, sub his lentescens, deinde cicer, et alia
insuper varia. Si igitur tu emturus esses de se-
mini-

λὼν τῷ πυρὶ, ἔπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς
 τὴν χειρὰ, ὡς ἰδοῖς, ἄρα ἔν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς
 εἰκῆνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί,
 καὶ οἱ Φανοὶ εὐτακτεῖς, καὶ οἱ κύαμοι ἐ διάκενοι.
 EPM. Οὐδαμῶς. LYK. Οὐ τοίνυν εἰδὲ φιλο-
 σοφίαν ἀφ' ἐνός, ὣν φήσει τις τῷ πρώτῃ, μά-
 θοι 13) ἂν ἅπασαν, ὁποῖά ἐστιν· ἐ γὰρ ἐν τι ἦν,
 ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀ-
 ξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖον
 τι ὥφθη, ἐ παρέρχετ' τῆς ἐξετάσεως δαόμενον.
 οἶνον μὲν γὰρ Φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν
 ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παρα-
 πολεῖ-

minibus, et ille de tritico auferens aliquid, vbi
 illud erat, specimen tibi in manum daret, vt vi-
 deas; numquid igitur posses illo inspecto videre,
 an etiam purum cicer, mollis ad coquendum
 lens, et fabae non cassae. H E R M. Nequa-
 quam. L Y C. Ergo neque philosophiam, ab
 vno aliquo, quod primum quis dixerit, vniuer-
 sam didiceris, qualis sit. Neque vnum aliquid
 erat, vt vinum, cui tu illam assimilas, et simi-
 lem esse gustui postulas: at illam plane diuersum
 quid esse apparuit, quod exploratione non per-
 functoria indigeat. Vinum enim malum emere
 periculo duorum obolorum constat: ipsum vero
 aliquem in colluione perire cum caeteris, ipse
 initio

13. Μάθοι] Legendum μάθοις. Gesner.

πολλοῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ εἶρησθα, οὐ
 μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιώων
 ἐλπίζειν τὸν πίδακον, ὡς κατύλην πρίαιτο, ζημιώ-
 σαι ἂν τὸν κάπηλον, ἔτιω ἀπίθανα γευόμενος·
 φιλοσοφία δὲ ἔδεν ἂν τοιοῦτο πάθος, ἀλλὰ
 καὶν ὅτι κάμπολλα πίης, ἔδεν ἐλάττων ὁ πίδακας
 γίγνεται, ἔδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος· ἐπιρρέει
 γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλέ-
 μενον ἐς τὸ ἔμπαλιν, ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίδακας.
 ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον ἔσυνεῖχεν, ἀλ-
 λά διέρρηκε εὐθύς, ἐντεῦθεν δὲ, ἦν ἀφελῆς τίς
 πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὁμοιον εἰπεῖν φιλοσο-
 φίας περὶ γεύματος, καὶ μὴ με νομίσῃς βλασ-
 φημεῖν

initio dicebas, non paruum esse malum. Caete-
 rum ille, qui totum ebibere dolium postulat, ut
 deinde emat heminam, cauponem damno illa
 absurda sua gustatione auxerit: philosophiae au-
 tem nihil tale usu venit: sed quantumcumque
 biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque
 damnum ad cauponem pervenit. Adfuit enim,
 quod in proverbio est, res illa, quo magis exhau-
 ritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio:
 illud enim quidquid infunderetur non continebat,
 quin statim diffunderet; hic autem, si quid abstule-
 ris, plus fit quod superest.

62. Volo autem aliud quoque de gustu philo-
 sophiae simile dicere, neque maledicere me pu-
 taue-

232 LVCIANI HERMOTIMVS,

Φημὲν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω, ὅτι Φαρμάκη ἐλε-
 θρίω ἔοικεν, οἷον κωνεῖω, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλω
 τῶν τοιούτων. ἔδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανα-
 τηφόρα ἐσὶν, ἀποκτείνουσι ἄν, εἰ τις ὀλίγον ὅσον
 ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἀκρῶ τῷ ὄνυχι ἀ-
 πογεύσαιοτο, ἀλλὰ ἣν μὴ τοσούτον ὅσον χρὴ, καὶ
 ὅπως, καὶ ζὺν οἷς, ἐκ ἄν ἀποθανοιο προσενεγ-
 κάμενος· σὺ δὲ ἡξίεις τέλ᾽ ἀχίρον ἐξαρκεῖν, ὥς
 ἀποτελέσαι τὴν τῷ ὅλα γινῶσιν.

ΕΡΜ. "Εξω ταῦτα ὡς βέλει, Λυκίνε. τί ἔν
 ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιώναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομείναι
 πράγματα; ἢ ἐκ ἄν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν;
 ΛΤΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ δεῖνόν ἐδὲν,
 εἴ γε

taueris, si veneno illam pernicioso similem di-
 xero, ut cicuta, vel aconito, aut alii ex eo ge-
 nere. Neque enim haec, mortifera quantumvis,
 interficiant, si quis minutissimum quiddam et
 indiuiduum, summo inde vngue abrasum degu-
 stet: sed nisi tantum, quantum opus est, et quo-
 modo, et cum quibus; non moriatur, qui sum-
 ferit. Tu autem postulabas minimam particu-
 lam sufficere, ad perficiendam totius cognitio-
 nem.

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid
 igitur? centumne annos vivere oportet, et tot
 sustinere molestias, aliter philosophari non licet?
 LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile
 putan-

εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βρα-
 χύς, ἡ δὲ τέχνη μακρὴ· νῦν δὲ ἐκ οἷο' ὁ, τι
 παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθιμερόν ἡμῖν, πρὶν
 δύναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθα-
 γόρας γένοιτο. ΕΡΜ. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε,
 καὶ συναλεύσεις ἐς ζενὸν, εἰδέν ὑπ' ἐμᾶ δεινὸν πα-
 θὼν, ὑπὸ Φθόνος δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν πρᾶκο-
 πτόν ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἐ-
 αὐτᾶ, τηλικῶτος ὢν. ΛΥΚ. Οἷσθ' ἐν ὁ δρᾶ-
 σεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσ-
 εχε τὸν νῆν, ἀλλ' ἑὰ ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις,
 προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδῶ, καὶ πέραινε
 κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων,
 ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐκ ἐᾶς σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαί τι,
 ἢν

putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vi-
 tam breuem esse, artem autem longam. Nunc
 vero, nescio qua causa, indignaris, si non eodem
 die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato,
 aut Pythagoras fias. HERM. Circumuenis me, et
 in angustias cogis, nulla a me affectus iniuria,
 prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo
 usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo,
 te neglexisti. L Y C. Scis ergo, quid facias?
 Mihi quidem, vt parum sanae mentis homini,
 noli animum aduertere, sed delirare me finito:
 tu vero, vt habes, perge viam, et, vt ab initio
 tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM.
 Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me
 P 5 quid-

ἢν μὴ περαθῶ ἀπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ἐν ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμέ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιάσθαι αὐτὸν, ἔς' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδὲ γέ τοι καὶ τάδε πολλῶ βιαιότερα φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκείνον παρεῖς, ἐμέ ἴσως αἰτιάσῃ. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γάρ, εἴ τι ἄρρητον κταλέλειπται αὐτῶ.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναι φησι, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὡς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τῷ μεγίστῳ ἐνδεῖν. ΕΡΜ. Τίνος τέττε; ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ὥ
θαυ-

quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poetam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus et persequamur omnia, ad hoc, ut iam elligere quod optimum est queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quonam illo? LYC. Iudicandi quodam et exploran-

Θαυμάσια, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ
 ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεύου, εἴαν
 χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικάσαν, ἢ
 μάτην ἀν' ἅπαντα ἑωραμένα εἶη. ἀποδοτέον ἔνι,
 Φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον ἐκ ὀλίγον, καὶ
 προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλ-
 λοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοπῶντα
 μήτε ἡλικίαν τῷ λέγοντος ἐκάσκει, μήτε σχῆμα,
 ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδέμενον, ἀλλὰ κατὰ τὰς
 Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιῶντα, οἱ ἐν νυκτὶ καὶ
 σκοτῷ δικάζουσιν, ὥς μὴ ἐς τὰς λέγοντας, ἀλλ'
 ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιν, καὶ τότε ἤδη ἐξέ-
 σαι σοι βεβαίως ἐλαμένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ,
 Μετὰ τὸν βίον Φῆς. ἐκ γὰρ τούτων ἔδενός ἀν-
 θρώ-

plorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia
 accurata et incorrupta, qualem nimirum oportet
 esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin
 frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo,
 ait, huic etiam tempus non paruum, et, in me-
 dium propositis omnibus, electionem ita facien-
 dam, ut multum cunctis, teque sustineas, ac
 saepe consideres; nec aetatem vniuscuiusque qui
 dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae
 reueraris, sed ut Areopagitarum more hoc agas,
 qui noctu et in tenebris iudicant, ne ad hos qui
 dicunt, sed ad ea quae dicuntur respiciant: tum
 demum licere post firmam electionem, philoso-
 phari. HERM. Post hanc vitam nempe. Quan-
 tum

θρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντα ἐλ-
θεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόν-
τα κρῖναι, καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον
φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ ἔτως εὗρεθῆναι
Φῆς τάληθες, ἄλλως δὲ ὄ.

ΛΥΚ. Ὅκνῶ γὰρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅ-
τι ἄδὲ τῷτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκῶμεν
πληθύνειν ἡμᾶς αὐτὰς, οἰόμενοι μὲν τι εὐρηκέ-
ναι βέβαιο, εὐρόντες δὲ ἄδὲν, ὥσπερ οἱ ἀ-
λιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ
βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμ-
πόλλας γε περιβεβλημέναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπει-
δὴν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαί-
νεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμιον σεσαγμένον·
σκοπεῖ

tum enim audio, nullius hominum vita suffecerit,
vt ad omnes veniamus, et vnumquemque accu-
rate inspiciamus, inspectum iudicemus, eligamus-
que iudicatum, arque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inueniri verum ais,
alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime,
ne illud quidem iam satis esse, sed nos videri per
imprudenciam putasse firmum quiddam a nobis
inuentum, inuenisse autem nihil: vti piscatores
saepe submissis retibus pondus quoddam sentien-
tes, extrahunt, pisces se quamplurimos compre-
hendisse rati; deinde, cum multo labore extra-
xerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas
arena

σκοπέει, μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιᾶντων ἀνεσπάρκαμεν.
 EPM. Οὐ μανθάνω, τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα
 βάλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.
 LYC. Οὐκὲν πειρῶ διεκδύναμ· σὺν θεῷ γάρ
 αἶσθα νῆν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γάρ, καὶν ἐφ'
 ἅπαντας ἔλθωμεν πειρῶμενοι, καὶ τῆτο ἐργα-
 σώμεθα ποτε, ἐδέπω ἐδὲ τῆτο δῆλον ἔσεσθαι
 νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ
 πάντες ὁμοίως ἀγνοῶσι. EPM. Τί φῆς; ἐδὲ
 τέτων τις πάντως ἔχει; LYC. Ἀδελον· ἢ
 σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ'
 ἀληθές, ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω
 εὑρημένον.

EPM.

arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid
 extraxerimus. H E R M. Non assequor, quid
 illa sibi retia velint: plane enim illis me compre-
 hendis. L Y C. Exire igitur tenta. Dei enim
 virtute, si quis alius, natate didicisti. Ego enim,
 etiam cum tentando per omnes iuerimus, idque
 perfecerimus aliquando, nondum puto neque id
 ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum,
 id, quod quaerimus, an similiter omnes ignorent.
 H E R M. Quid ais? neque horum quisquam o-
 mnino illud habet? LYC. Obscurum. nisi forte
 fieri non posse putas, ut fallantur omnes, verum-
 que aliud plane quiddam sit, a nullo dum illo-
 rum inuentum.

ΕΡΜ. Πῶς οἶόν τε; ΛΤΚ. Οὕτως· ἔσω γὰρ ὁ μὲν ἀληθοῦς ἀριθμὸς ἡμῶν, εἴκοσιν. οἶον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτᾷ τινάς, ὅποσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν. εἰδέχεται μὲν τοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεύσαι, ἢ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΤΚ. Οὐ μὴν εἰς τὸ ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλος ἀριθμὸς εἰπεῖν, τὰς ψευδεῖς, καὶ ἐκ ὅσας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναί, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί Φῆς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον. ΛΤΚ. Κατὰ ταῦτα τείνον

65. H E R M. Qui fieri illud possit? L Y C. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi ditimantes dicant, vnus septem, alius quinque, alius trīginta, alius decem aut quindecim, et in vniuersum alium alius numerum. Fieri quidem potest, vt aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est? HERM. Est sane. L Y C. Verum enim vero neque illud non potest accidere, vt omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri sic posse. L Y C. Eadem

τοίνυν ἅπαντες μὲν εἰ φιλοσοφῶντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητῶσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλο τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονήν, ὁ δὲ τὸ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν ἂν καὶ τέτων ἓν τι εἶναι τὸ εὐδαιμόν· καὶ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ εἰκότα μὲν ἡμεῖς ἀναγκλίην ἢ ἐχρήν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον φανερόν γενέσθαι, ὅτι ἐγνώσω τάληθές, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων, εἶτα μετὰ τῆτο, τὸ ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ὡς πεισέοντέςιν. ΕΡΜ. Ὡστε, ὦ Λυκίε, τῆτο φῆς, ὅτι ἐδ' ἂν διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, ἐδὲ τότε πάντως ἔξομεν

dem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, et eam dicunt alius in alia re inesse, vnus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est horum vnum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum inuento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, et omnino haberi illam ab vno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda? H E R M. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per vnamquamque eamus philosophiam,

ne

ἔχομεν τ' ἀληθές εὐρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμὲ, ὦ γὰρ
 θεῖ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· καὶ
 ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι, ὅτι ἐδέπω, ἔς' ἂν ἁ-
 δηλον, ἦ, εἰ ἐν τι τούτων ἔστιν, ὧν οὗτοι λέ-
 γουσιν.

ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ Φῆς, εὐρήσο-
 μεν, καὶ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς
 ιδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποσάντας τῆ φιλοσο-
 φεῖν. τῷτο ξυμβαίνει γὰρ ἐξ ὧν Φῆς ἀδύνατον
 εἶναι φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ
 γὰρ ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλον-
 τα, ἐλέσθαι πρῶτον Φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην·
 ἢ δ' αἵρεσις ἔτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὲς ἂν
 γενέ-

ne sic quidem, inquam, omnino verum nos in-
 uenire posse. LYC. Noli me, bone vir, in-
 terrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa
 tibi forte respondeat, nondum hoc omnino non
 posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eo-
 rum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum di-
 cis, inueniemus, neque philosophabimur, sed
 idiotarum nos vitam vivere oportebit, et a philo-
 sophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis,
 fieri non posse, ut philosophemur, peruenire ad
 eam homini nato non licere. Postulas enim, eum
 qui philosophaturus sit, eligere primum philoso-
 phiam optimam. Electio porro ista ita demum
 accura-

γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσαν-
τες, ἐλπίμεθα τὴν ἀληθευτάτην. εἶτα λογιζό-
μενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὅπως ἐκάστη ἱκανὸς ἐσὶν
ὑπερεξέπιπτες, ἀπομνηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γε-
νεὰς ἄλλας, ὡς ὑπερήμερον 14) γίνεσθαι τὰ-
λθές τ᾽ ἐκάστη βίη. τελευτῶν δέ, καὶ τῷτο
αὐτὸ ἐκ ἀνενδοκίας ἀποφαίνεις, ἀδελφὸν εἶναι
λέγων, εἴτε εὖρηται πρὸς τῶν Φιλοσοφούντων
πάλαυ τάλθές, εἴτε καὶ μή. ΛΥΚ. Σὺ δὲ
πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἀνέπαυσάμενος εἰπεῖν
ὅ, τι

accurata tibi videtur esse, si per omnem philoso-
phiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus.
Deinde dum computas annorum numerum, qui
unicuique *sectae* sufficiat, modum omnem ex-
cessisti, producto in alias generationes negotio,
ut adeo post terminum vitae singulorum veniat
demum veritas. Denique vero id ipsum quoque
dubitatione non usquequaque liberum esse pro-
nuntias, qui dicas, obscurum esse, inuentane
sit olim a philosophis veritas, nec ne. LYC. At
tu, Hermotime, num possis iuratus dicere, eam
inuen-

14. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem
elegantè declarat illud Longini s. 14. ubi
ὑπερήμερον τι τ᾽ ἰδίῃ βίῃ καὶ χρόνῳ φθά-
σαι rectè interpretatus est ex Cicerone
Tollius, dicere aliquid, quod non iisdem re-
gionibus terminetur, quibus vitae nostrae *spat-*
ium circumscriptum est. Gelsner.

242 LVCIANI HERMOTIMVS,

ὃ, τι εὔρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἐμίσσαιμι. ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκὼν σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεῦρ' ἀνέλθω.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀνέεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικυρεῶν, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι Φασκόντων, τὰς μὲν εἰδέειναι τὰς λόγους ἐκείνας, τὰς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιόπιστας ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρῖναι τὰς εἰδότας, καὶ διαγινώσκειν, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, Φασκόντων δὲ, οὐ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δείξει τοίνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντα, ἀλλ'

inuentam ab illis esse? HERM. Equidem non furauerim. LYC. Quam multa etiam praeteruidi tibi prudens, examine longo quae et ipsa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis quise Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamuis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera ista. LYC. Discernere igitur cos, qui sciunt, et dignoscere ab his, qui cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne opus valde esse tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse uolueris, si non ad omnes, ad

ἀλλ' ἐν ἐπὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πε-
ραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προσήσασθαι διδάσκα-
λον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν
τῶν τοιούτων δύναμιν περισάμενον, ὥς μὴ σε
λάθῃ ὁ χειρὼν προκριθεὶς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τῷ-
το ἔρα, ὅσα δὲ τῷ χρόνῳ, ὃν ἐκὼν παρήκα, δε-
διώκ, μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καίτοι τό γε μέγιστον
τε αἶμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέ-
γω δὴ τοῖς ἀδύλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τῷ-
τό ἐστίν, οἶμαί, καὶ μόνῃ σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέ-
βαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀληθειάν τε καὶ εὖρεσιν αὐ-
τῆς, ἄλλῃ δὲ ἐδ' ἤπισεν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι,
καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ
ὑπάρχειν σοι κατὰ τὰς ἀργυρογνώμονας διαγι-
γνώσκειν αὐτὰ, τε δοκιμα καὶ ἀνιβόηλα, καὶ ἀπα-

gaue-

ad plerosque certe illorum accedere, et tentare,
et meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius
exercitatione, et iudicandi de talibus comparata
facultate, ne imprudens deteriorem praeferas.
Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore,
quod praetermisi volens, veritus, ne indigne
ferres, licet maximum et maxime necessarium in
talibus, obscuris inquam et ambiguis, vnum
hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis et fir-
ma spes ad veritatem inueniendam; alia vero
quaecumque nulla, quam si iudicare possis et se-
parare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis ar-
gentariorum, dignoscendi proba et fraudis expertia

πρακτικομένη· καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἤεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων. εἰ δέ μὴ, εὖ ἴσθι, ὡς ἀδὲν κωλύσει σε τῆς ῥιπῆς ἔλκεσθαι ὑφ' ἐκείνων, ἢ θαλλῶ προδεδιχθέντι ἀκολαθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι ἐθικῶς ἔσθ, ἐφ' ὃ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τις, ἄνθρωπ' τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νῆ Δία, καλάμῳ τινί, ἐπ' ὅχθῃ παραποταμίας πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, καὶ μικρὰ τις αὔρα διαφυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὖρης διδάσκαλον, δὲ ἀποδείξεως πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητημένων διακρίσεως,

ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet*: sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris, vti pecora. Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcumque te in partem summo quis digito trahat, sequare: aut, per Iouem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemuis spiritum flexae, quam et minuta quaeuis aura flatu suo commoueat.

69. Itaque si quem magistrum inuenias, qui de demonstratione atque dubiorum diiudicatione artem,

σεως, τέχνην τινὰ εἰδώς, διδάξει σε, παύσῃ
 δηλαδὴ πρᾶγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ
 βέλτιστον φανείτω, καὶ τὰληθὲς ὑπαχθὲν τῇ
 ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὰ ψεῦδος ἐλεγ-
 χθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρί-
 νας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόδῃτον εὐδαι-
 μονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα
 συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ. ΕΡΜ. Εὐγε, ὦ
 Λυκίε, παρὰ πολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλ-
 πίδος ἔμμελ' ἔχομενα λέγεις, καὶ ζητητέος
 ὡς εἴποιεν ἡμῖν ἀνὴρ τις τοῦτο, διαγνωστικὸς τε,
 καὶ διακριτικὸς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον
 ἀποδεικτικὸς, ὡς τὰ γε μετὰ ταῦτα, ῥᾶδι' ἤ-
 δη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ ἔ πολλῆς διατριβῆς
 δεόμε-

artem, quam norit, te doceat, laborare nimi-
 rum defines. Statim enim quod optimum est tibi
 apparuerit, et verum demonstratiuae illi arti sub-
 iectum; mendacium vero deprehendetur, tuque;
 firma electione facta et iudicio, philosophabere;
 et expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum
 ea viues, bona possidens coniunctum omnia.
 HERM. Euge, Lycine, multum enim ista me-
 liora dicis, et cum spe non mediocri coniuncta,
 quaerendusque, vt videtur, nobis talis vir est,
 qui illa nos dignoscendi diiudicandique facultate
 instruat; et, quod maximum est, demonstrandi
 quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia iam, et
 molestiae expertia, nec morae multae indigentia.

246 LVCIANI HERMOTIMVS,

δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οἶδά σοι, ἐξευ-
ρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῶν, καὶ ἀρίστην ὁ-
δόν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἐδέσπω χάριν ἂν μοι εἰδείης
εἰκότως. ἐδὲν γὰρ σοι ἐξευρημὸς ἔδειξα, ὡς ἐγ-
γυτέρω σε ποιήσεν τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ, πολὺ
πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ
κατὰ τὰς παροιμιαζομένας, πολλὰ μοχθήσαν-
τες, ἐμοδίως ἔσμεν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς;
πάνυ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι εἶρῃ ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, καὶν εὐρωμεν ὑπὶ
σχινέμανόν τινα εἰδέναι τε ἀπόδειξιν, καὶ ἄλλον
διδάξειν, ἐν αὐτίκα, οἶμαι, πιτεύσομεν αὐτῷ,
ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ
ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· καὶν τέττε εὐπορήσομεν,
ἀδη-

Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui com-
pendiariam hanc nobis optimamque viam inue-
neris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias:
nihil enim vel inueni, vel ostendi, quod spei te
tuae propius admoueat. Sed multo, quam prius
eramus, longius nunc absumus, et, quod est in
proverbio, post multum laborem, ut ante, habe-
mus. HERM. Quid ita? videris enim triste
quiddam et desperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiam si inuenia-
mus aliquem, professum scire, se demonstratio-
nem, ac docere velle alios, non statim, puto,
illi credemus, sed quaeremus, qui iudicare possit,
an vera ille dicat? Et huius si oblata copia sit,
obscu-

ἀδελφον ἔτι ἡμεῖς, εἰ ὁ ἐπιγνώμων ἔστος οἶδε δια-
 γινώσκων τὸν ἐρεθῶς κινεῖται, ἡμῶς καὶ ἐπὶ
 αὐτὸν αὐτὸς τῆτον, ἀλλὰ ἐπιγνώμονος, αἵμα,
 δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείμεν διακρίνειν τὸν
 ἄριστον κρῖναι δυναμένον; ἐρεῖς, ὅποι τῆτον ἀπο-
 τεύεται, καὶ ὡς ἀπέραντων γίνεται, σῆμα πο-
 τε καὶ κατὰ ληφθῆναι μὴ δυναμένον; ἐπεὶ καὶ
 πᾶς ἀποδείξει αὐτὰς, ὅποσας οἶόν τε εὐρίσκειν,
 ἀμφισβητημένας ὅψει, καὶ μηδὲν ἐχέσας βέ-
 βαιον. αἱ γὰρ πλείους αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμ-
 φισβητημένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι.
 αἱ δὲ τοῖς πάντι προδήλοισι τὰ ἀφαιέστα συν-
 ἵπταται, ἔδεν αὐτοῖς κοινωγῆντα, ἀποδείξας
 ῥῆως αὐτῶν εἶναι φάσκειν. ὥσπερ εἰ τις αἰαί-

τῶ

obscurum adhuc nobis, vtrum ille index digno-
 scere possit recte iudicaturum, nec ne? et ad hunc
 ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim
 unde sciamus diiudicare cum, qui iudicare possit
 optime? Vides, quorsum hoc pertineat, et ut sit
 infinitum, cum stare nusquam, et comprehendi
 possit? quandoquidem ipsas quoque demonstra-
 tiones, quotquot inueniri possunt, in dubium
 reuocari videas, neque firmum quidquam habe-
 re. Aliae enim et pleraeque illarum per alia, de
 quibus et ipsis adhuc lis est, persuadere nobis ni-
 tuntur se scire: aliae vero, quae obscurissima ma-
 nifestis copulant, et commune nihil habentibus,
 demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi

το ἀποδείξεν εἶναι θεός, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥς, ὦ Ἑρμότιμε, ἐκ οἷδ' ἔπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θεόντες, ἐπὶ τῇ αὐτὴν ἀρχῇ, καὶ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

ΕΡΜ. Οἶά με εἰργάσω, ὦ Λυκίε, ἀνδρακῆς μοι τὸν θησαυρὸν ἀπόφῃνας, καὶ ὥς ἔοικεν ἀπολεῖται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἐλάττεον ἀνιάση, ἢ ἐκροήσης, ὅτι καὶ μόνος ἐξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὥς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὃν σκιάς μάχονται οἱ φιλοσοφῶντες. ἢ τίς ἄρα δύναίτο δι' ἐκείνων ὡς πάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δέ, ὁμοίόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρυοὶ, καὶ αἰτιῶτο τὴν τύχην,

causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, vt currentes in circulo, ad idem initium et dubitationem rediimus.

71. H E R M. Vt me tractasti, -Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: vt videtur, periere mihi tot anni et labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, moleste ferēs, si cogitaueris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, vt ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse et ipse negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret et

τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν ἑραυόν,
 ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδύς ἐς τὴν θάλατταν, ἐπὶ
 Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναβύσται, ἢ ὅτι μὴ ἀρ-
 θεὶς πτηνὸς αὐθιμερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰν-
 δὸν τελεῖ· τὸ δ' αἷτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπίζ-
 κει, οἶμαι, ἢ ὅνερ ποτὶ ἰδὼν τοιῆτον, ἢ αὐτὸς
 αὐτῷ ἀναπλάσας, ἢ πρότερον ἐξέστας, εἰς Φι-
 κτὰ εὐχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπου φύσιν
 καὶ δὴ καὶ σὲ, ὡ ἐταῖρα, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀ-
 νειροπολῶντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τῆς ὑπνῶς ἐκ-
 θορεῖν ἐποίησεν, εἴτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἐπεὶ μόλις
 τὰς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ πᾶν ὑπνον ἔραδίως
 ἀποσειόμενος ὑπὲρ ἡδονῆς ὧν ἐώρας, πάσχει δὲ
 αὐτὸ

et cum fortuna queratur, quod adscendere in coe-
 lum nequeat, aut quod non profundo mari mer-
 sus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non
 pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos
 perveniat: causam vero eius doloris *hanc habeas*,
 quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio,
 aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato
 prius, num ea optet, ad quae pervenire possit,
 quaeque humanae naturae conveniant. Et sane
 tibi quoque, sodalis, multa et admirabilia so-
 mnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires
 effecit. Deinde illi irasceris vix aperiens oculos,
 et non sine difficultate somnum praefuoritate vi-
 forum excutiens. Vsu illud venit etiam iis, qui

αὐτὸ καὶ οἱ τῆς κενῆς μακαρίας ἐαυτοῖς ἀνατελῶν-
 τόντες, ἢν μεταξὺ πλετῶσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυ-
 ρὸς ἀναρύττειται, καὶ βασιλεύσαι, καὶ παῖδα εὐ-
 δχιμονῆσιν, οἷα παῖδά ἡ θεὸς ἐκείνη ἐαφ' ἑαυτῆς
 ἢ εὐχὴ μεγαλόδωρος ἔσται, καὶ πρὸς ἑξῆς ἀντι-
 δέσσεια, καὶ πτηνὸς θέλη τις γενέσθαι, καὶ
 ποτασσιῶς τὸ μέγεθος, καὶ ὅρη ὅλα χρυσῶ
 εὐρίσκειν. ἢν ταῖων ταῦτα ἐνοῶσιν αὐτοῖς ὅ-
 παῖς προσελθὼν, ἔσται τι τῶν ἀναγκαίων,
 οἷον, ἄθεν ἄρτους κτήσας, ἢ ὅ, τι ἢ, φατέον
 πρὸς τὸν ἀπαιτῶντα τῆνοίκιον, ἐκ πολλῶ
 περι-
 μένοντα, ἔτιως ἀγανακτῶσιν, ὥς ὑπὸ τῷ ἐρομέ-
 νῳ καὶ παρνοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἀπαντα
 ἐκεῖνα

vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his,
 dum diuites sunt, dum effodiunt thesauros, et
 regnant et caeteris rebus beati sunt, qualia multa
 perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magni-
 fica muneribus, neque contradicens cuiquam,
 nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea
 magnitudine, nec si aureos totos montes inue-
 nire: haec igitur dum animo agitant, si puer ac-
 cedens interroget necessarium quiddam, verbi
 gratia, vnde panis emendus? aut quid respon-
 dendum mercedem domus ropetenti, qui diu iam
 expectauerit? ita indignantur, quasi ab interro-
 gante illo atque interpellante ablata ipsis essent
 bona

εἰσὶν ἀγαθὰ, καὶ ὀλίγα δέξει τὴν εἶνα τοῦ
παιδὸς ἀποτραχεῖν.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς
ἐμὲ, εἴ σε θησαυρὸς ἀναρύττοντα, καὶ πετόμε-
νον, καὶ τινὰς ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοῶντα, καὶ
τινὰς ἐλπίδας ἀνεφίκτας ἐλπίζοντα, Φίλος ὢν,
ἐπεμείδῃ διὰ πάντοτε τῶν βίᾳ, ὄνειρῳ ἡδέϊ μὲν
ἴσως, ἀτὰρ ὄνειρῳ γε συνόχῃ· διανασάντα δὲ,
ἀξιῶ πράττειν τὶ τῶν ἀναγκαιῶν, καὶ ὅ σε παρα-
πέμψῃ εἰς τὸ λοιπὸν τῶν βίᾳ, τὰ κρινὰ ταῦτα
φρονῶντα. ἐπεὶ ὁ γὰρ νῦν ἐπραττες, καὶ ἐπε-
νόεις, εἰδὼν τῶν ἵπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν
καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι,

bona illa omnia, et parum abest, quin morsu na-
sum puerum auferant.

72. Tu vero, amice, noli eodem in me im-
petu ferri, si te effodientem thesauros, aut vo-
lantem, aut cogitationes quasdam maiores, quam
natura patitur, agitantem, et spes habentem, ad
quas perueniri non potest, pro amicitia nostra
non passus sum per omnem vitam in somnio, suavi
illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed sur-
gere iubeo, et facere quidquam eorum, quae
opus sunt, quodque te ad id quod superest vitae
dimittere possit communis illo sensu praeditum.
Quod enim modo agebas, et cogitabas, ab Hip-
pocentauris et Chimaeis et Gorgonibus nihil
quidquam differt, et quaecumque alia Somnia et
Poetae

252 LVCIANI HERMOTIMVS,

καὶ ποιῆται καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀνα-
πλάττουσιν, ἔτε γεγόμενα πώποτε, ἔτε γενέ-
σθαι δυνάμενα· καὶ ὁμος ὁ πολὺς λαὸς πιθεύ-
σιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὀρῶντες, ἢ ἀκούον-
τες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα
εἶναι.

Καὶ σὺ δὴ μυθοποιᾷ τινος ἀνέσας, ὡς ἔστι τις
γυνὴ ὑπερφυῖς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας
αὐτάς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ πρότερον ἐξε-
τάσῃς, εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι περὶ τῆς γῆς ἢ
ἀνθρώπος αὕτη, ἤρας εὐθύς, ὥσπερ Φοσι τὴν
Μηδείαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τῷ Ἰάσονος· ὃ
δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο,
καὶ τὰς ἄλλας δὲ, ὅποσοι τῷ αὐτῷ σοι εἰδώλου
ἐρῶσι;

Poëtae et pictores pro sua libertate confingunt,
quae nec fuere unquam, neque fieri possunt. Et
tamen maior pars populi credunt illis, et viden-
dis audiendisue talibus mulcentur, ob id ipsum
nempe, quod peregrina sunt et absurda.

73. Et tu sane cum ex fabulatore quodam au-
disse, mulierem esse, quae pulchritudine natu-
ram supergressa, vel Gratias ipsas aut Coelestem
illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum
vera dicat, et sitne terrarum alicubi ista mulier,
statim amare eam coepisti, ut Medeam aiunt ex
insomnio amore Iasonis correptam. Quod autem
maxime te in amorem illum induxit, aliosque,
quotquot eandem quam tu, umbram amant, quan-
tum

ἔρωσι, τῷτο ἦν, ὡς γε μοι εἰνέζοντι φαίνεται,
 τὸ τὸν λήγοντ' ἀνεῖνον περὶ τῆς γυναικός, ἐπει-
 περ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λήσει, ἀ-
 κόλυσθαι ἐπάγειν. εἰς τῷτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον,
 καὶ διὰ τῷτο εἶλκεν ὑμᾶς τῆς ῥήνός, ἐπεὶπερ ἁ-
 παξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνέδωκατε αὐτῷ, καὶ ἡ-
 γεν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας
 ὁδὸν. ῥᾶδια γὰρ, σίμαι, τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ
 εἰδείς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρέφόμενος εἰς τὴν εἰσόδον,
 ἐξήταξεν, εἰ ἀληθῆς ἐσι, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ'
 ἦν ἐκ ἐχρῆν εἰσελθεῖν, ἀλλ' ἠκολάθει τοῖς τῶν
 προωδευκότεων ἰχνυσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς
 τὸν αὐτῶν ἡγούμενον, ὁδὸν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κα-
 τὰ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον.
 °Ο

tum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui
 de muliere prædicabat, postquam semel fides illi
 habita est, quasi vera diceret, ea subiunxit, quæ
 consequentia et coherencia essent superioribus. Ad
 hoc enim spectabatis solum, et propter hoc ipsum
 naso quasi alligatos traxit, cum primam semel
 velut ansam ei dedissetis, duxitque ad amatam
 recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor,
 caetera, neque quisquam vestrum ad ingressum
 reflexa cogitatione, verane esset via? exploravit,
 et num forte imprudens quam non oportebat in-
 stitisset? sed praeceuntium sequebatur vestigia, uti
 oves suum solent ducem, cum deceret ad introi-
 tum et principio statim videre, intrandumne sit?

• Ὁ δὲ Φημι, σαφέστερον ἂν μάθοις, ἢ τι τοιοῦτον ὁμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντες γάρ τινος τῶν μεγαλοτέλμων τέτων ποιητῶν, ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἐν τῷ πρώτῳ ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας, εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πεισθεύσας, εὐθύς ἀπολέθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὁ Φθαλμὸς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἑξ, καὶ ὦτα ἑξ, καὶ Φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡΐκει, καὶ ἡσθιε διὰ τριῶν σωματίων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, ἔχῃ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν· καὶ εἰ πολεμεῖν θέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἐκάζη, πέλτην, ἢ γέρερον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἢ μὲν πέλεκυν κατέφερον, ἢ δὲ λόγχην.

74. Quod autem dico apertius intelligas, si consideres et conferas eiusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem et sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit? Sed fide illi habita, ille statim consequenter subiungat caetera: eundem hominem sex habuisse oculos, et aures totidem, et voces eodem tempore ternas emississe, et oribus tribus sumuisse cibum, et triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam deiecisse securim, alteram emisisse lan-

χην ἡφίει, ἡ δὲ τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἐ-
 τι ἂν ἀπιστοῖσιν ταῦτα λέγοντι αὐτῷ, ἀκόλα-
 θὰ γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν,
 εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ἔτως ἔχουσιν
 ἦν δ' ἅπαρ ἐκεῖνα δῶς, ἐπιρρέει τὰ λοιπὰ, καὶ
 ἔποτε γήσεται, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς ἐκ ἐτι
 ράδιον, ἐπεὶ περ ἀκόλαθα, καὶ ὁμοία ἐστὶ τῇ συγ-
 χωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ὑ-
 πὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, ἐκ ἐξετά-
 σαντες τὰ κατὰ τὴν εἰσόδον ἐκάστην, ὅπως ὑμῖν
 ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολαθίας ἐλκόμενοι,
 ἐκ ἐννοῶντες, εἴ πῃ γένετ' ἂν ἀκόλαθόν τι αὐτῷ,
 καὶ ψεῦδος ἔν. οἶον, εἴ τις λέγοι τὰ δὶς πέν-
 τε ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσεις αὐτῷ, μὴ
 ἀρι-

lanceam, tertiam vsam gladio. Et quis adhuc fi-
 dem negaret dicenti talia? conueniunt enim princi-
 pio, de quo statim videndum erat, possetne recipi?
 et an concedendum sit, rem ita habere. Vbi
 vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua,
 nec vsquam subsistent, ipsumque illud negare fi-
 dem non iam facile, cum consequentia sint et
 concessis principiis similia: quod quidem vobis
 accidit. Præ amore enim et studio, non ante
 explorato, vti se vobis habeant, quae sunt circa
 vnumquemque ingressum, proceditis, tracti a
 consequentia, non aduertentes animum, si qua
 sit quod sequatur ex illis, et idem sit falsum. Vt
 si quis dicat bis quinque septem esse, tuque fi-
 dem

256 LVCLANI HERMOTIMVS,

ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτῷ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ
 τετρακίς πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ
 καὶ μέχρις αὖν ὅτε ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ
 γεωμετρία ποιεῖ. καὶ κείνη γὰρ τὰς ἐν ἀρχῇ, ἀλ-
 λόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγ-
 χωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστῆναι
 δυνάμενα, σημειῖα τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀ-
 πλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θε-
 μελίοις τέτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ
 εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδὲς τῆς ἀρ-
 χῆς ὀρεωμένη.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρ-
 χὰς τῆς προαιρέσεως ἐλάσης, πιθεύετε τοῖς ἐ-
 75.

dem illi habeas, non et ipse apud te dinumerans,
 inferet scilicet, etiam quater sumpta quinque effi-
 cere quatuordecim, et quousque ille voluerit;
 qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam
 illa quoque hos, qui versantur circa principia,
 absurda quaedam postulata polcit, eaque dari sibi
 aequum censet, quae tamen ne consistere qui-
 dem possunt, puncta quaedam individua, et li-
 neas latitudine omni carentes, et id genus plura:
 deinde putribus illis fundamentis similia inae-
 dificat, et postulat vera ad demonstrationem dicere,
 initio a falsis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque, concessis sectae
 cuiusque principiis, his quae sequuntur fidem
 adiun-

ἔης, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀ-
 νολογηθῆσαν ἡγεῖσθαι εἶναι, ψευδῆ ἔσσαν. εἴτα οἱ
 μὲν ὑμῶν ἐναπαθήσασκεσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν
 ἰδεῖν τὰληθέα, καὶ καταγνώσασθαι τῶν ἐξαπατη-
 σάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶν αἰσθωνταὶ ἐξηπα-
 τημένοι, ὅψε ποτε γέροντες ἤδη γερόμενοι, ὁ-
 κνήσιν ἀναξρέφειν, αἰδέμενοι, εἰ δεῖται τηλικού-
 τας αὐτὰς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγμ-
 ατα παίδων ἔχοντες ἐ πυνίεσαν, ὥσπερ ἐμμέ-
 νησι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινῶσι τὰ
 παρόντα, καὶ ὅπως αὖν δύνωνται, πρὸς τρέπου-
 σιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς αὖν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι
 ᾧσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς
 καὶ ἄλλας τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ
 κακεῖ-

adiungitis, et signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae et ipsa tamen falsa est;
 deinde alii quidem vestrum spei suae immoriantur
 ante quam verum viderint, suosque illos de-
 ceptores damnauerint: illi vero, licet sero deni-
 que senes iam facti deceptos se sentiant, redire
 tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, si
 oporteat, id aetatis cum sint, fateri, se impru-
 dentes puerorum tractasse ludibria: itaque ma-
 nent in iisdem prae pudore, et laudant praesen-
 tia, et quotquot possunt ad eadem hortantur, ne
 soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo,
 quod multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu ve-
 nerint.

καί κεῖνο ὀρώσιν, ὅτι, ἣν τάληθές εἴπωσιν, ἐκ ἔ-
 τι σεμνοί, ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τὰς πολλὰς δό-
 ξασιν, ἐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. ἐκ ἂν ἔν-
 τες εἴποιεν εἰδότες, ἀφ' οἷων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι
 τοῖς ἄλλοις δόξασιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύ-
 χους, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπά-
 τήνται, καὶ τὰς ἄλλας ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων
 πειρωμένους. εἰ δ' ἔν τινι τοιᾷ τῳ ἐντύχοις, φι-
 λαλήθητε καὶ κεῖ τὸν τοιᾷ τῳ, καὶ χρησόν, καὶ
 δίκαιον, καὶ εἰ βέλει, φιλόσοφον· ἃ γὰρ αὖ
 φθονήσαιμι τέτῳ μόνῳ τῷ ὀνόματος· οἱ δ'
 ἄλλοι, ἢ ἐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ
 εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰ-
 σχύνης, καὶ τῷ προσημασθαι βέλεσθαι.

Kaí-
 nerint. Nam rursus illud quoque vident, si ve-
 rum dicant, se non iam graues, vt adhuc, et su-
 pra vulgus elatos visum iri, neque honorem eun-
 dem consequuturos. Numquam ergo voluntate
 dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint,
 et quam similes videantur reliquis. Paucos omni-
 no reperias satis fortes, vti audeant dicere, se
 deceptos esse, et dehortari alios, qui similia ten-
 tent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum
 voca, et frugi, et iustum, et si vis etiam phi-
 losophum. Huic enim soli nominis huius hono-
 rem non inuideam. Reliqui autem aut veri ni-
 hil sciunt, cum scire se putent; aut quod sciunt
 occultant, prae timiditate et pudore, et quod
 praeferri aliis cupiunt.

Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηᾶς, ἅπαντα μὲν, ἃ ἔ-
 Φην, εἴσωμεν, αὐτὰ καταβαλόντες, καὶ λή-
 θη τις ἐξω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου
 ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην
 Φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ
 μηδ' ἰντιναῶν, ἰδῶμεν, εἰς Φικτὴ αὐτῇ, καὶ δυ-
 νατὴ ἐσιν, ἥ μάτην κάμνωσιν, ἐπὶ οἷοι ἐφίσινται
 αὐτῇ. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκῶ θάυμα-
 ζάς τις, ἡνίκα εὐδαιμονήσωσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρό-
 ταιον ἐλθόντες. μένεις γὰρ τέτεις πάντα συλ-
 λαβόντας ἔχειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ
 ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον εἰδείης, εἴ τιτι ἐντετύ-
 χηκας Στωϊκῶ, τοιᾶτω καὶ Στωϊκῶν τῷ ἀκῶ,
 οἷω

76. Quamquam, per ego te Minervam oro,
 quaecumque dixi iam relinquamus hic deposita
 omnia, sitque eorum obliuio, vt eorum, quae
 ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamus-
 que hanc Stoicorum philosophiam veram esse,
 aliam vero quamcumque nullam: ac videamus
 deinde, num illa talis sit, ad quam peruenire,
 et quam assequi aliquis possit; an vero frustra la-
 borent, quotquot illam concupiuerunt. Audio
 enim admirabilia quaedam promissa, de eorum
 felicitate, qui ad fastigium eius delati sint: solos
 quippe illos vera bona habituros in vniuersum
 omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris,
 incidisse vnquam in Stoicum talem, et san-

οἷῳ μήτε λυπεῖσθαι, μήτ' ὑφ' ἡδονῆς κατα-
 σπᾶσθαι, μήτ' ὀργιζέσθαι, φθόνῳ δὲ κρείττω-
 νι, καὶ πλᾶττε καταφρονῶντι, καὶ θυμολῶς εὐ-
 δαίμονι, ὁποῖον χρή τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώ-
 μονα τῶ κατὰ τὴν ἀρετὴν βῆε. ὁ γὰρ καὶ κατὰ
 μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, καὶ πάντα πλείω
 ἔχει. εἰ δὲ τῶτο ἔχῃ, εὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιᾶτον εἶδον. ΛΤΚ. Εὖγε,
 ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι καὶ ψεύδῃ ἐκῶν. εἰς τί γὰρ ἀ-
 ποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὀρθῶς μήτε τὸν δι-
 δάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνῳ, μήτε τὸν
 πρὸ αὐτῶ, μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μη-
 δένα

num Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore,
 ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur
 nunquam, qui invidia maior sit, diuitiarum con-
 temtor, et verbo beatus, qualem oportet esse,
 canon qui haberi velit et regula vitae ad virtu-
 tem *compositae*. Qui enim vel minima in re de-
 ficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus
 in rebus *aliis* superet. Hoc vero si fit, non est,
 nondum, *inquam*, est beatus.

77. HERM. Talem equidem vidi neminem.
 LYC. Recte istud, Hermotime, quod non men-
 titis prudens ac volens. Quo igitur consilio phi-
 losopharis, cum videas, neque taum magistrum,
 neque qui illius fuit, neque qui antè istum; ne-
 que si ad decimam quasi generationem adscendas,
 quem-

ἕνα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τὲτο εὐ-
 δαίμονα γεγεννημένον; εἰ δὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς
 εἴποις, ὡς ἀπόχη καὶ πλησίον γένη τῆς εὐ-
 δαιμονίας, ἐπεὶ εἰδέν. ὁφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω
 τῆ εἰδῆ ἐστὶ, καὶ ἐν τῇ ὑπαίθρῳ, ἢ, τε παρὰ
 τὴν θύραν ἔξω ἔσω, καὶ ὁ πόρρω διαλλατ-
 ταιεν δ' ἂν, ὅτι μᾶλλον ἄτος ἀνιάσεται, ὀρῶν
 ἐγκύθει, οἶον ἐξέρηται. εἴτα, ἵνα πλησίον γένη
 τῆς εὐδαιμονίας. (δώσω γὰρ τὲτό σοι) τοσαῦ-
 τα πονεῖς κατατρυχῶν σεαυτὸν· καὶ παραδεδρά-
 μηκέ σε ὁ βίος. ὁ τοσαῦτος ἐν ἀκηδία, καὶ καυά-
 τῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κατῷ νενευκότα, καὶ εἰς
 αὐθις πονήσεις, ὡς Φῆς, ἀλλὰ εἰκοσιν ἔτη τῆ-
 λαχίσον, ἢ ὀγδοηκοντάτης γενόμενος, ἢ τίς
 ἐγγυη-

quemquam illorum plane sapientem, et propter
 hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixe-
 ris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias.
 Nihil enim profeceris: nam aequè extra linen est
 et sub diuvo, tam qui ad ianuam stat foris, quam
 qui e longinquo: et in hoc forte differant, quod
 ille magis excrucietur, qui e proximo videat,
 quibus sibi *bonis* earendum sit. Deinde, vt pro-
 pe felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum
 laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae
 spatium effluxit, dum te non respicis, dum la-
 bores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac de-
 nuo laborabis, vt ais, viginti alios minimum
 annos, vt octuagenarius senex (et quis sponsor

ἐγγυητῆς ἐσί σοι, ὅτι βιώσῃ τῶσαῦτα; ὅμως ἔς
ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονέσιν, εἰ μὴ μόνος οἶε
τεύξεσθαι τέττα, καὶ αἰρήσαιν διώκων; ἂ πρὸ
σὲ μάλα πολλοί, καὶ ἀγαθοί, καὶ ὑψύτεροι
παραπολὺ διώκοντες εἰ κατέλαβεν.

Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰδοκεῖ, καὶ ἔχε ὅλον
συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, ἔχ ὡρῶ ὅ, τί
ποτ' ἂν εἴη τὰγαθόν, ὡς ἀντάξιόν δοκεῖν τῶν
πόνων τῶν τούτων. ἔπειτα εἰς πέσον ἔτι τὸν
λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτῶ, γέρον ἤδη καὶ
παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἑτέρον πόδα,
Φασίν, ἐν τῇ σερῶ ἔχων· εἰ μή τι ἐς ἄλλον, ὡ
γενναῖε, βίον προγυμνάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεί-
νον

tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum
vñus, qui nondum beati sunt? nisi forte solum
te putas illud consequenturum et persequendo ca-
pturum; quod ante te multi admodum et boni
viri et multum celeriores, persequendo non com-
prehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, et
habe tibi vñuersum. Primo quidem non video,
quid demum sit illud bonum, quod tantis labo-
ribus aequiparari possit? Deinde quantum est
temporis reliquum, quo illo fruaris, senex iam
et suauitatibus omnibus non amplius tempestius,
et alterum iam pedem, quod aiunt, habens in
capulo; nisi forte aliam, generose, vitam me-
ditaris

γον ἐλθὼν, ἀπεσυν διαγάγοις, εἰδὼς, ὅτινα
τρόπον χρη βίην· ὁμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τασού-
τον σκυᾶσαι τὰ, καὶ εὐτρεπίσαι, ὡς δαιπνή-
σων ἀμεσων, ἄλλοις ἀν λάθη ὑπὸ λιμοῦ δια-
φθαρείς.

Ἀλλὰ μὲν, εἰδὲν ἐκείνῳ πῶς κατανενόημας, οἶ-
μα, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ ἐν ἔργοις δῆπερ ἐστίν, οἷον
ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα·
ὑμεῖς δέ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τὰς ἀκροῦς
τῶν φιλοσοφούντων Φημι,) ἀφέντες ταῦτα
ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύσητα μελετᾶτε;
καὶ συλλογισμὰς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον
τῶ βίῃ ἐπὶ τέτοις διατρίβετε· καὶ ὡς ἂν κρα-
τῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν,
οἶμα,

ditari, vt in eam delatus, melius viuas, qui
quomodo viuendum sit didiceris: quod est eius-
modi, ac si quis tantum paret atque adornet ad
coenandum melius, donec sane imprudens pereat,

79. Verum neque illud dum animaduertisti,
puto, in operibus scilicet inesse virtutem, vt in
faciendo iuste, sapienter, fortiter: at vos (vos
cum dico, fammos philosophorum dico) mī-
tentes ista quærere et facere, in v oculis miseris
exercemini et syllogismis, et dubitationibus, et
maiorē vīne partem in his conteritis; et qui
in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse vi-
ctoriam videtur. Quarum rerum causa hunc ret-

οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τεταγὼν θαυμάζετε
 γέροντα ἄνδρα, ὅτι τὰς προσομιλῶντας ἐς ἀπο-
 ρίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν, ὡς χρὴ ἐρῶσθαι, καὶ
 σοφίσασθαι, καὶ παναργῆσαι, καὶ ἐς ἀφύκτα
 ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες
 (ἄτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὰν Φλοριὸν ἀ-
 σχολεῖσθε, τὰ Φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν
 ταῖς ὀμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐσὶν, ἃ πράττετε,
 ᾧ Ἑρμότιμε, πάντες ἑώθεν ἐς ἐσπέραν; EPM.
 Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΛΤΚ. Ἡ ἔν ἐχὶ καὶ ὀρ-
 θῶς τις Φαίη, τὴν σκιάν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐά-
 σαντας τὸ σῶμα, ἢ τῷ ὀφθαλμῷ τὸ σῶμα, ἀμε-
 λήσαντας τῷ ὁλκῷ (5); μᾶλλον δὲ τὸ ὁμοιονποι-
 εῖν,

iam, puto, doctorem admiramini, senem ho-
 minem, quod qui secum colloquantur in dubi-
 tationem coniicit, et quomodo interrogandum
 sit nouit, et cauillationibus atque fraudibus quo-
 modo vtendum, et ad incitas quomodo redigi
 aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui
 in operibus est, circa corticem negotiosi estis,
 foliis vos inuicem vestris in congressibus perfun-
 dentes. Aut sunt alia, quæ facitis, Hermoti-
 me, omnes a prima luce ad vesperam? HERM.
 Non, sed hæc ipsa. LYC. Nonne igitur recte
 dicat aliquis, relicto vos corpore umbram capta-
 re, aut exuias serpentis tractu ipso ac volumi-
 ne corporis neglecto? aut potius simile quid illi
 face-

15. Ὀλκῷ] Ὀλκὸν de corpore serpentis dici
 ido-

αἶν, ὡς πέρ ἐστι τις ἐς ὀλίγον ὕδωρ ἐκχέας ὑπὲρ
σιδηρῷ πτίττωι, πρᾶττεν ἀναγκάσειν τι καὶ
περὶ γὰρ οἶόμενος, ἢκ εἰδώς, ὅτι ἂν ἀποβαλῇ,
Φησί, τὰς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ
ὔδωρ μένει.

Καὶ μοι δὲς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαι σε, εἰ ἐθέ-
λεις, ἂν ἐξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα, εἰσμέναι τῷ δι-
δασκαλῷ, ἔγω μὲν ὀργίλος, ἔγω δὲ μικρολό-
γος, ἔγω δὲ Φιλόνομος ὢν, καὶ Φιλόδονος, καὶ
Δι', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. E.P.M. Τισί

74.

facere, si quis aquam in mortarium infusam fer-
reo pistillo contundat, necessarium quid, et quod
ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, a-
quam manere aquam, si tundendo perdat, quod
aiunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te iam interro-
gem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus
similis esse magistri tui, aequae iracundus, aequae
sordidus, aequae contentiosus uti sis, aequae vo-
luptuarius, talis enim est per Iovem, licet vul-
go talis non videatur. HERM. Quibusdam cer-

R 5

te.

idoneus auctor Nicander Θηριαν. p. 162. et
praefertim 166. "Ολίγω δὲ προσχώσαν α-
λὼν εἰλίζατο γαίη. Caeterum tractum et-
iam Latini, certe poetae, dixerunt non mi-
nus quam *volumentum*. Itaque non male ὀλίγον,
qui ἀπὸ τῆς ἔλκειν fit, ut a trahendo tractus,
sic reddi arbitrabar. Gesner.

γε. ΛΥΚ. ὦ Ἐρμότιμα, θέλεις διηγῆσαι ὅτι
 αὐτὸς πρῶτον ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγον-
 τας ἀνδρὲς πάντῃ γεγηρακότες, ὧς πάντες οἱ τῶν
 νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ πα-
 ρὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μισθόν, ἡγανακτεῖ,
 λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ
 ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρόδικαῖδεκα ἡμερῶν ἐκτε-
 τῆσαι τῇ ἐνῇ καὶ ὅσῃ, ἔγωγε γὰρ συνδεδόθαι, καὶ
 ἐπὶ ταῦτα ἡγανακτεῖ.

Παραγῶς ὁ θεῖος τῷ νεανίσκῳ, ἀγροικὸς αἰ-
 θρώπος, καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέ-
 παυστο, εἶπεν, ὧ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἡδικοῦ-
 σθαι λέγων, εἰ ῥημάτων παρὰ αὐτῷ πριάμενοι,
 μηδέ-

te. L Y C. Visne, Hermotime, tibi referam,
 quae nuper audiui quendam pro philosophia di-
 cere hominem plane senem, cuius domum multi
 admodum iuvenes sapientiae causa frequentant.
 Is dum reposcit ab aliquo discipulorum merce-
 dem, indignabatur, dicens, ipsum intra diem
 praestitutum non soluisse debitum, quod solu-
 tum iam ab illo oportuisset, sexdecim diebus an-
 te, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita quip-
 pe conuenisse.

81. Adstans autem auunculus adolescentis, ho-
 mo rusticus, et ad haec vestra imperitus, Desi-
 ne, inquit, homo admirabilis, dicere, maxima
 te adfectum iniuria, si pro verbis a te entis pretium
 nondum

μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡ-
μῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὰς, καὶ ἔδεν ἔ-
λαττον γέγονε σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλ-
λα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι τὸν
κεανίσκον, ὃδ' ἔδεν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ,
ὡς τὰ μὲν γασίτονος Ἐχέκρατες τὴν θυγατέρα συν-
αρπάσας, παρθένον ἄσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγη
οἰκὴν ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ τάλαντα ὠνήσα-
μαι τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τῷ Ἐ-
χέκρατι· τὴν μητέρα δὲ πρῶτῃν ἐξέραπισεν, ὅτε
αὐτὴ ἐλάβετο ὑπὸ κέλπυς ἐκκομίζοντος τὸν κά-
ρον, ὡς ἔχει συμβολὰς, οἶμα, καταθεῖναι·
τὰ μὲν γὰρ ἐς ἀρχὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναίσχυν-
τίαν, καὶ ἐς τάλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῶ τιτι
ἀμεινον

nondum persoluiimus. Atqui quae vendidisti no-
bis, eadem adhuc habes et ipse, neque quidquam
decessit tibi doctrinarum. Caeterum quarum re-
rum desiderio ab initio commendaui tibi adole-
scentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera
factus est, qui Echecratis vicini mei filiam virgi-
nem rapuerit, et aegre iudicium de vi effugisset,
nisi talento redemisset iniuriam a pauperculo ho-
mine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit,
deprehenus ab ea, cum sub veste efferret cadum,
ut haberet, puto, quas conferret symbolas. Quan-
tum ad iram, excandescentiam, impudentiam,
audaciam, mendacia, multo melius superiore
anno

ἀμεινον εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβελόμενα
ἐν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὲρ σὲ μᾶλλον
ἢ περ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἀ καὶ ἐκείνην ἡμέραν πρὸς
ἡμᾶς εἶδεν δεομένους, ἐπὶ τὸ δοῖπνον διεξέρχεται
ὡς κροκόδεικος ἤρπασε παιδίον, καὶ ὑπέσχηται
ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πατήρ οὐκ
οἶδ' ὅ, τι· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας εἴσης,
μὴ νόπτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρετα ἡμῖν ὄγεν-
ναῖος ἀναΦύει, ἐκ οἷδ' ὅπως περιπλέκων τὸν
λόγον· ἡμεῖς δὲ γελῶμεν ἐπὶ τῆταις· καὶ μά-
λιστα ὅταν ἐπιβυστάμενος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς
αὐτὸν ἔξεις τινάς, καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις,
καὶ Φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα
θεξιῶν. ἀνέομεν δὲ αὐτᾷ λέγοντας, ὡς καὶ ὁ
θεὸς ἐκ ἐν ἔρανῳ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ πάντων πε-
φοί-

anno quam nunc habuit. Atqui volui ego in
hisce potius illum a te iuvari, quam illa scire,
quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coe-
na disputat, ut crocodilus puerum rapuerit, il-
lumque se redditurum promiserit, si respondisset
pater nescio quid? aut, necesse esse, si dies sit,
non esse noctem. Interdum et cornua nobis bo-
nus vir, sermone nescio quomodo perplexo, pro-
ducit. At nos ridemus ista, et maxime quoties
obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, et
relaciones, et *comprehensiones*, et *visa*, et nomina
id genus plura persequens. Audimus autem
illum dicere, non in coelo esse Deum, sed ire
per

Φοίτηκεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἀ-
 χρι καὶ τῶν ἀτιμωτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς
 ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ, ἱκαταγέλασας
 αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τῷτον, ἔφη, ἐκμάθαι
 ἀκριβῶς, ἔδδεν κωλύσει με μόνον πλέσιον, μένει
 βασιλέα εἶναι, τὰς δὲ ἄλλας ἀνδράποδα καὶ
 καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα τῷ ἀνδρὶ εἰπόντος, ὁ Φιλόσοφος,
 ὅρα οἷαν ἀπέκρισιν ἀπεκρίνατο, ὧ Ἑρμότιμα,
 ὡς πρεσβυτικῇ. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἰ γε μὴ ἐμοὶ
 ἐπλησίαζεν ἔτος, ἐκ οἷσι μακρῷ χεῖρῳ ἂν αὐτὸν
 ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ
 παραδεδοσθαι; ὡς νῦν γε χαλινὸν τινα ἐμβέ-
 βληκεν αὐτῷ ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην
 αἰδώς,

per omnia, vt ligna, et lapides, et animalia, ad
 res vsque contemptissimas. Ac cum mater ipsum
 interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens
 illam, verum, inquit, si perdidicero accurate
 nugas illas, nihil prohibebit, solum me diuitem,
 solum regem esse, reliquos vero mancipia et pur-
 gamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixisset, quod responsum ei
 philosophus dederit, iam vide, Hermotime,
 quam senile. Dixit enim: Verum nisi se ad me
 applicuisset, nonne putas multo illum deteriora
 perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse
 tradendum? adeo iam frenum illi quoddam phi-
 losophia imposuit, et aduersus eam reuerentia,
 atque

αἰδώς, καὶ διὰ τῆτο μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν,
καὶ Φορητὸς ἔτι. Φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐ-
τῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τῷ σχήματος καὶ τῷ
ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολυθῶντα, παιδαγωγεῖ
αὐτόν· ὥςτε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὢν βελ-
τίω ἀπέφθινα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ'
ἔν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δεδρακεν, αἰδέμενος Φιλο-
σοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἰ τίτται τοιαῦδε λέγεσσι περὶ
τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκαλίαν.
καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται,
ἀλλ' ἔν Φαῦλον ἔδεν ποίησασιν ἐκεῖ μένοντες.
ἐγὼ μὲν ἔν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δο-
κῶ, καὶ ὅντινα ἂν ἐθέλης τῶν εἰδότεων τὰ ἡμέ-
τερα, ἤκ' μοι ἐς αὖριον παραλαβὼν, ὄψει τε
ὅπως

atque ob id ipsum moderatior vobis est et adhuc
tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam,
si indignus isto habitu et nomine isto videatur,
quae nimirum sequuntur illum, et paedagogi in
morem continent. Itaque dignus sim, si non eo-
rum, in quibus meliorem illum reddidi, merce-
dem a vobis capere; at certe eorum, quae philo-
sophiae reuerentia facere intermisit: quandoqui-
dem nutrices etiam paruos in scholam censent mit-
tendos, quum, si nondum bonum quidquam pos-
sint discere, certe mali nihil, dum ibi inanent, fa-
ciant. Equidem reliqua mihi omnia impleuisse
videor, et quocumque volueris eorum, qui no-
stra non ignorant, adsumto, cras ad me veni,
vide-

ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμαίων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποιήσας· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτον, ἢ παρθένας συνήρπωνζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; εἰ γὰρ παιδαγωγὸν με ἐπεσῆσατε αὐτῷ.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὥς διὰ τῆτο φιλοσοφοίημεν, ὥς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττομεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἤξιῶμεν, ἢ ὥς τῶν ἰδιωτῶν κασμιώτεροι εἴημεν περινοσῶντες; τί ἔν ἐκ ἀποκρίνη καὶ τῆτο; ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ἐλίγῃ δέω; ἐς τοσῶτό

videbisque, vt interroget, vt respondeat, quot res didicerit, et quot iam legerit libros, de axiomatis, de syllogismis, de comprehensione, de officiis, et alia varia. Si vero aut matrem pulsauit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi prae fecistis.

83. Talia senex pro Philosophia dicebat. Tu vero et ipse forte dixeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophemur, ne quid peius faciamus: aut num alia spe philosophari ab initio postulauimus? non ideo, vt idiotis decentiores circumniremus? cur igitur non respondes hoc quoque? H E R M. Quid vero aliud; quam quod parum

272 LUCIANI HERMOTIMVS,

τοσῶτό με καθίκετο ὁ λόγος ἀληθῆς ὦν, καὶ
ὀδύρομαι, ἥσον ἄθλιος χρόνον ἀναλώνα, καὶ προσ-
έτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πό-
νων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνκνήφων, ἔρῳ,
οἷα μὲν ἔστιν ὦν ἡρῶν, ὅπῃσα δὲ πέπονθα διὰ
ταῦτα.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρησέ; τὸ
γάρ τῷ μύθῳ ἐκείνῳ πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ἐν
Αἰσωπὸς διηγεῖτο. ἔφη γάρ, ἀνθρώπον τινα ἐ-
πὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματωγὴν,
ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἀχθεσθαι
καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὲ τὴν κερδῶ παραστᾶσανεῖ-
πεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν παρελθόν-
των

parum abest, quin illacrimem, adeo in animum
meum penetrauit vera ratio; ac deploro, quan-
tum miser temporis insumferim, mercedes insu-
per non paruas laborum meorum persolvens. Iam
enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualis
sint quae amabam, quae autem propter ea perfec-
tus sim.

84. LYC. Et quid lacrimis opus est? o bone!
valde enim prudens consilium arbitror fabulae,
quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, homi-
nem sedentem in litore ad fluctuosum mare, nu-
merasse fluctus. Cum vero subinde erraret, gra-
uiter tulisse et excruciatum esse, donec adstans
vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, co-
rum

των ἔνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων· καὶ σὺ τοίνυν, ἐπεὶ περ ἔτω σοι δοκεῖ, ἕς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς βίον τε κοινὸν ἅπασι βιᾶν ἀξίων, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, ἔδδεν ἀλλόκοτον καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ ἐκ αἰσχύνῃ, ἥν περ εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσῃς πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὅποσα εἶπον, μὴ με νομίσης κατὰ τῆς σοῆς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκὰς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντα ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων
ἐρήμην

rum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, et civem te gerere de vulgo vnum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapias, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimiciis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta cau-

174 LVCIANI HERMOTIMVS,

ἐρήμην καταγνῆς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν
προετίμησας, πρὸς τὴν σοὶ ἀποτετάσθαι ὁ
λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων
ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἄπειμι γὰρ ἐπ' αὐτὸ τοῦ-
το, ὡς μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα
ὅψαι γὰρ ἔκ εἰς μακρὰν ἔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν
λάσιον, καὶ βαθυὺν, ἔτε δίαιταν κεκολασμένην,
ἀλλ' ἀνετα πάντα, καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ
πρόφφουρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαν-
τες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐπείνων μέτεστιν·
ὡς εἶθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντα ἐν-
κεῖνα, ὅποσα ἤμεσα παρ' αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι,
ἔκ αὖ ὠνήσασθαι καὶ ἐλέβορον πιεῖν διὰ τῆτο ἐς
τὸ ἔμπαινον ἢ ὁ Χρυσίππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐν-
νοήσαι-

sa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam
praetulisses, ad porticum intenta videbatur oratio,
quae eximium nihil contra eam habeat.

86. HERM. Bene dicis. Atheo igitur ad hoc ipsum,
ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non
ita multo post neque barbam uti nunc hirsutam
et prolixam, neque victum ita castigatum, sed
remissa omnia atque libera. Fortè autem purpu-
ram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi
iam esse cum illis nugis. Utinam etiam euomere
liceat, quaecumque ex illis audiui. Et noris me
non cunctanter helleborum propterea bibiturum,
contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne
quid

νοῦσαιμι ὧν Φασι. τοὶ δ' ἐν ἡ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκίη, ὅτι με παραφερόμενον ὑπὸ θολερᾶ τινος χειμάρρος, καὶ τραχέος, ἐπιδιδόντα ἑμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥῆν συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέσπασας, ἐπισὰς τὸ τῶν τραγωδῶν τᾶτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι ἐκ ἀλόγως ἂν καὶ ξυρῆσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγιῶν ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων, τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. Φιλοσόφῳ δέ ἐς τὸ λοιπὸν, καὶ ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, ἔτως ἐντραπήσομαι, καὶ περισήσομαι, ὥσπερ τὰς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

quid amplius eorum, quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablutum, atque aspero, cum iam cessissem fluctibus, et secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisset, superueniens tanquam ille in Tragoediis praefens ex machina Deus. Videor autem mihi non prae-ter rationem caput etiam rasurus, ut qui e naufragiis seruantur liberi, quippe qui et ipse salutis recuperatae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amota caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel inuitus aliquando ingre- diens per viam incidero, ita auerlabor, ita cauebo, ut canes rabiosos *solemus*.

Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.

Ηροδοτὸς εἶθε μὲν καὶ τὰλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. ἔ πάντα Φημί, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μείζαν γὰρ εὐχῆς τὸτό γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἀρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυές, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἕλλησι γινώριμος ἐν βραχεὶ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησάμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς αὐτὸν

Herodotus, siue Action.

Vtinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant; maius enim voto illud quidem; sed vel vnum *quiddam* de omnibus, verbī causa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae et nativam *suauitatem*, aut sententiarum *ditutias*, aut quae *sexcenta* pulchra ille *una* complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Caeterum quae circa libros suos historicos faciebat, et ut Graecis multis in locis breui innotesceret, *illud* ego, et tu, et *quis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam nauigaret,

αὐτόν, ὅπως ἂν τάχιστα καὶ ἀπεργασμένης αὐ-
 τῷ ἐπίσημος καὶ περιβόητος γένοιτο, καὶ αὐτός,
 καὶ τὰ συγγεγραμμένα. τὸ μὲν ἔν περιόσῃντα,
 νῦν μὲν Ἀθηναίους, νῦν δὲ Κορινθίους ἀναγγεῖ-
 σκειν, ἢ Ἀργεῖοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέ-
 ρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τρι-
 βὴν ἔμικρὸν ἐν τῷ τοιαύτῳ ἔσεσθαι. ἔκην ἡ-
 ξίς διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, ἔδὲ κατὰ διαίρεσιν,
 ἔτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶ-
 σιν ἐπεβέβηκε δὲ, εἰ δυνατόν εἴη, ἀθρόως πελα-
 βεῖν τὰς Ἑλλήνας ἅπαντας. ἐνίσταται ἔν' Ολύμ-
 πια τὰ μεγάλα καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τῷτ' ἐκεῖνο,
 ἦκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, ἔμάλιστα ἐγλίχθη-
 το,

garet, dispiciebat apud se, qua tandem ratione
 quam celerrime, et minimo labore insignis et ce-
 lebris tum ipse, tum si quid scripsisset, fieret.
 Iam circumire, et nunc Atheniensibus, nunc
 Corinthiis recitare, aut Argiuis, aut Lacedaemo-
 niis particulatim, laboriosum et longum esse du-
 cebat, moramque in ea re haud parvam esse fu-
 turam. Noluit igitur negotium hoc distrahere,
 neque disperse ita et minutatim conciliare et co-
 gere *sibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit
 animum, ut, si fieri posset, confertos alicubi
 Graecos vniuersos deprehenderet. Instant igitur
 magna Olympia: et Herodotus, re ipsam pu-
 tans, venire sibi tempus maxime desideratum,

το, πλήθυσαν τηρήσας τὴν πανηγύριν, ἅπαν-
ταχύθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρ-
ελθὼν ἐς τὸν ὀπισθόδομον, ἔθεατήν, ἀλλ' ἀ-
γωνιστὴν Ὀλυμπίων παρείχετο ἑαυτὸν, ἄδων τὰς
ἰσορίας, καὶ κηλῶν τὰς παρόντας, ἄχρι τῆ καὶ
Μέσας κληθῆναι τὰς βίβλας αὐτῆ, ἐννέα καὶ
αὐτὰς ἔσας.

Ἦδη ἔν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν πολὺ μᾶλλον,
ἢ τὰς Ὀλυμπιονίκας αὐτῆς. καὶ ἐκ ἑσιν ὅσις
ἀνήκοος ἦν τῇ Ἡροδότῃ ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐ-
τοὶ ἀνέσσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ τῆς
πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανέμενοι, καὶ εἴπαγε
Φανσίῃ μόνον, ἐδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ. ΟΥ-
ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς
μάχας

obseruato pleno concilio, collectis vndique iam
proceribus, ingressus in posticum templi Iouis
Olympii, non spectatorem, sed certatorem se O-
lympiorum professus est, canens historias, et eo
vsque demulcens hos, qui adessent, vt Musae ipsius
libri, qui et ipsi nouem essent, vocarentur.

2. Iam igitur multo ipsum magis nosse omnes,
quam victores ipsos Olympiae; nec esse, cui He-
rodoti nomen non esset auditum, partim quod
ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab
his, qui ex concilio venerant, percontando per-
cepissent: et sicubi conspiceretur modo, digito
monstrabatur: Hic ille Herodotus est, *dicens*,
qui

μάχας τὰς Περσικὰς Ἰασί συγγεγραφώς, ὅ τὰς
νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέλαυσε
τῶν ἰσοριῶν, ἐν μαῶ αὐνόδῳ πάνδημόν τινα κοι-
νήν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυ-
χθεὶς ἔχ' ὑφ' ἐνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν
ἀπάσῃ πέλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν.

“Ὅπερ ὕψερρον κατανόησαντες, ἐπίτομόν τινα
ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος
αὐτῶν σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀ-
ναξίμενης ὁ Χίος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντίνος,
καὶ ἄλλοι συχνοί, λόγους ἔλεγον αἰεὶ καὶ αὐτοὶ
πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ
ἐγίνοντο.

Καὶ

qui proelia cum Persis Ionico sermone conscripsit,
qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc
ille talem historiarum suarum fructum cepit, in
vno conuentu publicum quoddam et commune
totius Graeciae suffragium qui ferret, ornaretur-
que praeconio non ab vno sane praecone, sed in
vnaquaque vrbe, vnde singuli spectatorum essent.

3. Quod quidem postea considerantes, hanc
nempe compendiarium quandam ad notitiam ho-
minum viam, Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione
Sophista, et Ceus Prodicus, et Anaximenes
Chius, et Agrigentinus Polus, et frequentes alii,
semper verba et ipsi fecerunt ad concilium, vnde
nobiles breui tempore facti sunt.

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς εἰκόνες λέγω σοφισ-
 τὰς, καὶ συγγραφεύς, καὶ λογογράφος, ὅπου
 καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα Φασί-
 τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης
 καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐ-
 τὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδειξάσθαι, ὥς
 Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέντα
 τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτῆ, ἥρετό-
 τις, ὥς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ, ἐκ ἐπιχα-
 ρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν
 γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ γὰρ εἶδον,
 ὥς καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θάλαμος ἐστὶ πε-
 ρικαλλής, καὶ κλίνη νυμφική. καὶ ἡ Ῥωξάνη
 κάθη-

4. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico,
 et historicos, et rhetoras, cum nuper adeo etiam
 Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes et
 Alexandri nuptiis, Olympiam et ipse deportatam
 eam tabulam ostendisse, *successu eo*, ut Proxeni-
 das, iudex certaminis qui tum esset, delectatus
 arte generum sibi Aëtionem assumeret.

5. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, ro-
 get aliquis, ut arbiter certaminum propter illud
 Aëtioni, non ciui, nuptias filiae conciliaret? Est
 illa in Italia, et ipse eam vidi, ut etiam narrare
 tibi possim: Thalamus est pulcherrimus, et le-
 ctus nuptialis: et assidet Roxane virgo undique
 pul-

κάθηται υπάγμαλόν τι χρῆμα παρθένης, ἐς γῆν
 ὀρώσα, αἰδεμένη ἐς ὧτα τὸν Ἀλεξάνδρον. ἔρω-
 τες δὲ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κητόπιν ἐφελῶς,
 ἀπάγει τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν 1), καὶ δει-
 κνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ἡ δὲ τις μά-
 λα δελικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἐκ τῆς ποδός,
 ὡς κατακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ
 Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ ἔπος ἔλκει
 αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώ-
 μενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν σέφανόν τινα
 ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς
 Ἡφαισίῳ συμπάρῃ, δῶδα καιομένην ἔχων,
 μοιρακίῳ πάνυ ὠραίῳ ἐπερείδομενος. ὑμέναιος,

οἶμα,
 pulcherrima, humi defixos habens oculos, pu-
 dore adstantis Alexandri. Cupidines autem qui-
 dam renidentes, alter quidem a tergo iunminens,
 reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen
 sponso. Alius autem aliquis verniliter sane de-
 mit pede sandalium, vt iam recumbat. Cupido
 alius laena prehensum Alexandrum trahit versus
 Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse
 quidem coronam offert puellae. Comes autem
 et deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem
 ardentem gerens, puero innixus formosissima.

S 5

Hyme-

- I. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem respicit
 et ἀνακαλυπτῆρια, de quibus Langbaen.
 ad Longin. 4, 10. p. 34. Toll. Itaque κα-
 λυπτραν flammeum reddidi. Gesfuer.

οἶμά, ἔστιν. ἔ γάρ ἐπεγέγραπτο τὸ ὄνομα. ἑτέ-
ρωθι δὲ τῆς εἰκότος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν
τοῖς ὅπλοις τῷ Ἀλεξάνδρῃ· δύο μὲν τὴν λόγ-
χην αὐτῷ φέροντες, μιμέμενοι τὰς ἀχθοφό-
ρας, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῖντο. ἄλλοι
δὲ δύο, ἓνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατὰ κείμενον,
Βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρῃσι, τῶν ὀχάνων
τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἰς δὲ ἐς τὸν θώρα-
κα ἐσελθὼν ὑπτίον κείμενον, λοχῶντι ὅοικεν,
ὡς φοβήσκειν αὐτὰς, ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοι-
το σύροντας.

Οὐ παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτα ἐσιν, ἀδὲ περι-
εργασαί ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τῷ Ἀ-
λεξάνδρῃ καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ
ὅτι

Hymenaeus puto est: neque enim adscriptum
est nomen. In altera autem tabulae parte, Cu-
pidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo
quidem hastam illius ferentes, baiulos imitati,
cum trabem ferentes onere pandantur. Alii au-
tem duo, unum in Clypeo iacentem, regem
nempe ipsum quoque, *tanquam in curra* trahunt,
comprehensis clypei ansis. Unus autem in losi-
cam, quae supina iacet, ingressus, insidianti si-
milis est, qui perterreat illos, si forte inter tra-
hendum ad se deferantur.

6. Caeterum non lusus ista sunt, neque teme-
re in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant
amorem Alexandri etiam aduersus res bellicas,
eum-

ὅτι ἅμᾳ καὶ Ῥωξάνῃς ἦρα, καὶ τῶν ὀπλων ἐκέπε-
 λήησε. πλὴν ἄλλ᾽ ἢ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως
 γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα,
 προμνηστειαμένη τῷ Ἀετίῳ τὴν τῇ Προξενίδᾳ
 θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πά-
 ρεργον 2) τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφω-
 γωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένον γάμοις,
 προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτος μὲν ἔν (ἐπ' ἀνεμὶ γὰρ ἐπ' ἐκείνου)
 ἐκάνη τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο,
 καὶ

eumque, cum Roxanem amaret, armorum non
 esse oblitum. Caeterum ipsa quoque tabula haec
 nuptiale quiddam reuera habere apparuit, nem-
 pe quae conciliauerit Aëtioni Proxenidae filiam:
 discessitque *πίCTOR*, nuptiis et ipse celebratis, quae
 parergon essent, et *appendicula quasi* nuptiarum
 Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae
 ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum co-
 rollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo,
 aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod
 etiam

2. Πάρεργον] Qui suauitatem huius loci sen-
 tire velit, illum quae sint *πάρεργα* pictorum
 cogitare oportet, descripta satis a *Junio* 3, 7,
 12. ac illud *προσλαβὼν*, quod notat, prae-
 ter ordinariam operis mercedem accipere ali-
 quid instar corollarii. Rex conciliator et
 deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus*
 est pictus Alexander. *Gesner.*

καὶ σύγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι ταῖς Ἑλλήσ-
 τας Ἑλληνικὰς [νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκείνος
 διεξήλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίπ, μὴ με κο-
 ρυβαντιῶν ὑπολάβητε, μηδὲ τὰ μὰ εἰκάζω ταῖς
 ἐκείνῃ· ἴσως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τὸ τό γε ὁμοίον πα-
 θεῖν Φημι αὐτῷ· ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδῆμη-
 σα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπέμην, ὅ-
 τι μοι χρῆσθον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως
 ἔτος ἤν' ἀπ' αἰσὶ γινώσκοντα, καὶ ὅτι πλείοις
 Μακεδόνων δεῖξαι τὰ μὲν· τὸ δ' αὐτὸν περιέον-
 τα· τὴνικαῦτα τῷ ἔτις ξυγγίγνεσθαι πόλει ἐκά-
 σῃ, ἐκ ἐμὰς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν
 δε ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἴτα παρελθὼν εἰς μέσον
 δεῖξαι-

etiam historicum admirabilem redderet Graecis,
 qui quidem ita, ut ab ipso factum est, (victo-
 rias) Graecas enarrasset. Ego vero, et per ami-
 citiarum vos praesidem *Iouem obsecro*, ne insa-
 nire me putetis, aut mea illius scriptis compara-
 re, sic vir ille mihi fauceat! Ego igitur illud cer-
 te simile viri illius accidere mihi confirmo, *quod*
iam declarabo. Cum enim primum in Macedo-
 niam peregrinatum venissem, apud animam
 meum considerabam, quomodo me tractarem.
 Et cupiebam sane innotescere omnibus, et quam
 plurimis Macedonum, quid essem ostendere:
 circuire autem ipsum, id anni, et cum ciuitate
 vnaquaque agere, non facile videbatur: si vero
 hunc vestrum conuentum obseruarem, ac tum
 pro-

δεξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον ἔτις ἀποβήσεσθαι
μοι τὰ τῆς εὐχῆς.

Αὐτοί τε ἔν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ, τι περ
ὀφθαλμοῦ ἐξ ἐκάστης πύλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεΦά-
λαιον Μακεδόνων ἀπάντων· καὶ ὑποδέχεται πύ-
λις ἡ ἀρίστη ἔσα ἔ κατὰ Πίσαν, μὰ Δι', ἐδὲ
τὴν ἐκεῖθι βεννοχωρίαν, καὶ πενηνὰς, καὶ καλύ-
βας, καὶ πνίγος· οἳ τε αὖ πανηγυρίζαι, ἔ συρ-
φετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μάλλον Φιλισθε-
άμονες, ἐν παρεγῶ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τι-
θέμενοι, ἀλλὰ ρητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ
σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι· ὅσον ἔ μικρὸν 3) ἤδη,

μη

progressus in medium dicendi facultatem osten-
derem, sic sperabam votum mihi meum recte
euenturum.

8. Iam igitur et ipsi conuenistis, quidquid in
vnaquaque ciuitate praestantissimum est, caput
ipsum et flos omnium Macedonum: et suscepit
vos vrbs praestantissima, non illa Pisae similis,
per Iouem, neque angustiis illis, et tabernaculis,
et casis, et aestui. Porro qui huc conuenere, non
saxa populi, athletarum spectacula praefereutes
plerique, et obiter tantum audiendum putantes
Herodotum: sed Rhetorum, et Historicorum,
et Sophistarum probatissimi. Ferme parum iam
labo-

3. "Ὅσον ἔ μικρὸν] Ad verbum, tantum non
paruum iam est, hoc est, Parum abest quin
parui iam illud, vel illam curam, faciam,
ne

μη τῶμόν παραπολὺ ἐνδεέςσπον. Φαίνηται τῶν
 Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ
 Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρήτέ 4) με, κομιδῇ
 ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ πολλοὶ
 ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἐμαυτοῦ
 μόνον ἀποδύσαντες ἴδῃτε, τάχ' ἂν ἔ πάνυ μα-
 σιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἔνγε τηλικαύτω σα-
 δίσῳ, ἱκανὸν ἔμοιγ' εἶν καὶ τῷτο.

laboro, ne mea haec conditio multum inferior
 videatur Olympiis. Verum si quidem ad Poly-
 damantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem
 me inter spectandum comparaueritis, oppido vo-
 bis audax videbor homo esse. Sin vero memo-
 ria longe ab illis abducta, per me solum me ex-
 utum spectaueritis, forte non omnino flagris di-
 gnus vobis videar, in tali quidem stadio: satis
 mihi quidem et hoc fuerit.

ne inferior etc. Vt hic *laboro* addidi in in-
 terpretatione ad lucem sententiae: ita mox
 a Zeuxis principio, *verius* inserendum fuit.
Gesner.

4. Παραθεωρήτε] Παραθεωρεῖν ea fere for-
 ma percussum verbum, ac παριδεῖν apud He-
 rodotum I, 37. et 38. Quemadmodum enim
 ibi παριδὼν μοι δειλίαν τινὰ vertendum est,
observans IN ME timiditatem, separata a
 verbo praepositione: ita hic etiam παρα-
 θεωρεῖν idem est ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πο-
 λυδάμαντι κ. τ. λ. *Gesner.*

Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.

Εναγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν δεῖξας τὸν λόγον, ἀπή-
 ειεν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοό-
 των πολλοὶ (κωλύει γὰρ ἔδεν, οἶμαι, καὶ τὰ
 τοιαῦτα πρὸς Φίλας ἤδη ἔντας ὑμᾶς λέγειν.)
 προσιόντες, ἐν ἐδεξιάς, καὶ θαυμάζουσιν ἐώκε-
 σαν. ἐπιπολὺ γὰρ παρομαρτάντες, ἄλλος ἄλλο-
 θεν ἐβόων, καὶ ἐπῆνεν, ἄχρει πε καὶ ἐρυθρίαν
 με; μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαινων
 ἀπολειπομένην. τὸ δ' ἐν κεφάλαιον αὐτοῖς τῶτο
 ἦν, καὶ πάντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο,
 τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην ἔσαν, καὶ
 πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεώτεριστόν. μᾶλλον δὲ αὐ-
 τὰ

Zeuxis aut Antiochus.

Nuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata*
oratione ostendissem, domum abibam. Ac-
 cedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil
 enim puto prohibet talia quoque apud vos ami-
 cos iam meos dicere,) accedentes igitur comple-
 debantur me, et admirationem prae se ferebant.
 Multum enim prosecuti aliunde alius clamare, et
 laudare, adeo ut erubescerem, *veritus*, ne nimis
 multum a dignitate laudum illarum abessem. Ca-
 put autem et *summa laudis* haec illis erat, o-
 mnesque vnum et idem acclamabant, consilium
 scriptorum insolitum esse, et multum in illo
 nouatum. Quia praestat ipsa illa *verba* comme-
 morare,

τὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο·
 ὡς τῆς καινότητος, Ἡρακλεις· τῆς παραδοξολο-
 γίας· εὐμήχανος ἄνθρωπος· ἔδεν ἂν τις εἶποι
 τῆς ἐπινοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολ-
 λὰ ἔλεγον, ὡς ἐκείνηντο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκρο-
 ᾶσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεῦδεσθαι
 καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον,
 καὶ πᾶν πολλῆς αὐτοῖς Φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) καὶ μετρίως ἡνία
 ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόν-
 των κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐγενόμην· ἔκην τοῦ-
 το μόνον χάριεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεσιν, ὅτι μὴ συνή-
 θη, μηδὲ κατὰ τὸ καιρὸν βαδίζοι τοῖς ἄλλοις·
 ἰνομία-

morare, quae isti protulere. *Vab nouitatem!*
Admirabilis Hercules oratio! hominem ad inuenien-
dum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis
magis nouum. Atque illi quidem talia multa di-
 cere, prout nimirum ab auditione mouerentur;
 quam alioqui mentiendi causam habuissent, et eo
 modo adulandi peregrino homini, nec de caete-
 ro ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me, dicetur enim, ista laus eorum non
 mediocri afficiebat molestia, et cum tandem post
 illorum discessum solus essem, ita cogitabam:
 Ergo illud solum iucundum meis scriptis inest,
 quod uisitata non sunt; neque communi quasi
 cum reliquis vestigio incedunt: a nominibus au-
 tem

ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς
τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νῦν ὀξέος, ἢ
περινοίαςτινός, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἀρμονίας, ἢ
τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασι, τῶν δὲ πῶρρω ἰσῶς
τῶμόν· ἔτι γὰρ ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῆνεν
μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον·
ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὦμην, ὅποτε ἀναπηδῶντες
ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τῷτο προσά-
γεσθαι αὐτὰς· ἀληθές γὰρ εἶναι τὸ τῷ Ὀμήρῳ,
καὶ τὴν νέαν ὥδην κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς
ἀκράστοις· ἔτι μὲν τοσούτον γε, ἔτε ὅλον τῇ και-
νότητι νέμειν ἤξιον, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν
προσθήκης μοίρᾳ, συνεπικροσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν
ἐπαι-

tem in iisdem pulchris, et ad antiquam regulam
compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi so-
lertia, aut venustate Attica, aut compositione
ac numero, aut quodam in his omnibus artificio,
ab his, inquam, longe forte ratio mea remota.
Neque enim, nisi hoc ira se haberet, relictis illis
ipsis, solam laudant nouitatem rationis nostrae
ac peregrinitatem. At vanus ego spei, putaram,
cum ad laudandum confurgerent, forte quidem
hoc ipsum etiam eos alleciturum esse, cum verum
sit Homericum illud; nouam cantilenam iucundam
esse audientibus; ast non eo vsque: neque cense-
bam futurum, omnia nouitati vt tribuerent; ve-
rum hanc quidem, corollarium cuiusdam instar,
ornamenti allaturam aliquid, et laudi ipsam quo-

ἐπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῶ ὄντι
ἐπαυμένα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκχόντων εὐφημέμε-
να, ἐκείνα εἶναι· ὥςτε ἔμμετρώς ἐπήρην, καὶ
ἐκινδύνεον πιστεύειν αὐτοῖς, ἓνα καὶ μόνον ἐν τοῖς
Ἑλλήσιν εἶναι λέγῃσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ
κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀνδρακες ἡμῶν ὁ θεσαυ-
ρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγα δέω θαυμαστοποιᾷ τινος ἔ-
παινον ἐπαινέσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γὰρ ὑμῖν καὶ τὸ τῷ γραφέως διηγῆ-
σασθαι· ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος, ἀριστος γραφέων γενό-
μενος, τὰ δηκῶδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα ἐκῆγρα-
φεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἤρωας, ἢ θεῶς, ἢ πο-
λέμους, αἳ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ τι ἄλ-
λοχο-

que non nihil collaturam; ea vero, quae serio
ac solide laudarentur, quaeque secunda audien-
tium fama exciperentur, ista esse, quae modo
commemoraui. Itaque non mediocriter iam elatus
fueram, et prope fuerat, ut crederem illis, cum
vnum et solum me in Graecis esse dicerent, at-
que id genus alia. Verum enim vero, in car-
bones, quod est in proverbio, thesaurus noster
abiit, et parum abest, quin praestigiatoris cir-
cumforanei laude ab illis affectus sim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis
narrare. Zeuxis ille, pictorum praestantissimus,
popularia ista et communia non pingebat, aut
admodum certe pauca, Heroas puta, aut Deos,
aut pugnas; sed novum quiddam proferre sem-
per

λόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκριβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἴπποκένταυραν ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσαν γε πρᾶσ-
 ἐτι παιδίῳ Ἴπποκενταύρῳ διδύμῳ, κομιδῇ νη-
 πίῳ. τῆς εἰκόνης ταύτης ἀντίγραφός ἐστι τῶν
 Ἀθηνησιν, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ εὐθym-
 μετηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ Σύλ-
 λας, ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο μετὰ τῶν
 ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἴτα περὶ Μα-
 λέαν, οἶμα, κατὰδύσης τῆς ἐλκιάδος, ἀπολέ-
 σθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφὴν. πλὴν ἀλλὰ τὴν
 γε εἰκόνα τῆς εἰκόνης εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν, ὡς
 ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, &, μὰ τὸν Δία
 γραφῆ

per tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum
 excogitasset, in eo *demon vim et* accuratorem
 artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa,
 Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit,
 lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, ad-
 modum infantes. Tabulae huius exemplum nunc
 est Athenis, exacta regula inde translata. Ipsum
 vero archetypum Sylla Romanorum Imperator di-
 cebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa
 Malean, puto, submersa naui perisse omnia, et
 ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe
 imaginis vidi, et ipse eam vobis, quantum eius
 potero, ostendam, non profecto ut qui picturae
 peritus

γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πᾶν μέμνημαι, ἔπερὶ πολλὰ ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφές εἶρον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλῆς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τὰ πίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκωνὸς ἔσιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ ἄτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὢν καμπύλος ὑπεσπασμένη τῇ ὀπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τῷ ἐδάφει ἀντιλαμβάνεται, οἷον εἰσιν ἵπποι,

peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cuiusdam *pergula* Athenis *eram* viderim: et vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea euidentius declaranda iuuerit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non iam ipsi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incuruatus subducta vngula: sed alter contra insurgit, humique nititur, quales

ποι, περῶμενοι ἀναπηδᾷν. τοῖν νεογνοῖν δέ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχρσα τὸν γυναικεῖον· μαζόν· τὸ δ' ἕτερον ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκάνος, οἷον ἀπὸ τινὸς σκοπῆς Ἴπποκρίταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηναιμένης, ἐπικύπτει γελῶν, ἔχ' ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λεόντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδιῆταιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν ἔν ἄλλα τῆς γρᾶφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, ἔ' πάντα ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλην ὁμῶς ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀπο-
τεῖναι

quales sunt equi, exfilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet vlnis, et humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet paruos suos vtrunque nutrientis maritus, despicit ridens non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans et supra se extollens, quasi per lulum terrere velit paruulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus, non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut il-

τεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν
 χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν, καὶ εὐκχερον τὴν
 ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ
 τῷ μεγέθει τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς
 τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφῶν παῖ-
 δες ἐπαινούντων 1), οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦ-
 τα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεύξιδος ἐκείνο μάλιστα ἐπῆνε-
 σα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως
 τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν
 ἄνδρα,

lam linearum exquisitam directionem, et accu-
 ratam pigmentorum temperationem, et indu-
 ctionem tempestiuam, et umbrarum rationem,
 et proportionem magnitudinis, et mensuras
 integro aequabiliter respondententes, pictorum fi-
 lli laudauerint, quorum opus est intelligere
 talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis lauda-
 re soleo, quod in vno eodemque argumen-
 to varie diuitias artis ostendit: qui virum
 quidem

1. Γραφῶν παῖδες ἐπαινούντων] Γραφῶν
 παῖδες sunt discipuli pictorum, immo picto-
 res ipsi, vt Φιλοσίφων παῖδες Noster ali-
 bi dicere amat. Ceterum ne mirere structu-
 ram horum verborum, nec quaeras quo par-
 ticipium illud pertineat, neque in ἐπαι-
 νοῖεν mutandum suspicere. Est enim genui-
 nus Atticismus participii, pro imperatiuo
 ἐπαμείνωσαν. Keitz.

ἄνδρα ποιήσας πάντῃ Φοβαρόν, καὶ κομιδῇ
 ἄγριον, σοβαρόν τῇ χαίτῃ, δάσιον τὰ πολλὰ,
 ἔ κατὰ τὸν ἵππον αὐτῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ'
 ἕκτερον τῶ ἀνθρώπου· κατέξωρας αὐτῷ τὰς ὤμους
 ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίται γελῶντος, θη-
 ριωδὲς ὄλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον.

Τοιῶτον μὲν ἐκείνου· τὴν θήλειαν δὲ, ἵππων
 γε τῆς κελύψεως, οἷα μάλισα αἱ Θετταλαί, εἰ-
 σιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἄνω ἡμί-
 τομον γυναικὸς, πᾶγκαλον ἔξω τῶν ὠτων,
 ἐκείνα δὲ μόνον σατυρώδη εἶναι αὐτῇ, καὶ ἡ μί-
 ξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμαγὴ τῶν αὐμάτων, κατὰ συν-
 ἅπτεται, καὶ συνδέεται τῷ γυναικεῖ τὸ ἵπ-
 πικόν,

quidem fecerit vndique terribilem, et omnino
 ferum, crines superbe iactantem, hirsutum ma-
 iori ex parte, non qua equus est modo, sed et-
 iam altera parte humana, et sub humeris eius
 quantum potest elatis; vultum, ridentis licet,
 ferinum totum et montanum atque minime man-
 suctum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae
 pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae,
 nondum domitae, et sessorem nondum passae.
 Superior autem pars dimidia mulieris, vndique et
 ipsa pulcherrima praefer aures: illae enim solae
 satyrorum instar illi sunt. Commissio vero et
 commissura corporum, ubi coagmentatur ac de-
 uincitur muliebri corpori equinum, sensim, non
 T 4 subi-

πικόν, ἡρέμα, καὶ ἐκ ἀθρέως μεταβαίνου-
σα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει
τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομέ-
νη· τῶν τεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως
ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη Φοβερόν, καὶ τῶ-
το θαυμαστόν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδι-
κῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τῶ λεόντος ἀναβλέ-
πτοι, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἐκάτερος ἐπειλημμένοι
ἐν χερσὶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι.

Ταῦτα δ' ἔν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζευξίς, αὐτὸς
μὲν ὥετο ἐκπλήξειν τὰς ὀρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ,
οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποιοῦν,
καλλίσῳ θαύματι ἐντυγχάνοντες; ἐπὶ νῦν δὲ μέ-
λιστα πάντες, ἅπασιν καὶ μὲ πρώην ἐκείνοι τῆς ἐπι-
νοίας

subito transiens, et accessu *qui vix sentiat*ur con-
uerſa, viſum fallit, vbi ex altero in alterum ſubit.
Quod autem recens *uterque* partus in prima in-
fantia tamen ferus, et in tenero iam eſt terribilis,
id ipſum quoque mirabile, vt mihi videbatur;
et quod pueriliter adinodum ad leonis catulum
reſpiciunt, mammae interea quiſque ſuae arcte
inhaerentes, et quam proxime matrem adſiſtentes.

7. Haec itaque cum oſtenderet Zeuxis, ipſe
quidem putabat futurum, vt artis admiratione
percelleret ſpectatores. At illi ſtatim quidem ex-
clamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pul-
cherrimum ſpectaculum admiſſi? Laudabant vero
maxime omnes, eadem, *propter* quae me nuper
iſti:

νοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν γνώμην τῆς γραφῆς ὡς
 νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἡγνοημένην ἔσαν·
 ὡς ὁ Ζεῦξις συνείη, ὅτι αὐτὰς ἀσχολεῖ ἡ ὑπό-
 θεσις καινὴ ἔσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
 παρέρῳ τίθεσθαι τὴν ἀκριβειαν τῶν πραγμά-
 των, ἃς δὲ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὸν ματ-
 θητὴν, περιβάλλει ἡδὴ τὴν εἰκόνα, καὶ ἀβράμενοι
 ἀποκομίζετε οἴκαδε· ἔτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν
 τῆς τέχνης ἐπαινᾷσι, τῶν δ', ἐφ' ὧτω 2), εἰ
 καλῶς

isti: inuentionis nouitatem, argumentum pictu-
 rae recens, et superioribus ignotum. Itaque in-
 telligens Zeuxis occupari illos ab argumento no-
 uo, et ab arte *contemplanda* abduci, vt obiter
 modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*,
 inquit, ad suum discipulum, *Miccio*, inuolue
iam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti
 enim *luzum* artis nostrae laudant: eius autem, pro-
 pter quod debebat laudari, si bene et ex arte se
 T 5 habet,

2. Τῶν δ' ἐφ' ὧτω] Non puto, recte cohae-
 rere vulgatam lectionem τῶν δ' ἐφ' ὧτω·
 sed respondere sibi debere τᾷ δ' ἐφ' ὧτω.
Graecianae emendationis sententiam secū-
 tus sum; sed eam locum habere posse puta-
 bam, etsi illud *δεῖ* non inseramus, sed in-
 telligamus. Decet iratum et stomachantem
 abrupta oratio. *Gesner.*

Ἐφ' ὧτω] Deest verbum, ad quod referatur
 ἐφ' ὧτω. Puto igitur excidisse τὸ *δεῖ*, id-
 que

καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, ἔ πολὺν ποι-
 ᾶνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκίμει τὴν ἀνρίβειαν
 τῶν ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία.

Ὁ μὲν ἔν Ζεῦξίς ἔτως, ὀργιλώτερον ἴσως.
 Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ἐπικληθεὶς, καὶ ἔτος
 ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας
 μάχῃ. εἰ βάλεσθε, διηγήσομαι καὶ τῆτο, ὁ-
 ποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τάττε γὰρ ἀλλήλους ὄν-
 τας, καὶ πλήθει παμπόλλας ὀρέων, καὶ τὴν Φύ-
 λαγγα κερτερώς συναρᾶν, καὶ ἐπὶ μετώπου
 μὲν προασπίζοντας τὰς χαλμοθώρακας αὐτῶν, ἐς
 βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ ἑξοσι τεταγμένους
 ὀπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἐκατέρωθεν τὴν ἵππον δισ-
 μυ-

*babet, non multam habent rationem: sed exquisitae
 circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti
 nouitas.*

8. Zeuxis igitur ita, iusto ille forte iracundius.
 Antiocho autem, Soteri cognominato, simile
 quiddam usu venisse dicitur in pugna aduersus
 Gallograecos. Si vultis, hoc quoque, vt factum
 fit, enarrabo. Cum sciret enim hoc viros fortes
 esse, et numero plurimos esse videret, et pha-
 langem valide densam, et in fronte quidem te-
 gentes primam aciem loricatos aere, introrsus ve-
 ro et inuersum stantes in acie vicenos quaternos
 armatos, cornua firmate vtrinque viginti millium
 equi-

que absorptum esse a sequente vocula ei.
Gracivus.

μυρίαν ἔσαν, ἐκ δὲ τῶ μέσῃ, τὰ ἄρματα ἐκ-
 πηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπκηφόρα ὀγδοήκον-
 τα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας·
 ταῦτα ἐρῶν, πάλιν ποιηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας,
 ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι'
 ὀλίγῃ τῆς στρατείας ἐκείνης παρασκευασθείσης
 ἔμεγαλῶσι, ἀδὲ κατ' ἀξίαν τῶ πολέμῳ ἀφίνε-
 το, κομιάῃ ὀλίγας ἄγων, καὶ τῶν πελτασι-
 κὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. εἰ γυμνῆτες δὲ ὑ-
 πὲρ ἡμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν· ὥς ἐδόκει αὐτῷ
 ἤδη σπένδεσθαι, καὶ τινὰ εὐπρεπῆ διάλυσιν εὐ-
 ρίσκεσθαι τῶ πολέμῳ.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ
 τακτικῶν ἐμπειρὸς, ἐκ εἰς παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ
 ἦσαν

equitatum; e media acie prorupturos currus fal-
 catos octoginta, et bigarum praeter hos alterum
 tantum: haec, inquam, videns, male sane de
 rebus suis speravit, qui inuicta ista sibi putaret.
 Ipse enim, breui tempore comparato illo exer-
 citu, non magnifice, neque pro dignitate belli,
 veniebat, paucos oppido ducens, et in his pel-
 tastas plerosque et levis armaturae homines: ve-
 lites autem ultra dimidiam exercitus partem erant.
 Itaque iam videbatur illi pacisci, et honestam belli
 dissoluendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis et
 ordinandae aciei peritus, cum adesset, non pal-
 ius

ἦσαν γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ·
 τάς τε ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας τέως μὲν ἔχειν,
 ὡς οἷόν τε κατακρύψαντας, ὡς μὴ κατάδηλοι
 εἶεν ὑπερφαινόμενοι τῷ στρατῷ· ἐπειδὴν δὲ ση-
 μὴν ὁ σαλπιγκτής, καὶ δὴ συμπλέεσθαι, καὶ
 πρὸς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἢ ἵππος ἢ τῶν πολυμίων ἐ-
 πελαύνηται, καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται, ἀνοί-
 ξαντες τὴν Φάλαγγα, καὶ διασῆσαντες, ἐπα-
 Φῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων,
 ἑπὶ πάντων ἐφ' ἑκάτερα ταῖς ἵππευσι, τὰς ὀκτὰ
 δὲ ἀντεπαΦεῖναι ταῖς ἀρματηλάταις, καὶ συν-
 ωριασαῖς. εἰ γὰρ τῷτο γένοιτο, Φοβηθήσονται
 αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τὰς Γαλάτας αὐθις
 ἐμπεσόντες Φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο.

Οὐ

sus est animus abiicere. Erant enim etiam sex-
 decim Antiocho elephantibus. Hos iussit Theodotas
 tum quidem, quantum eius fieri posset, occul-
 tos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum
 eminentes: ubi vero classicum cecinisset, et iam
 concurrendum esset, atque veniendum ad manus,
 inuehereturque iam hostium equitatus, currus-
 que suos Gallograeci aperta phalange et disceden-
 tes emitterent: tum quaternos elephantibus, singu-
 lis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem
 alios contra immitti curruum et bigarum agita-
 toribus. Hoc enim si fieret, terrebantur, dice-
 bat, illorum equi, et retro in ipsos Gallograecos
 fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα ἔτε αὐ-
τοὶ Γαλάται, ἔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ἔτω πρὸς
τὸ παραδεξον τῆς ὀψews ἐταράχθησαν, ὥςθ
πὸρρῶ ἔτι τῶν θηρίων ἔντων, ἐπεὶ μόνον τετρι-
γόντων ἤκασαν, καὶ τὰς ὀδόντας εἶδον ἀποσιλ-
βοντας ἐπισημότερον, ὥς ἂν ἐκ μέλανος τῷ παν-
τός σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὥς ἐς ἀρπα-
γὴν ὑπεραιωραμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖ-
σθαι, ἐκκλίναντες, σὺν ἔδενι κόσμῳ ἔφευγον·
οἱ μὲν πεζοί, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς
δορατίοις, καὶ συμπατάμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων,
ὥς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτὰς, τὰ ἄρματα
δὲ, ἀναστρέφοντα καὶ ταῦτα ἐμπαλιν εἰς τὰς οἰ-
κείας, ἐκ ἀναμωτῇ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ
τὸ τῷ Ὀμήρῳ,

Δίφροι

10. Cum enim nunquam elephantem neque
ipsi Gallograeci, neque equi illorum viderent:
adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt,
vt, cum longe adhuc abessent belluae, audito solo
illorum barritu et dentibus conspectis, tanto in-
signitius, vt e nigro vsquequaque corpore, ful-
gentibus, et rostris tanquam ad rapinam sublati;
ante teli iactum, inclinati sine more modoque
fugerent: vbi pedites quidem confixi mutuo suo-
rum iaculis, et ab equitibus conculcati, qui toto
impetu in illos ruerent: currus autem, relati et
ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos
differebantur, sed, vt est apud Homerum,

Dede-

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον,
 Οἱ ἵπποι δ' ἐπαίπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ
 ἀπετρέποντο, ἐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων
 τὰς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες καὶ ὄχρα κροτάλι-
 ζον, τέμνοντες, νῆ Δία, καὶ διαιρῶντες τοῖς ἡρε-
 πάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταβάλοιεν. πολ-
 λοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῃ τισάντη κατεβάλλοντο, εἵ-
 ποντο δὲ καὶ οἱ ἐλεφάντες συμπατᾶντες, καὶ
 συναναρῶντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ
 συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὁδοῖσι περιπεύοντες, καὶ
 τέλος, ἔτοι κατὰ κράτος παραδιδόασι τῷ Ἀν-
 τίοχῳ τὴν νίκην.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν ἐτεθίγησαν, πολλὰ
 τὰ φόνε γενόμενα, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο,
 πλὴν

Dederunt sonitumque ruinamque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi,
 cum ferre elephantos non possent, deiectis auri-
 gis, currus cum strepitu vacuos raptant, secantes,
 per Iouem, et lacerantes falcibus, si quos ami-
 corum deiecissent; multi vero, ut in tanto tu-
 multu, deiciebantur. Insequebantur vero ele-
 phanti etiam, qui conculcarent, et rostris in al-
 tum iactarent corpora, et corripere, et confo-
 derent dentibus: et tandem hi suis viribus tra-
 dunt Antiocho victoriam.

II. Gallograeci autem partim in proelio ceci-
 derunt, magna caede facta, partim viui capti
 sunt,

πλὴν πάνυ ὀλίγοι, ὅποιοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δέ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον· καὶ προσιόντες ἄλλος ἄλλαχόθεν, ἀνέδαν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀκαβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς φασιν, Λίσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἐκκαίδεκα τέτοισι θηρίοις ἐγένετο, ὥς εἰ μὴ τὸ καινὸν τῷ θεάματι ἐξέπληξε τὰς πολέμιας, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτάς; ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

Ὡρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τῶμόν ὁμοιοῦν ἢ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, ἐν ἁξία μάχης· ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τὰς

funt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeonem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, et alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrymis, Pudeat nos, inquit, milites, quorum salus in sexdecim his belluis posita fuerit. Itaque nisi perculisset hostes spectaculi nouitas, quid nos ad illos futuri eramus? In tropaeo autem iussit aliud nihil quam solum elephantem insculpi.

12. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, Antiochi proelio sit simile. Reliqua quidem proclii indigna visa sunt attentione: elephantem autem quidam sunt, et peregrina spectantibus

τὰς ὁρῶντας, καὶ θαυματοποιῖα, ἄλλως ἐκεῖνα
 γὰρ ἐπαινᾷσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποίθην, ἔ-
 πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστίν· ἀλλ' ὅτι
 μὲν θήλεια Ἴπποκένταυρος γεγραμμένη, τὸτο
 μόνον ἐμπλήττονται. καὶ, ὥσπερ ἐστὶ, καὶνὸν
 καὶ τεράσιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα μᾶτην
 ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηται; ἀλλ' ἔμᾶτην· γρα-
 Φικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε,
 εἴη μόνον ἄξια τῆς θεάτρως δεικνύειν.

tibus terriculamenta, et praestigiae: temere qui-
 dem illa laudant omnes. Ast quibus ego con-
 fessus fueram, horum nulla apud illos habetur
 ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam
 hic esse Centaurum feminam, idque, ut est, no-
 vum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur
 frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero fru-
 stra: vos enim pictoriae rationis periti, et cum
 arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint
 theatro quae ostendantur.

Ἀρμονίδης.

Ἀρμονίδης ὁ αὐλητὴς ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτῷ ὄντα· εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιῶντα, εἴσονται με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἡδὴ ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβές, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτύν τι, καὶ ἐμμελές, καὶ ὑπεβάλλειν τὰς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἀρμονίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίαι τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίας τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρίαι τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα

Harmonides.

Harmonides tibicen interrogavit olim magistrum suum Timotheum: *Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in arte fieri possum? et quo facto meo me Græci omnes cognoscant? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate tibiam temperare, et inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, et admoveere commodè digitos sublatione crebra ac positione, et incedere ad numeros, et ut cantus consentiat choro, et modi huiuscuiusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honestam gravitatem Dorii, et Ionii denique*
 Luc. Op. T. III. V que

ταῦτα μὲν ἔν πάντα ἐκμεμαθήκηκα παρὰ σέ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητικῆς, ἔχ' ὁρῶ, πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἢ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δεῖκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἦν περ φανῶ, εὐθύς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμέ, καὶ λέγειν τένομα· ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἀρμονίδης ἐστίν, ὁ ἄριστος αὐλητῆς· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἔλθων οἰκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπεύλησας τῇ Πανδισιῳδί, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἑμμανεῖ, τῶ ἑμμανύμῃ σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ἔδεις ἦν, ὅς ἡ γνῶσι τένομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἐνθάδ' ἂν καὶ γυν. Φανῆς, συνδέξαι ἐπὶ σέ πάντες, ὥσπερ

que venustatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, et propter quae concupivi artem canendi tibiis, nunc video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, et ut conspicuus sim in multitudine hominum, et monstrer digito, et ut, sicubi appaream, statim convertantur ad me omnes, et nomen meum dicant: Hic est ille Harmonides, tibicen optimus! quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens succinxisti Pandionidi, vicisti que in Aiace furioso, modulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicumque nunc etiam conspiciendum te praebes, con-

curreunt

περ' ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρεα· ταῦτ' ἐσι, δι' ἧ-
περ ἠϋξάμην αὐλητῆς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν
πεπένηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐ-
λεῖν αὐτὸ, ἄνθ' ἧς ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, καὶ
τὴν δεξαίμην, ἀγνώσω μοι προσγεγόμενον, εἰδ' εἰ
Μαρσύας, ἢ Ὀλύμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λαν-
θάνων. εἰδέν γάρ ὄφελος ἀπορρέει, Φασί, καὶ
ἀφανῆς τῆς μισικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦ-
τα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρησέον καὶ μαυτῶ,
καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τὴν χάριν,
καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ τῇ
δόξῃ αὐτῆς.

Ἀποκρίνεται ἔν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος· ἀλλ', εἰ
Ἄρμονιδῃ, ἔρχῃ μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, εἰ μικροῦ
πράγμα-

*currunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec
sunt, propter quae tibicen fieri optavi, et pro qui-
bus laborem illum multum suscepi. Ipsam quando-
quidem canendi facultatem, a celebritate nominis
separatam, non receperim, si inglorio et ignoto con-
tingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa ob-
scuritate futurus sim. Occultae enim, aiunt, nullus
est respectus Mulicae. Verum tu, inquit, et haec
doce me, quomodo et me ipso et arte utendam fac-
et duplicem tibi habebu gratiam, et de canendi fa-
cultate, et quod maximum, gloriae etiam, quae inde
continget ipsius nomine.*

2. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero,
inquit, Harmonide, amare te novis rem non par-
uam,

πράγματος, ἐπαίνε, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος
 εἶναι, καὶ γιγνώσκεισθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τῷ
 δὲ, εἰ μὲν ἔτωσί πως ἐς τὰ πλῆθη παριῶν
 ἐπιδοκνύμενος, ἐθέλοις πορίζεσθαι, μακρὸν ἂν
 γένοιτο, καὶ ἔδὲ ἔτως ἅπαντες εἰσονται σε·
 πᾶ γὰρ ἂν εὐρεθείη ἢ θεατρὸν, ἢ σάδιον ἔτω
 μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἑλλήσιν; ὡς δὲ
 ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀΦί-
 ξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τῷ ὑποθήσομαι σοι·
 σὺ γὰρ αὐλεῖ μὲν καὶ πρὸς τὰ θεάτρα ἐνίστε·
 ἀτὰρ ἐλίγον μελέτω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπί-
 τομος καὶ ῥᾶσα ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγασα, ἥδε ἐσίν·
 εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τὰς ἀρί-
 στας καὶ ἐλίγας αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀ-
 ναμφι-

nam, laudem et gloriam, et ut insignis fias, et cogno-
 scaris a plurimis. Hoc vero si sic in publicum pro-
 diens, tuique audiendi copiam faciens, praestare
 tibi velis; longum fuerit, et ne sic quidem omnes
 te noverint. Vbi enim aut theatrum inueniatur,
 aut circus ita magnus, in quo tibia canas Grae-
 cis omnibus? Quo vero facto innorescas illis, et
 ad finem voti tui pervenias, id ipsum quoque ego
 tibi subiiciam. Cane tu quidem etiam theatri non-
 nunquam; sed parum cura vulgus. Compendiaria
 vero, et facillime ducens ad gloriam via ista est:
 si nempe elegeris Graecorum optimos, et paucos illo-
 rum, qui capita sunt, et extra controversiam ad-
 mirabi-

ναυφιλόγως θαυμαστοί, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρα πι-
 ροί, εἰ τέτοις (Φημί) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήμα-
 τα, καὶ ἔτοι ἐπαινεύονται σε, ἅπασιν Ἑλλήσι.
 νόμιζε ἤδη γεγενηθῆαι γνώριμός ἐν ἡτῷ βραχεῖ,
 καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθηναι, εἰ γὰρ ἔς
 ἅπαντες ἴσασι, καὶ ἔς θαυμάζουσιν, ἔτοι δὲ εἴ-
 σονται σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ
 τῶν πολλῶν, οἳ γε πάντως ἀκαλεθήσασιν τοῖς
 ἄμεινον κρίναι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς ἔτος
 λεῶς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοῶσι τὰ βελτίω, βάνανσοι
 ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὄντινα δ' ἂν οἱ πρᾶ-
 χοντες ἐπαινέσωσι, πισεύωσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐ-
 παινεθῆναι τέτον· ὥς ἐπαινέωσι καὶ αὐτοί.
 καὶ γὰρ ἔν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θε-
 αταί

*mirabiles, et quibus fides in utramque partem ha-
 beatur: (sive vituperent sive laudent) bis, in-
 quam, si ostenderis cantus tuos, atque hi te lauda-
 verint; Graecis omnibus breui adeo tempore inno-
 uisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrum.
 Si enim quos omnes norunt, et quos admirantur, hi
 norunt, te probatum tibicinem esse, quid vulgo tibi
 opus est, qui omnino sequetur hoc, qui melius iudi-
 care possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem igno-
 rant meliora, seditarii maiorem partem opifices:
 quem vero principes laudauerint, illum non sine ra-
 tione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi quo-
 que. Etenim in certaminibus quaque, multitudo
 V 3 quidem*

αται ἴσασι κροῖσθαι ποτε, καὶ συρίσαι, κρῖναι·
 δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ. πάντα ὁ μὲν Ἀρ-
 μονίδης ἐκ ἑφθα ποιῆσαι. μεταξύ γὰρ αὐλῶν,
 Φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, Φιλοτιμότε-
 ρον ἐμφυσῶν, ἐνκπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἄσε-
 Φένωτος ἐν τῇ σιγῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶ-
 τον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις.

Ὁ μέντοι τῷ Τιμόθεῳ λόγος, ἐκ αὐληταῖς,
 εἰδὲ Ἀρμονίδῃ μόνον εἰρησθαι μοι δοκεῖ, ἀλλὰ
 πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπι-
 δεικνύμενοι, τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαῖνον δεό-
 μενοι. ἔγωγ' ἐν ὅπῳτε καὶ αὐτὸς ἐνεόκην τὰ ὅ-
 μοια περὶ τῶν ἐμαυτῷ, καὶ ἐζήτην, ὅπως ἂν τά-

χίσα

*quidem spectatores sunt eatenus, ut plaudant ali-
 quando vel sibilent: iudicant vera aut septem, aut
 quinque, aut quocumque tandem. Illa quidem
 Harmonides perficere non potuit. Inter canen-
 dum enim, narrant, cum primum in certamen
 descenderet, contentius prae honoris cupiditate
 dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, et
 sine coronae honore in tabernaculo mortuus est.*

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicini-
 bus, neque Harmonidi solum dicta mihi videtur,
 sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum pu-
 blicum quiddam profitentur, cum populari laude
 opus habent. Ego igitur, cum et ipse cogita-
 rem de mea ratione similiter, et quomodo celer-
 rime

χρῖς α γνωσθεῖν πάσι, τῷ Τιμοθέῳ λόγῳ ἐπό-
 ρενος, ἐσκοπέμην, ὅστις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ
 πόλει, καὶ ὅτω πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὅς ἀντὶ
 πάντων ἄρεσέσθην ἀνὰ ἕτος· δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες 1)
 ἡμῖν Φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κε-
 Φαλλικόν, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων· Φασί, καὶ
 ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιαύτων· εἰ δέ σοι δείξαιμι
 ταῦτα, καὶ σὺ ἐπαρεσείας αὐτὰ, (εἰη γὰρ ἕτω
 Φανήσεσθαι) καὶ δὲ ἐπὶ πέρας ἤκειν μετῆς ἐλ-
 πίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ πᾶς ἀπάσης λαβόντα. ἢ
 τίνα γὰρ εἴη πρὸ σὲ ἐλόμενος, ἐχέ παραπαίειν
 αὐτὸν εἰκότως νομισθεῖν; ὥς πόγῳ μὲν ἐφ' ἐνός

ἀνδρός
 rime possem ignoscere omnibus, quæterem;
 Timothei sermonem secutus, dispiciebam, quis
 in hac vrbe esset præstantissimus, cui fidem re-
 liqui habeant, quique vnus sit instar omnium.
 Ille igitur tu nobis videri vir debebas iure meri-
 toque, virtutis omnis, quod quidem æput est
 fiorina, aiunt, et recta talium regula. Si verò
 tibi mea ostendisse in, tuque ea laudasses, (atque
 ytinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me
 spei venire *putabam*, in vno. qui suffragio ferrent
 vniuersa. Aut quis est, quem tibi si præferam,
 non merito infanire videar? Igitur verbo qui

V. 4.

1. [Εμελλες] Verbi *μελλεν* vis apud nostrum
 interdum hæc est, vt. *verisimilitudinem*
 quandam eo fere modo indicet, vt Latiorum
debet, oportet, et similia. *Gesner.*

ἀνδρὸς ἀπαρρέφμεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές,
 ὥσπερ ἀντὶ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπι-
 δεκνύμεν τὰς λόγους. δῆλον γάρ, ὡς καθ' ἕνα
 τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων συνελεγεμένων, μόνος
 αὐτὸς ἀμείνων ἀν ἦσθα. οἱ μὲν γὰρ τῶν Λακε-
 δαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκάστω μίαν ψῆ-
 φον φερόντων, ἐκείνοι μόνοι ἐκάτερος αὐτῶν
 δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἑφόρων, καὶ
 τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἀπάντων
 ὁ πολυηφιάτατος ἐν παιδείᾳ. σὺ γὰρ καὶ μά-
 λιστα ὅσα πῆν λευκὴν αἰὲ καὶ σῶξας φέρεις, ὃ
 καὶ παρέρχῃ με τῷ παρόντι παιδί, διὰ γὰρ τὸ
 μέγεθος τῆς τολμῆματος, καὶ πάνυ δικαίως ἀν-
 φοβηθήσῃ. καί μιν δὲ, καὶ Δία, προσέτι καὶ
 αὐτὸ

dem in uno homine iacimus aleam; re autem
 vera idem est, quasi omnibus vndecumque ho-
 minibus viam dicendi ostenderem. Apertum enim
 est, te et singulis, et collectis in vniuersum omni-
 bus, esse praestantiorem. Lacedaemoniorum
 Reges, calculos reliquis singulos habentibus, soli
 habebant binos. Tu vero et ephorum, et se-
 nam insuper, calculos; et omnino omnium in do-
 ctrina amplissimum suffragandi ius habes, ea ma-
 xime de causa, quod candidum semper et salu-
 tarem sem calculum: quae res etiam mihi in prae-
 senti facit fiduciam, qui propter rei quam conor
 magnitudinem merito pestescear. Ad haec illud
 etiam

αὐτὸ θάρρειν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλίσ-
 τρον ταῦτα 2) εἶναι· σοι· ὅς πόλεμος τε ἐκείνης
 εἰμι, ἣν πολλὰκις εὖ ἐπαίησας, τὸ μὲν πρῶτον,
 ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς τοῦ
 ἔθνους· ὥστε ἦν περ καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ἔ-
 πωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἑλάττως ὡσιν
 αἱ αἰεσίνας, σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς πρῶστιθεῖς,
 ἀναπλήρῃ τὸ ἐνθάδον παρὰ σεαυτῆ, καὶ τὰ ἐπαν-
 ὄρθωμα 3) οἰκείαν σοι δοκείτω.

Καὶ

etiam profecto animum mihi addit, quod non
 plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea vrbe
 sum, quam saepe tu ornasti, primo quidem pri-
 uatim ipsam, iterum vero publice cum gente
 vniuersa. Itaque si forte nunc etiam in sequio-
 rem partem inclinent, dum loquor, calculi, pau-
 cioresque sint meliores, tu adiecto illo Mineruae,
 de te, quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi
 et familiare videatur praua *hic etiam* corrigere.

V 5

4. Et

2. Ἀλλότριον τιμῶμα] Etsi minus nonnullis
 videbitur, singularem ita adiungi plurali,
 tamen est Graecissimus verus, qui exponi
 potest per ellipsin χρῆμα, vel τε, vt significet:
meas res tibi esse alienum quid. Reitz.

3. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophistam:
 cum soleas, vt praefes, et *rector* prouinciae,
 quaecumque deprauata sunt corrigere et re-
 stituere: tui muneris partem esse putato,
 peccata etiam mea emendare. *Gesner.*

Καὶ γὰρ εἰς ἐκεῖνό μοι ἰκάνον, εἰ πολλοὶ ἐθαύ-
μασαν πρότερον, εἰ ἐνδοξος ἤδη ἐγώ, εἰ ἐπα-
νύται πρὸς τῶν ἀκυσάντων οἱ λόγοι. πάντας
ἐκεῖνα, ὑψηλὰ δυνείρατά, Φασί, καὶ ἐπὶ
σκιά. τὰ δ' ἀληθές ἐν τῷ παρόντι δευχθή-
σεται. ἔτος ἀκριβὴς ὅρος 4) τῶν ἐμῶν, εἰδὲν
ἀμφιδοξόν ἐτι, εἰδ' ὡς ἂν τις ἐνδοξάσκειν, ἀλλ'
ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοφ-
γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . ἐνφροσύνῃ δὲ χρεὶ
πρὸς ἔτω μέγαν ἀγῶνα χωρῆντα· δόξαιμεν γάρ,
ὡς θεοί, λόγοι ἀξιοί, καὶ βεβαιώσατε ἡμῖν τὸν
παρὰ

4. Etenim neque illud mihi satis est, si multi
ante me admirati sunt, si nobilis iam ego, si lau-
dantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia
illa *somnia*, quod aiunt, *vento concepta*, et irrita,
umbrae verborum: verum autem iam apparebit.
Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque
partem amplius accipietur, aut ita, ut dubitare
quis possit; sed oportebit aut optimum circa do-
ctrinam me putari, si quidem tibi ita videatur,
aut omnium — — Sed bene ominari fas est
ad tantum certamen euntem. Videamur enim,
o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! et
fiamate

4. "Ὅρος] "Ὅρος siue *finis* hic est *definitio*. Ju-
dicio viri, cui blanditur, vult constitui ac
definiri, quid de se sentire debeant reliqui.
σοί γε δόξαν absolute positum, ut sexcenties.
Gesner.

παρὰ τῶν ἄλλων ἑπαίνον, ὡς τὸ λείπον· θάρ-
 ρύντας, ἐς τὰς πολλὰς παραιναι. πᾶν γὰρ ἤδη
 σάδιον ἦττον φοβερόν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγά-
 λα νεκροῦσι.

firmate nobis laudem, tributam ab aliis, ut reli-
 quo tempore cum fiducia in multitudinem proce-
 dere possimus. Stadium enim omne minus formi-
 dabile ei, magna qui Olympia vicerit.

Σκυθίας, ἢ πρόξενος.

Οὗ πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας
 Ἀθήνας, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνι-
 κῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτῆς σοφὸς μὲν, καὶ
 φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ἐπιτηδευμάτων φιλομα-
 θῆς τῶν ἀρίστων· οἴκοι δέ, ἐ τοῦ βασιλεῖς γένος
 οἶν, ἐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν
 πολλῶν

Scythia, seu conciliator hospitii.

Non primus e Scythia Athenas venit Anachar-
 sis Graecae disciplinae causa: sed, Toxaris
 etiam ante ipsum, sapiens vir et pulchrarum re-
 rum amans, optimorumque institutorum studio-
 sus. Domi vero non regii generis erat, neque
 pileatorum, sed Scytharum de multis unus et
 plebe-

πολλῶν καὶ δημοτικῶν, αἰοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ
 οὐκ ἄποδες καλέμενοι· τὲτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν
 δεσπότῃν εἶναι, καὶ ἀμαξίης μιᾶς. ἔτος ὁ Γά-
 ξαρις ἐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ'
 Ἀθηναῖσιν ἀπέθανε· καὶ μετ' ἐ πολὺ καὶ ἥρως
 ἔδοξε, καὶ ἐντέμνεσιν αὐτῷ Ξένω Ἰατρῷ οἱ Ἀ-
 θηναῖοι· τὲτο γὰρ τένομα, ἥρως γενόμενος, ἐ-
 πεκτήσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ
 ἀνθ' ὅτε ἐς τὰς ἡρώας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκλη-
 πιαδῶν εἰς ἔδοξεν, ἐ χειρὸν ἰσως διηγῆσασθαι,
 ὡς μάθῃτε ἐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὄν ἀπα-
 θανατίζειν; καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν I),

ἀλλὰ

plebeiorum, quales apud illos sunt qui Oetipe-
 des vocantur: hoc autem. significat boum duo-
 rum dominum esse, et vnus plaustrum. Hic To-
 xaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis
 mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe
 est habitus, sacrificantque illi, vt *HOSPITI
 MEDICO* Athenienses. hoc enim nomen,
 cum Heros esse iuberetur, accepit. causam vero
 cognominis, et cur in Heroas relatus sit, et pro
 Aesculapii posterorum vno habitus, enarrare
 haud abs-re forte fuerit, vt discatis, non Scythis
 modo patrium esse immortalitatem credere, et ab-
 legare nuntios ad Zamolxin; sed Athenien-
 sibus

I. Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc
 sumtum ab Herod. IV. 94. atque ita legen-
 dum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν
 Ζάμολ-

ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξείναι θεοποιεῖν τὰς Σκυ-
θας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχι-
τέλας γυνή, Ἀρεοπαγίτη ἀνδρὸς, ἐπιστάντα πρὸς
τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι
παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τὰς σενωπὰς
οἶνω

sibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia
Scythas.

2. In magna illa pestilentia visa sibi per quie-
tem est videre Architelis Areopagitae vxor, ad-
stantem sibi Scytham, qui iuberet dicere Athe-
nienfibus, a pestilentia ipsos vexari desituros, si
vicos

Ζάμολξιν. Nominauerat Γέτας τὰς ἀθα-
νατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθα-
νατίζεσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ἔτε ἀπο-
θνήσκειν ἑαυτὰς νομίζεσι, ἰέναι τε τὸν ἀ-
πολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα.
Deinde narrat, quam ridicula crudelitate quin-
quenniis interiectis sorte aliquem delectum
mittant ad Zamolxín, πέμπουσι vel ἀναπέμ-
πουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναι τῶν
αὐτῶν ἐκάστοτε δέωνται. Hoc itaque in versio-
ne secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλ-
λάδος omnino praecedentibus iungo. Quid
enim? discere debebant homines, Areo-
pagum et Athenas esse in Graecia? an illud,
barbarum hominem et Scytham pro Heroë,
pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia
agnitum? *Gesner.*

οἶνω πολλῷ ῥάψασαι. τὸτο συχναίῃς γινόμενον,
 ἃ γὰρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι. οἱ ἀνέσσαντες, ἔπαυ-
 σε μηκέτι λοιμώττειν αὐτὰς· εἴτε αἱμᾶς τινὰς
 πονηρὰς, ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁδμῇ, εἴτε ἄλλο τι
 πλέον εἰδὼς ὁ ἥρωις ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὤν,
 συνεβέλευσεν. ὁ δ' ἂν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι
 καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος κατα-
 θυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὃθεν ἔδειξεν ἡ Δει-
 μαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖ-
 να τὰ περὶ τῶ οἶνου. καὶ εὐρέθη κεῖθι ὁ Τόξα-
 ρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ
 καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιχα, ὅτι
 ἐπὶ τῇ σήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκώλαπτο, τῇ λαιᾷ
 μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βι-
 βλίον,

vicos urbis vino multo conspergam. Hoc saepius
 factum (neque enim neglexerunt qui audierant
 Athenienses) finem pestilentiae apud illos impo-
 suit, seu vapores quosdam malos odore delente
 vino, seu aliud quid amplius videns Toxaris He-
 ros, quippe Medicinae peritus, consuluit. Mer-
 ces igitur curationis hodieque illi persoluitur,
 equus albus in ipsius monumento immolatus, *illo*
ipso loco, vnde ostendit Dimasnete progressum
 ipsum, illa de vino praecepisse: et inuentus ibi
 fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus,
 etsi ea non omnibus iam apparebat, et maxime,
 quod in columella insculptus erat Scythia, fini-
 stra quidem arcum intentum habens, dextra vero,
 vt

Βλίον, ὡς ἔδοκει· ἔτι καὶ νῦν ἰδοὺς ἂν αὐτᾶ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸ τόξον ἔχον, καὶ τὸ βιβλίον καὶ δ' ἄλλα τῆς σήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὃ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό περ. ἔστι δὲ καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς Διπύλου, ἐν Ἀρισερῶν εἰς Ἀκαδημίαν ἀπίοντων, καὶ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ σήλη χαμαὶ, πλην ἄλλ' ἐξεπταί γε αἰεὶ, καὶ Φασί, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτᾶ, καὶ, μὰ τὸν Δί', οὐδέν ἄπισον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν.

Ἀλλὰ γὰρ ἔπερ ἔτεκα ἐμνήσθην αὐτᾶ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκῶς, ἀνῆει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ
βαρβα-

vt videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra dimidiam eius partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, et ipsam faciem, tempus olim iam abolevit. Est autem non multum a Dipylo *sive* Iano, ad sinistram in Academiam euntium: tumulus non magnus, et humi iacens columella. Veruntamen coronata semper est, et aiunt febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanauerit.

3. Verum enim vero, cuius rei causa mentionem illius inieci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis, navigatione modo finita, a Piraeo ascendit, tanquam peregrinus, et barbarus, non
medio-

βαρβαρος, ἔμετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώ-
μην, πάντα ἀγνοῶν, ψοφθεὴς πρὸς τὰ πολ-
λὰ, ἐκ ἔχων ὃ, τι χηρῆσταιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ
συνίει καταγελαῖμενος παρὰ τῶν ὄρωντων ἐπὶ τῇ
σκευῇ, καὶ ὁμολῶσσαν ἔδενα εὔρισκε, καὶ ὅλως
μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόν-
τα μόνον τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθύς ὀπίσω
χωρεῖν· καὶ πλοῖα ἐπιβάντα, πλεῖν αὐτῷ ἐπὶ
Βασπόρῃ, ὅθεν ἡ πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἐσε-
σθαι οἴκαδε εἰς Σκύθας. ἔτις ἔχοντι τῷ Ἀνα-
χάρσιδι ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς
ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεῖῳ. καὶ
τὸ μὲν πρῶτον, ἡ ζολὴ αὐτὸν ἐπεσπίασατο, πα-
τρῶτις ἔσα· εἶτα μέντοι ἔχαλεπῶς ἔμελλε καὶ
αὐτὸν

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus o-
mnium, strepitum saepe quemuis exhorrescens,
de se quid faceret, nescius: sentiebat enim deri-
deri se ob habitum et arma; et linguae suae pe-
ritum inueniebat neminem: et in vniuersam viae
ipsum iam poenitentia subibat, decretumque ipsi
erat, visis modo Athenis, retrò legere vestigia,
consensuque nauigio, nauigare rursus in Bospo-
rum, vnde via sibi non longa domum ad Scythas
suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi ob-
uiam in ipso Ceramico sit bonus aliquis, reuera;
genius, Tokaris. Ac primo quidem habitus il-
lum inuitabat, patrius qui esset: deinde non diffi-
culter

αὐτὸν γνῶσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους
τῷ δοκιμωτάτῃ ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυ-
θῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δέ, πόθεν ἂν ἐκείνον ἐγνω-
σμοεδιῇ ὄντα, Ἑλληνιστὴν ἐξαλμύνον, ὑποξυρημέ-
νον τὸ γένειον, ἄζωτον, ἀσιδῆρον, ἤδη ζωμύλον,
αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἓνα τῶν αὐτοχθόνων; ἔ-
τω μστεπεποίητο ὑπὸ τῷ χρόνῳ.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὴν προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ
σύ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὡς τυγχάνεις, ὁ Δαυκέ-
της; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι
καὶ ὁμόφωνον εὐρήκει τινὰ, καὶ τῷτον εἰδόμενα,
ὅστις ἦν ἐν Σκυθαις, καὶ ἤρετο· σὺ δὲ πόθεν εἶ-
σθα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν
εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τένομα, ἔ τῶν ἐπι-
Φανῶν,

culter debbat ipsum quoque nosse Anacharfin,
generis nobilissimi virum, et Scytharum e prin-
cipibus. Anacharsis autem vnde illum agnosce-
ret popularem suum esse, Graece vestitum, ra-
sum genas, non cinctum, sine ferro, iam affa-
bilem, indigenarum iam vnum Atticorum? adeo
ab ipso iam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythica ipsum allocutus Toxaris, *Non
tu*, inquit, *Anacharsis es, Dauceri filius?* Lacry-
mari prae gaudio Anacharsis, quod et linguae
suae peritum inuenisset aliquem, eumque gna-
rum, quis ipse esset inter Scythas; atque roga-
re: *Tu vero, hospes, unde nosti nos? Et ipse*, in-
quit, *inde sum, e vobis, Toxaris mihi nomen*, non
Luc. Op. T. III. X e no-

Φανῶν, ὥς καὶ ἐγνώσθαι ἂν σοι κατ' αὐτὸ
 μῦθον, εἶπεν, ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ ᾧ ἐγὼ ἤκουσα, ὥς
 τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ
 γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνά, οἰχοίτο
 ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρέβοι κεδῖσι, τιμώμενος
 ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ, εἶπεν, ἐκεῖνός εἰμι, εἰ
 τις καὶ μὲν λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν. ἀκῶν, ἡδ' ὅς ὁ
 Ἀναχάρσις, μαθητὴν σε ἴσθι με γαστημένον,
 καὶ ζηλωτὴν τῷ ἔρωτι, ὃν ἡράσθης, ἰδεῖν τὴν
 Ἑλλάδα, καὶ κατὰ γὰρ τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀ-
 ποδημίας, ἤκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ
 μέσσω ἔθνεσι. καὶ εἶγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἐγνώ-
 σο ἤδη πρὶν ἥλιον δύναι, ὁπίσω αὐτίς ἐπὶ ναῦν
 κατιέναι, ἔτῳς ἐτταράγμην, ξένῃ καὶ ἀγνώστῃ
 πάντα

e nobilibus, ut eo tibi notus sum. Numquid, in-
quit, ille tu Toxaris es, de quo audiui ego, Toxa-
rin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scy-
thia et parvis pueris, Aethenas abiisse, et nunc ibi
vivere, et in honore esse apud optimos quosque? Ille
ipse, inquit, ego sum, si quis de me adhuc sermo
apud vos est. Tum, Notis ergo, inquit Anachar-
sis, discipulum me tuum factum esse, et aemulum
amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae: Huius
negotii studio profectus venio tibi sexcenta perpeffus
mala ab interieclis gentibus. Ac nisi in te inci-
dissim, decretum iam erat, ante solis occasum retro
rursus descendere ad navim, adeo perturbatus sum,
cum peregrina et ignota mihi viderem omnia. Sed per

πάντα ἐρώων· ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκx, καὶ Ζαμόλxι-
δος, τῶν πατέρων ἡμῶν θεῶν, σύ με, ὦ Τό-
ξαρι, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλ-
λιστῶν Ἀθῆνησιν, εἴτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ
Ἑλλάδι, νόμων τε τὰς ἀρίστας, καὶ ἀνδρῶν τὰς
βελτίστας, καὶ ἥθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον
αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἅπτερ σύ τε, καὶ γὰρ
μετὰ σέ, τοσαύτην ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιί-
δης ἀθέατον αὐτῶν ἀνασρέψοντα.

Τῷτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἤκιστα ἐρωτικὸν
εἶρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἷχε-
σθαι ἀπιόντα· πλὴν ἄλλὰ θάρρει· εἰ γὰρ ἂν,
ὡς Φῆς, ἀπέλθης, ἐδ' ἂν ἀΦίῃ σε ῥαδίως ἡ
πόλις, ἐχ' ἔτιωσ ἐλίγα τὰ θέλγητρά ἐχει πρὸς
τὰς

*per ego te acinacem, et Zamolxin, patria numina,
obsecro, tu me, Toxari, adsumtum tanquam pere-
grinum circumducito, et ea, quae Athenis pulcherrima
sunt, ostendito, tum et reliqua in Grae-
cia, leges optimas, viros praestantissimos, mo-
res, celebritates, viuendi rationem et administran-
dae reipublicae, propter quae et tu, et post te ego,
tantum itineris fecimus; neque patere me his non
visis domum redire.*

5. Illud quidem, inquit Toxaris, minime pro
amore dicebas, te, ad ipsas cum ianuas venisses,
abitu parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut
dicebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimi-
serit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delini-

τὰς ξένας, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεται σε, ὥς μήτε
 γυναικὸς ἔτι, μήτε παιδῶν, εἴ σοι ἤδη εἰσί, μεμνη-
 σθαι· ὥς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἰδοῖς τὴν πόλιν τῶν
 Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ἔλην, καὶ τὰ Ἑλ-
 λήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαι σοι. Ἐπιστοφὸς ἀνὴρ
 ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα
 πολλὰ ἐς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς
 ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλ-
 λα ἐκ τῶν πλασίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης·
 ὁφει γέροντα ἔτι δημοτικῶς ἐξαλαμένον· πλὴν
 διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πά-
 νυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥς καὶ νομοθέτη χρωῶνται
 πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιᾷσι κατὰ τὰ ἐκείνη
 προστάγματα βιάειν. εἰ τῆτον φίλον κτήσαιο,
 καὶ

*menta: sed valide te complectetur, adeo ut neque
 uxoris iam, neque liberorum, si qui tibi iam sunt,
 memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerrime
 omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam po-
 tius totam, et bona Graecorum ac pulchra, ego tibi
 subiiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille qui-
 dem, sed multum per Asiam et Aegyptium pereгри-
 natus, et versatus cum hominibus praestantissimis,
 caeterum non diuitum unus, sed oppido pauper;
 videbis senem ita, ut me, plebeium in morem ve-
 stitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam,
 maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore et-
 iam illo ad constituendam ciuitatem utantur, et se-
 cundum illius praecepta vivere velint. Hunc si ami-
 cum*

καὶ μάθοις, οἷος ἀνὴρ ἐστὶ, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς ἐκ ἔσιν ὁ, τι ἂν μείζον σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀναχάρσις, ἀλλὰ με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκείνο δέδισα, μὴ δυσπρόσοδος, καὶ ἐν παρέρῳ θῆταί σε τὴν ἐντευξίν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμει, ἦ δ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἀνδρα εὐποιίας· ἔπεα μόνον, εἴση γὰρ, ὅση περὶ τὰς ξένας ἢ αἰδώς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα ἔτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν, ὁ ἐπὶ

cum tibi conciliaueris, et quantus vir sis didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, et summam iam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non est quod maius tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem.

6. Ne igitur cunctemur, Toxari, inquit Anacharsis. sed prebendum me ad ipsum deduc. verum illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba! inquit, quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo, scies enim, quantus sit illius circa peregrinos pudor, et reliqua aequitas, et benignitas. Quin diuinitus ille ipse ad nos accedit, co-

ὁ ἐπὶ συννοίᾳς, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσ-
εἰπὼν τὸν Σόλωνα, τῷτό σοι, ἔφη, δόξεν μέ-
γιστον ἡμῶ ἀγων, ξένον ἄνδρα, Φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δέ ἐστι τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατρίδων, καὶ
ὁμῶς τὰ κεῖ πάντα ἀφείς, ἡκει συνεσόμενος ὑμῖν,
καὶ τὰ κάλλιστα ὁψόμενος τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ
ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥῶ-
σα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένει-
το τοῖς ἀρίστοις· τῷτό δ' ἦν σοι πρὸς αἰσθασιεῖν αὐ-
τόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, ἔτι ποίχ-
σεις, καὶ προξενήσεις αὐτῷ, καὶ παλίτην γνήσιον
ἀποφανεῖς τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφη
μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἐώρα-
κας

*gizabundus ille, ille secum ipse loquens, et simul
Solonem allocutus, Huc tibi, inquit, donum ma-
ximum adduco, peregrinum hominem, indigentem
amicitiae.*

7. Scribe autem est, generosus apud nos, et ta-
men relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut
vobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in
Graecia, videat, ego autem compendariam hanc illi
viam reperi, ut facile et ipse discat omnia, et inno-
tescat praestantissimis; hanc vero in eo inerat, ut
ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi,
ita facies, et tanquam publico illum hospitio accipies,
et germanum Graeciae civem efficies. Et, Quod
tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti,
vijo

καὶ ἤδη Σόλωνα ἰδὼν· τᾷτο αἰ' Ἀθῆναι· τᾷτο
 ἡ Ἑλλάς, καὶ ἔτι ξένος, σύμπαντες σε ἴσασι,
 πάντες σε φιλεῖσι· τηλικῶτον ἔστι τὸ κατὰ τὸν
 πρεσβύτερον τᾷτον· ἀπάντων ἐπιλήσει τῶν ἐν
 Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας καὶ
 ἄθλα, τᾷ ἔρωτος τὸ τέλος. ἔτιός σοι ὁ Ἑλλη-
 νικὸς κανὼν, τᾷτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς
 Ἀττικῆς. ἔτιω τοῖων γέγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέ-
 στατος ὢν, ὅς συνέσει Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσει
 αὐτῷ.

Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθῃ
 ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοι-
 πὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ
 κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν
 Ἀνα-

*vifo Solone. Hic Athenae. Hic Graccia. Non
 iam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant.
 Tantum est in hoc fene. Omnium quae sunt in Scy-
 thia oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes
 praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris.
 Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philoso-
 phiae specimen. Ita igitur iudica, te esse felicissi-
 mum, qui cum Solone futurus sis, et amico illo sis
 usus.*

8. Longum fuerit iam commemorare, quam
 delectatus sit munere Solon, et quae dixerit, et
 quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum
 alter quidem, Solon, institueret et doceret pul-
 cherrima quaeque, et amicum omnibus concilia-

Ἀναχάρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς,
καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελέμενος, ὅπως ἡδίστα
διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθνηκώς τὴν
σοφίαν αὐτῆς, καὶ μὴδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἴ-
ναι 2) ἀπολειπόμενος. ὥς γὰρ ὑπέσχετο αὐτῷ
ὁ Τόξαρις, ἐξ ἐνὸς ἀνδρός, τῆ Σόλωνος, ἅπαντα
ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐπι-
μᾶτο δι' ἐκεῖνον. ἔ γάρ μικρόν ἦν Σόλων ἐπαι-
νῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τᾶτο, ὥς νομοθέτης
ἐπέθοντο, ἐφίλαν ἕς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. καὶ ἐ-
πίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ
ἐκνήθη μόνος βαρβάρων Ἀναχάρσις, δημοποίη-
τος

ret Anacharsin, et bonis eum Graecorum admo-
neret, omni ratione curans, vti quam suauissime
in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anachar-
sis, sapientiam huius admiraretur, nec latum pe-
dem ab illo sua voluntate discederet. Vt enim
promiserat illi Toxaris, ex vno viro Solone, bre-
uissimo tempore cognoscebat omnia, et innotesce-
bat omnibus, et in honore apud omnes erat.
Neque enim paruum quiddam erat laudans So-
lon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam
legislatori, obsequebantur, amabantque quos ille
probaret, et viros optimos esse credebant. De-
nique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis,
solus

2. Εἶναι] Legendum puto ἐκεῖνα. Certe ita
interpretatus sum. Gesner.

τος γινόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τῷ-
το ἰσορῶντι περὶ αὐτῷ. καὶ ἔκ ἄν ἔδῃ ἀνέστρε-
ψεν, οἶμαι, ἐς Σκυθίας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βάλεσθε ἔν ἡδὴ ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος,
ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοσοίῃ; ὥρα γὰρ εἰδέναι, ἔ-
τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀναχάρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ
Τόξαρις τανῶν ἐς Μακεδονίαν ἦκετον, ἔτι καὶ
Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένῳ Ἀθήνηθεν.
Φημί δὴ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρ-
σιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσῃτέ μοι
τῆς εἰκόνος, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἰκασα.
Βαρβαρος μὲν γὰρ καὶ κείνος, καὶ ἔδῃ τι Φαίης
ἂν τὰς Σύρας ἡμᾶς Φαυλοτέρως εἶναι τῶν Σκυ-
θῶν.

solus barbarorum, ciuitatis ante iure donatus, si
fides habenda est Theoxerto, hoc etiam de illo
narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam,
nisi Solon esset mortuus.

9. Vultin' igitur iam inducam etiam finem *ex
coronidem* fabulae, ne sine capite oberret. Iam
enim sciendum est, cuius mihi rei causa Anachar-
sis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedo-
niam venerint, adducentes insuper Solonem, se-
nem virum, Athenis. Aio nimirum simile mihi
quiddam Anacharsidi vsu venisse. Et, per ego
vos Gratiarum *numen* rogo, nolite irasci mihi ob
istam imaginem, si regii generis viro me assimila-
ui. Barbarus enim et ille; neque Syros nos
Scythis vlla in re deteriores *temere* dixeris. Ego

θῶν. ἀτὰρ, ἔδδ'· κατὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποιῶ
 ταῦτά ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκείνα δέ· ὅτε γὰρ
 πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγχην
 μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ
 τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἀλ-
 λην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥς ἐπι-
 πολὺ ἐτεθήκειν πρὸς ταῦτα, καὶ ἔκ ἐξήρακν τῷ
 θαύματι, οἷόν τι καὶ ὀνησιώτης ἐκείνος νεαυίσκος
 ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τῷ Μενελάῳ οἰκίαν. καὶ ἔμελ-
 λον ἔτω διατεθήσασθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν
 ἀκμάζεσαν ἀκμῇ ἰσοαύτῃ, καὶ καλὰ τὸν παιητὴν ἐ-
 κείνου, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῦς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις.

Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπέμην ἤδη περὶ τῶν
 πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν,
 πάλαι

vero non quantum ad regiam nobilitatem, simili-
 tudinein illam affecto, sed quantum ad illa *priora*.
 Cum enim primum peregrinus vestram in urbem
 veni, statim quidem perculsus sum conspecta ma-
 gnitudine, et pulchritudine, et civium numero,
 et reliqua omni facultate ac splendore. Itaque
 din ad ista stupebam, nec par eram admirationi,
 quale quid illi de insula adolescenti accidit ad
 Menelai domum. Et debebam ita animo affici,
 qui viderem, urbem in eo culmine constitutam,
 et secundum poetam, bonis omnibus florentem,
 queis vigere vrbes solent.

10. Ita nempe habens, quid agendum esset,
 iam considerabam. Et facultatis quidem dicendi
 speci-

πάλαμ ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἐδείξα-
 σιωπῇ παροδύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐξήτου
 γὰρ (ἐδ' ἀποκρύψομαι τὰ ληθές,) οἵτινες οἱ
 πρῆχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις προσελθὼν, καὶ
 συγγραψάμενος προσάτῃς, συναγωνισαῖς χρω-
 το πρὸς τὰ ἔλα. ἐνταῦθά μοι ἔχ εἰς, ὥσπερ
 τῷ Ἀναχάρσιδι καὶ ἄτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις,
 ἀλλὰ πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μό-
 νον ἔκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον· ὦ ξένε, πολ-
 λοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοί, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πό-
 λιν, καὶ ἔκ ἂν ἀλλαχόθι τοσάτῃς εὖροις ἄνδρας
 ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἐσὼν ἡμῖν ἄνδρες ἀρίστῳ,
 γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ πρῆχοντες ἀ-
 πάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀτ-
 τικῇ

specimen vobis praebere, decretum olim fuerat.
 Quibus enim praeberem aliis, si silentio talem vr-
 bem praeterirem? Quarebam enim, (neque ve-
 rum celabo) qui essent principes, et quibus quis
 applicans se, et patronis sibi adscitis, deinde au-
 xiliatoribus uti ad vniuersa posset? Hic mihi non
 vnus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, To-
 xaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum
 non iisdem syllabis, dixerunt: *Multi quidem, bo-
 spes, et alii boni dextrique in vrbe viri, nec alias
 tot bonos viros inuenias. Duo autem maxime sunt
 nobis viri optimi, genere quidem et dignitate multum
 superiores omnibus, doctrina autem et eloquentia*
 Atti-

τικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἄν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ
 δήμου εὐνοία, παντ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτὸς· καὶ τε-
 τί γίγνεται, ὅ, τι ἂν ἔτοι ἐθέλωσιν· ἐθέλῃσι γὰρ
 ὅ, τι ἂν ἄρισαν ἢ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότη-
 τα, καὶ τὴν πρὸς τὰς ξένους Φιλανθρωπίαν, καὶ
 τὸ ἐν μεγέθει τοσάτω ἀντιφθονον, καὶ τὸ
 μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον, καὶ τὸ
 εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγῆσαι, πειρα-
 θεὶς μικρὸν ὕπερον.

Καὶ ὡς μάλλον θαυμάσης, μίᾳς καὶ τῆς αὐ-
 τῆς οἰκίας ἐσὼν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ τινα
 Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς, ὁ
 δὲ υἱὸς, καὶ ὁ φθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάχεται σε,
 ἔτω

*Atticae illos decadi comparaueris. Tantum autem
 populari gratia florent, ut plane amentur: idque
 ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fit-
 que quidquid hi volunt: volunt enim quidquid opti-
 mum est. Benignitatem enim, et in hospites humani-
 tatem, et quod in tanta magnitudine nullum inui-
 diae locum relinquunt, et quod in illa se beneuolen-
 tia venerabiles tamen praestant, et quam sint placidi,
 quam faciles accessus habeant; tute aliis enarrare
 poteris, periculo paullo post facto.*

ii. *Utque magis mireris, ex una eademque domo
 sunt, filius et pater. Hic quidem, si Solonem ali-
 quem, aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius
 vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi ab-
 ducet,*

ἄνω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινὰ τὴν
 εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ Φθέγγαιτο μόνον, οἰχή-
 σεται 3) σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος· τού-
 αὐτὴν Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεκνίσκος
 ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηγότες ἀκέσιν,
 ὅπότε ἂν δημηγορήσων παρῇ· τοῖς Φασι-
 τὰς τότε Ἀθηναίᾳς πρὸς τὸν τῷ Κλεινίᾳ πε-
 πονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν ἀκ εἰς μακρὰν
 μετεμέλησε τῷ ἔρωτος, ἐν ἡράσθησαν τῷ Ἀλ-
 κιβιάδῃ· τῷτον δὲ ἡ πόλις εὖ Φιλεῖ μόνον, ἀλ-
 λά

*ducet, ita procerus est, et virili quadam formosi-
 tate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet au-
 ribus te deuincto abibit: tantam in lingua tenerem
 habet iuuenis. Vrbis quidem vniuersa biantes au-
 diunt, quoties in concionem prodierit, id quod aiunt
 Atheniensibus, qui tum erant, in Cliniae filio acci-
 disse: nisi quod illos quidem non ita multo post amo-
 ris illius, quo profecuti Alcibiadem fuerant, poeni-
 tuit; hunc vero non amat modo ciuitas, sed reueren-
 tia*

3. Οἰχήσεται] Respicit ad Ogmium illum
 Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo
 ad aures audientium pertinentibus non pro-
 fecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed
 abducit, trahit, rapit, quocumque ipsi ire
 placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται· hanc
 nos verbis *ilicet* et *abibit* exprimere studui-
 mus, *Gesner*.

λὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἐν τῷτο
 ἡμῖν δημόσιον ἀγαθὸν ἐστὶ, καὶ μέγα ὄφελος ἁ-
 πασιν, ἀνὴρ ἔστος. εἰ δὲ αὐτὸς τε καὶ ὁ πατὴρ
 αὐτῷ δέξαιντό σε, καὶ Φίλον ποιήσαιντο, πᾶ-
 σαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπιστεῖσαι χερὶ τὴν χει-
 ρα, τῷτο μένον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά.
 ταῦτα νῆ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χερὶ καὶ
 ὄρεον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ μοι ἤδη πειρωμέ-
 νῳ, τὸ πολλοσὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδο-
 ξαν· ἔχ' ἔδρας τοίνυν, εἰδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ
 Κεῖος Φησὶν, ἀλλὰ χερὶ πάντα μὲν κάλων κινεῖν,
 πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς Φίλοι ἡμῶν
 τοῖσ' τοι γένοιτο· ἦν γὰρ τῷθ' ὑπάρξει, εὐδία
 πάντα,

ria iam dignatur. Denique unum hoc publicum no-
strum bonum est, et maxima omnibus utilitas, hic
vir! Si igitur et ipse et ipsius pater recipiant te, et
amicum sibi faciant, civitatem habes uniuersam:
et hoc solum opus est, ut manu significationem co-
luntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubi-
tare licebit. Haec ita me Iupiter, (si iusiurandum
adiicere orationi fas est) dixerunt uniuersi: et
mihi iam experienti, vix aliquam de multis par-
tem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non
igitur desidendi, aut differendi, ut Ceius poeta
ait, iam tempus est, sed funem omnem mouere
oportet, facereque et dicere omnia, hi ut amici
nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena o-
mnia,

πάντα, καὶ πλεῖς ἔριος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

omnia, et secunda nauigatio, et molli fluctu leniter motum mare, et portus in proximo.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.

Αβδηρίταις, Φασί, Λυσιμάχῃ ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ᾧ καλῶς Φίλων, τοιοῦτο· πυρεττεῖν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεῖ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐν ῥινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ ἄτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν. ἐς γελᾶτον δὲ τι πάθος περιῖση 1) τὰς γνώμας

Quomodo historia conscribenda sit.

Abderitas dicitur Lyfimacho iam regnante morbus inuasisse, mi iucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primum tota vrbe omnes, a primo statim die valide, et febris continua: circa diem verò septimum, aliis sanguis copiosus naribus fluens, aliis sudor superueniens largus et ipse, febrim soluit. At illa *febris* in ridiculam quandam

1. Περιῖση] Significat hic περιῖσημι redigo, eodem-

γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν πα-
ρεκινῶντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐΦθέγγοντο, καὶ μέγα
ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδα Ἀνδρομέδαν ἐ-
μιονώδεν, καὶ τὴν τῆς Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξ-
ῆσαν· καὶ μεσῇ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάντων
καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε ἀνθρώπων, Ἔρως,
καὶ τὰλλα μεγάλη τῇ Φωτῇ ἀναβωόντων, καὶ
τῆτο· ἐπιπολὺ, ὅχει δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ
μέγα γεγόμενον, ἔπαυσε ληρῆντας αὐτὰς. αἰ-
τίαν δὲ μοι δοκεῖ τῆ τοιαύτης παρασχέειν, Ἀρ-
χέλαος

dam affectionem mentes illorum coniecit. Omnes
ad tragoediam vitioso motu impellebantur, et
iambica proferebant, et clamabant valide, ma-
xime vero Euripidis Andromedam solitario cantu
pronuntiabant, et illam Persci orationem modu-
late persequabantur. Plena igitur vrbs pallidis
omnibus et extenuatis septiduanis illis tragoedis:

Tuque o Deorum hominumque facie rex, Amor,
Et reliqua voce magna proclamantibus, idque
multum diuque, donec hiems, et frigus magnum
ingruens, delirio illorum finem imposuit. Cau-
sam mihi vero videtur huiusmodi *cuentus* prae-
buisse

eodemque significato et constructione utitur
*Herodian. VII. 3. 12. ὁ Μαξιμῖνος τὰς πλεί-
στας τῶν ἐνδόξων οἰκῶν ἐς πένιαν περισήσας.*
Nominatius autem verbi, hoc Luciani lo-
co, est τὸ νόσημα. *Reitz.*

χέλαος ὁ τραγωδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσᾶντος
 θέρους ἐν πολλῷ τῷ Φλογμῷ τραγωδήσας αὐ-
 τοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρῆσαι τε ἀπὸ τοῦ
 θεάτρου τὰς πολλὰς, καὶ ἀναστάντας ὕψερρον ἐς
 τὴν τραγωδίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφι-
 λοχωρέσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν,
 καὶ τῇ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδοσῇ, τὴν ἐκείνη
 γνῶμην περιπετομένην.

Ὡς ἔν ἐν, Φασὶν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβ-
 δηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τὰς πολλὰς τῶν
 πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· ἔχ' ὥς τε τραγω-
 δεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τῆτο παρέπαιον, ἄλλο-
 τρείοις ἱαμβείοις, ἢ Φαύλοις κατεσχημένοι· ἀλλ'
 ἀφ' ἧ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κενίνηται, ὁ πόλε-
 μος

buisse Archelaus, Tragoedus ea aetate fauore
 hominum florens, qui media aetate, multo ae-
 stu, Andromedam illis egerat, adeo vt ab ipso
 theatro multi febricitarent, et surgentes deinde
 in tragoediam delaberentur, cum iuuaitate qua-
 dam obuersante memoriae ipsorum Andromeda,
 et Perseo cum sua Medusa circa sensus vnus cuius-
 que adhuc volitante.

2. Si igitur vnum, quod aiunt, alteri compa-
 rare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quo-
 que eruditorum multos comprehendit: non illos
 quidem vti tragoedias agant: minus enim sic de-
 lirarent, si iambis alienis nec malis occupati essent.
 Sed ex quo praesens hic motus exstitit, bellum,

μος ὁ πρὸς τὰς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῆκαι, ἔδει, ὅστις ἐχὶς ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδα, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῶν ἄπαντες· καὶ ὡς εἰσιν, ἀληθὲς ἂρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἀπάντων πατὴρ 2)· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκρόντά με, τὸ τῷ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν·
ὁπότε

inquam, contra barbaros, et vulnus in Armenia acceptum, et victoriae perpetuae; nemo est, quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, et Herodoti, et Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

3. Haec igitur, amice, videntem me et audientem Sinopenfis illud subiit. Cum enim iam ducere

2. Πόλεμος ἀπάντων πατὴρ] Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἐναντιοτροπήν, per quam ἡμερόσθαι τὰ ὄντα, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. Heraclitus. Nemo forte explicauit eam ἐναντιοτροπήν, et rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem copiosius quam Hippocrates de diaeta I, 1. sq. VII, 6. sq. in primis c. 12. — 17. *Gesner.*

ἐπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους παραφύρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τῷ τείχεϊ, ὁ δὲ, ἐπαλξίν ὑποσηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπαργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, εἰδείς γὰρ αὐτῷ ἐς ἄδην ἐχρήτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπαθὴν μάλιστα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πῖθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τῷ Κραναίῳ· καὶ τινος τῶν συνήθων ἐρομένης, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενης; Κυλίω, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πῖθον, ὥς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοῖην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὺ-

ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes et trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum partem substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usus essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose admodum et ipse dolium, in quo degebat, voluere sursum deorsum in Cranio: et familiarium interrogante uno, *quorsum haec facis, Diogenes?* respondere, *Voluo et ipse dolium, ne otiosus solius inter tot occupatos videar.*

Καὐτὸς ἔν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος
 εἶην ἐν ἄτῳ πελυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ
 κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηγνῶς σιωπῇ παραφε-
 ροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι,
 κυλίσαι τὸν πίδακον, ἔχ' ὡς ἰσορίαν συγγράφειν,
 ἡδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· ἔχ' ἄτῳ μεγαλό-
 τολμος ἐγὼ, μηδὲ τῆτο δεισῆς περὶ ἐμῆ· οἶ-
 δα γάρ, ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν
 κυλίσαι τις, καὶ μάλισα, οἷον τῆμόν τῆτο πιθά-
 κνιον, ἔδὲ πᾶν καρτερῶς κενεραμευμένον· δεή-
 σει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον
 προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄσρακα. τί ἔν
 ἔγνωσαί μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς μεθεῖξω τῆ πο-
 λέμῃ, αὐτὸς ἔξω βέλῃς ἐς ὧς, ἐγὼ σοι φράσω.
 Τῆτε

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus
 solus essem in vocali adeo tempore, neque co-
 mici satellitii instar hiantes ore praeterueherer, de-
 cere arbitratus sum, pro virili me quoque do-
 lium voluere, non ut historiam scriberem, neque
 ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque
 hoc de me metueris. Noui enim, quantum sit
 periculum, si per saxa voluat aliquis, in primis,
 doliolum, quale meum est, non valide admo-
 dum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad
 paruum lapillum offendam, testas colligere.
 Quid igitur decretum mihi sit, et quomodo tu-
 tus in partem belli venturus sim, extra teli ia-
 ctum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum
 a fu-

τάτ'ε μὲν καπνῷ, καὶ κύματος 3), καὶ Φροντί-
δων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἐμαυ-
τὸν, εὖ ποιῶν. παρκίνεσιν δέ τινα μικρὰν, καὶ
ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσσομαι τοῖς συγ-
γράφεσιν, ὥς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδο-
μίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρω γε τῷ δα-
κτύλῳ τῷ πηλῷ προσαψάμενος.

Καίτοι ἔδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶονταί
σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, ἔ μᾶλλον ἢ τέχνης τι-
νὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλ-
λὰ

a fumo, et fluctu, et curis, quae scribendo ad-
iunctae sunt, abstinebo me, sapienti consilio.
Admonitionem autem parvam quandam, et pau-
ca haec praecepta subiiciam scribentibus, ut in
aedificandi aliquam partem veniam, licet in in-
scriptione nulla mei mentio futura sit, qui ex-
tremitate tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique
opus sibi esse putant ad hoc negotium, non ma-
gis quam arte quadam ad incedendum, aut vi-
dendum, aut edendum: sed facillimum omnino,

Y 3

et

3. Καπνῷ καὶ κύματος] Locum hunc, qui
me diu torserat, aperuit tandem Iac. Vro-
nus, ostenso, ad quem alludit, Homeri lo-
co; qui inspectus rem totam statim pulchre
expediet. Scyllam ut effugeret, gubernato-
ri mandat Vlysses: τάτ'ε μὲν καπνῷ καὶ κύ-
ματος ἐκτὸς ἔεργε Νῆα etc. du Soul.

λὰ πάνυ ῥᾶρον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶ-
 ναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἐμνηνεῦσαι τὸ ἐ-
 πελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, οἶσθ' ὅτι καὶ αὐτός,
 ὧ ἐταῖρε, ὡς ἔ τῶν εὐμεταχειρίζων, ἔδὲ ῥα-
 θυμῶς συντεθῆναι δυναμένων τῶν ἐσίν, ἀλλὰ εἴ-
 τι ἐν λόγοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς Φρεντιδὸς
 δεόμενον, ἣν τις, ὡς ὁ Θακυδίδης Φησίν, ἐς αἰ-
 κτῆμα συντιθεῖν. οἶδα μὲν ἔν ἑ πάνυ πολλοὺς
 αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθῆς
 δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσαις ἀποτετέλεσαι ἤδη,
 καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ
 ἐπήνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία,
 εἶγε ἐλπίς 4), ὡς οἱ τοιῦτοι μεταποιήσεσιν ἡ

μετα-
 et promptum, et vniuscuiusque esse, scribere hi-
 storiam, modo quis eloqui, quae in mentem
 veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quo-
 que, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque
 ex iis, quae negligenter componi possint, sed
 hoc esse, si quid est in studiis literarum aliud,
 quod multa cura indigeat; si quidem aliquis,
 tanquam possessionem in perpetuum obtinendam,
 ut ait Thucydides, componere velit. Noui equi-
 dem fore, ut non admodum multos aduertam,
 quin omnino, ut odiosus etiam quibusdam videar,
 illis praesertim, quibus iam perfecta est, et osten-
 sa in publico historia. Si vero etiam laudata sit
 ab audientibus, insania fuerit sperare, retracta-
 turos

4. Μανία; εἶ γε ἐλπίς.] Locus turpiter cor-
 ruptus.

μεταγράψασί τι τῶν ἁπαλῶν κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ εἰς τὰς βασιλείας αὐλὰς ἀποκειμένων. ὁμοῦς δὲ καὶ χειρὸν καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας εἰρησθαι, ἵν', εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίας (αὐτὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις, ἀπάντων ἤδη κεκυρωμένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὸν καὶ νῦν τῶν προσάγοντες, ἢ πρὸς γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρεῖν τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρός δὲ καὶ πάνυ ἀνιάσειται.

tuos aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel firmata auctoritatibus et quasi in aulas regias reposita sunt. Veruntamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta haec esse, ut, si quando bellum confletur aliud, aut Celtarum aduersus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis iam omnibus) habeant, quomodo componere melius possint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem vlna, ut nunc etiam, rem inciantur: medicus vero non valde angetur, si

Y 4

Abde-

ruptus. Pro *μανία*, εἴγε ἐλπίς sine dubio legendum *μανία* εἴη γε ἐλπίς. Videtur huic vlceri cum interpretatione succurrisse etiam Interpres. *Iensius*.

ται, ἣν πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν
τραγωδῶσι.

Διττῶ δὲ ὄντος τῶ τῆς συμβαλῆς ἔργῳ, τὰ
μὲν γὰρ αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει, Φέ-
ρε πρῶτα εἰπῶμεν, ἅτινα Φευκτέον τῷ ἱστορίαν
συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔ-
πειτα, οἷς χρώμενος ἐκ ἂν ἀμάρτοι τῆς ὀρθῆς,
καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγῶσης, ἀρχὴν τε οἶαν αὐτῷ ἀφ-
εκτέον, καὶ τάξιν ἥντινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον,
καὶ μέτρον ἐκάστω, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐν-
διατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινοι, καὶ
ἅπως ἐρμηνεύσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα
μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κα-
κίας

Abderitahi omnes sua voluntate agant Andro-
medam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod
alia eligere docet, fugere vero alia: age primum
dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam,
et a quibus purum esse oporteat: deinde quibus
rebus vltus non aberret & vera via, quacque recto
itinere ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis
ordo sit accommodandus rebus, quae vniuscuius-
que mensura, quae praetereunda silentio, quibus
immorandum sit; quae melius breuiter percur-
rere, quomodo verbis explicanda omnia, et inter
se committenda, atque deuincienda. Atque
haec quidem, et similia his, deinde. Iam nunc
vero

κίας ἤδη εἰπώμεν, ὅποσαι τοῖς Φασίως συ-
γράφουσι παρακολαθεῖσιν. αὐτὰ μὲν ἐν κοινᾷ πάν-
των λόγων ἐστὶν αἰμαρτήματα, ἐν τε Φωνῇ, καὶ
ἁρμονίᾳ, καὶ διαστοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ,
μακρόν τε ἂν εἰρηπελθεῖν, καὶ τῆς παράσης ὡς
ποθέσεως ἐκ ἰδίων. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἀπάν-
των λόγων ἐστὶν αἰμαρτήματα ἐν τε Φωνῇ, καὶ
ἁρμονίᾳ.

Ἄ δὲ ἐν ἰσορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιχῦτ' αὐ-
τῶν εὐροῖς ἐπιτηρῶν, οἷα καὶ οἱ πολλοὶ ἀκροω-
μένῳ ὁδοῖ, καὶ μάλιστα ἣν ἅπασιν αὐτοῖς ἀνα-
πετάσης τὰ ὦτα. ἐκ ἀκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ
ἀπομνημονεῦσαι ἔνια, παραδείγματος ἕνεκα, τὰ
ἤδη

vero vitia dicamus, quae malos scriptores comi-
tantur. Quae quidem igitur in oratione omni
communia insunt vitia, in lingua, in compo-
sitione, et sententia, in ruditate reliqua, longum
fuerit persequi, et huius argumenti ininiime pro-
prium est. Communia enim, quod modo dixi,
omnis orationis vitia sunt in lingua et compo-
sitione.

7. Quae vero in historia peccant, ea, si obser-
uare velis, talia inuenias, qualia mihi etiam, qui
saepius audiui, videbantur, et maxime si omni-
bus illis patulas aures praeberis. Neque vero
intempestivum, interea etiam speciminis causa
quaedam commemorare eorum, quae iam ita scri-

ἤδη ἔτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖ-
 νο, ἡλίον ἀμαρτάνεσσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμα-
 λήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ ἰσορεῖν τὰ γα-
 γενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν
 ἀνδιατρίβουσι· τὰς μὲν οἰκείας ἐς ὕψος ἐπαίρον-
 τες, τὰς πολυμίας δὲ πέρα τῷ μετρίῳ κατα-
 ῥίπταντες· ὀργισθέντες, ὡς ἔ' σενῶ τῷ Ἰσθμῷ δι-
 ῶρισαί καὶ διατετείχισαι ἢ ἰσορία πρὸς τὸ ἐγ-
 κώριον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶ αὐ-
 τῶν, καὶ τῶν μακρικῶν δὴ τῆτο, δις διὰ πασσῶν,
 ἐς ἰπρὸς ἀλλήλα. εἰ γὰρ τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι,
 μόνε ἐνὸς μέλει, ὅπως ἔ' ἐπαινέσαι καὶ εὐφρα-
 ναι τὸν ἐπαινέμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει
 πυχεῖν τῷ τέλει, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν. ἢ δὲ
 ἐκ

pta sunt. Et primum quidem illud quantum fit
 eorum peccatum inspiciamus, quod omittit vul-
 gus illorum docere, quae facta sunt, et in laudi-
 bus principum atque ducum immorantur, suos
 quidem tollentes in summum, hostes vero ultra
 modum deprimentes: ignari, quam non angusto
 intervallo determinata et separata sit ab encomio
 historia; sed magnum hisce murum esse interpo-
 situm; et, ut musicorum voce utamur, octava
 duplici, id est eo quod maximum est intervallo illa
 a se inuicem distare: siquidem encomium scri-
 benti illa sola cura est, quomodocumque laudare,
 et exhilarare eum, qui laudatur, et, si per men-
 dacia finem illum consequi detur, parum curave-
 rit;

ἐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσόν ἢ ἱστορία, ἐδ' ἀκαριαῖον ἀνάσχοιτο, ἔ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδες Φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἂν τι ἐς αὐτὴν καταποθέν.

"Ἐτι ἀγνοεῖν εἰκόασιν οἱ τριῆτοι, ὡς πειρητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κινόνες ἴδιοι ἱστορίας δέ, ἄλλαι. ἐκῆ μὲν γὰρ ἀκρατῆς ἢ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δέξαν τῷ ποιητῇ. ἐνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μισῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύξασθαι θέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλας, ἢ ἐπ' ἀνδρείων ἀκρων θευσκόμενος ἀναβιβάσῃται, Φθόνος ἐδεῖς, ἐδ' ὅπότεν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμᾶ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀπορῇ-

rit; historia vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam asperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poeticae artis et poematum aliud esse institutum, et sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim inmoderata libertas, et lex una, quidquid visum poetae fuerit. Cum enim diuino afflatu plenus, et a Musis obsessus sit, etiam si alatos curru equos velit iungere, et si alios super aquas, aut per summas aristas decurfuros imponat, invidia nulla est: neque, cum illorum Iupiter una catena tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne, rupta illa,

ἀπορρήγεισθης ἐκείνης, συντρίβῃ τὰ πάντα κατ-
 ενεχθέντα. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι
 θέλωσιν, ἔδεις ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὁ-
 μοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ ξέρ-
 νον δὲ τῷ Ἀδελφῷ αὐτῷ τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ
 ζώνην τῷ Ἄρει· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάν-
 των θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερό-
 πης. ἔ γάρ ἐκινῶς ὁ Ζεὺς, ἔδ' ὁ Ποσειδῶν, ἔδ'
 Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐ-
 τοῦ. ἡ ἰσορρομία δὲ, ἣν τινὰ κολακείαν τοιαύτην
 προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ περὶ τις ποιητικὴ, γί-
 νεται, τῆς μεγαλοφρονίας μὲν ἐκείνης ἐξερημέ-
 νη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέ-
 τρων, καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίγῃσα;
 μέγα

illa, conterantur delapsa illa omnia. Verum et-
 iam si laudare Agamemnonem velint, nemo est
 qui intercedat, Ioui quidem illum similem ca-
 put et oculos, pectus vero fratri illius Neptuno,
 circa cingulum vero Marti, atque in vniuersum
 compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei et
 Aëropes filium. Neque enim par Iupiter, ne-
 que Neptunus, neque Mars, qui solus per se
 pulchritudinem illius expleat. Historia vero, si
 quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud
 quam pedestris quaedam poetica fiet, magnifico
 quidem illo dicendi genere priuata, sed portentosa
 commenta reliqua, nudata numeris, et ob id
 ipsum magis conspicua ob oculos ponens? Ma-
 gnum

μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τὸτο κακόν,
εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ ἰσορίας, καὶ τὰ ποι-
ητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ ἰσορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας
κοιμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ
τὰς ἐν τέτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθ-
λητὴν τῶν καρτερῶν τέτων, καὶ κομιδῇ πρηνί-
νων, ἀλαργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ
τῷ ἐταιρικῷ, καὶ Φύκιον ἐντρέβοι, καὶ ψιμνύ-
θιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλα-
σον αὐτὸν ἀπειγάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ
ἐκείνῳ.

Καὶ ἃ τὰς Φημι, ὡς ἔχει καὶ ἐπαινετέον ἐν
ἰσορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐ-
παινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι,
τὸ

gnum igitur, quin plus- quam magnum illud vi-
tium, si quis separare quae historiae sunt, et
quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alte-
rius artis inducat, fabulam *puzo* et encomium,
et qui sunt in utroque excessus. Velut si quis
athletam de robustorum horum numero unum,
et plane ilicis instar durorum, purpura induat,
alioque cultu cretetricio, et fucum affricet ceruf-
samque faciei: quam, Hercules! videndum il-
lum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non et laudandum
sit non nunquam in historia: sed tempore oppor-
tuno laudandum, et modus negotio adhibendus,
in

τὸ μὴ ἐπαχθεῖς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐ-
τὰ, καὶ ἄλλως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονισέον τὰ
τοιαῦτα, ἅπερ μικρὸν ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι
δὲ οἶοντα καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἰσορίαν,
εἰς τὸ τερπνόν, καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ διὰ τῆτο
εἰσποιῶσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερ-
πνόν, καὶ εὐφραῖνον τὰς ἐντυγχάνοντας, ὁρῶντες
ὅσον τ' ἀληθὲς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδή-
λω τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἰσορίας
καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον, ὅπερ ἐκ τῆ ἀληθὲς
μόνα συνάγεται· τὸ τερπνόν δὲ, ἄμεινον μὲν, εἰ
καὶ αὐτὸ παρακλωσθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος
ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, εἰδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους
γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότεα, γεννάδαν ὄν-
τα,

in quantum ea laus non molesta sit futuris lecto-
ribus; et omnino ad futuri temporis regulam di-
rigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-
mus. Quotquot vero putant bene se historiam
in duo tribuere, suauitatem atque utilitatem, ob
eamque rem etiam encomium in eam inferunt,
ut iucundum quiddam, et lectores exhilarans;
vides quantum aberrant a vero: primo quidem di-
uisione quod utuntur fallaci; vnum enim opus
historiae et finis, utilitas, quae ex vero solo col-
ligitur. Iucunditas vero, melius quidem est, si
et ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo: sin
infinus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule
numeretur Nicostratus Isidoti, generosus vir et
vtroque

τα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐκαστέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς Φασι, τῷ Νικοστράτῳ ὦν. καὶ τοίνυν ἡ ἰσορξία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιο, πολλὰς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπᾶσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον τῷ κάλλει Φροντιεῖ.

Ἔτι κακεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι ἐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιζα πρόσαντες 5) παρ' ἐκάτερον τοῖς ἀνέκτιν· ἦν

utroque colluctatorum suorum fortior, licet adspectu esset foedissimus; Alcacus autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut aiunt, Nicostрати. Historia igitur, si quidem iucunditatem corollarii cuiusdam instar adiiciat utilitati, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque iucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; et laudare rem maxime aduersam in utramque

5. Πρόσαντες] Hoc παρ' ἐκάτερον ad πρόσαντες refertur commodissime. Vtriusque prae-rup-tum est et audientibus aduersum atque molestum, non minus quam asperum et prae-

ἤν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινρ-
 ῆσαις, ἀλλὰ τὰς δικαστικῶς, καὶ νῆ Δία, συνο-
 Φαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομένους, ἔς ἃν ἂν
 τι λάθοι παραδραμὲν ὀξύτερον μὲν τῷ Ἀργου
 ὀριῶντας, καὶ πανταχόθεν τῷ σώματος, ἀργυ-
 ραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἑκάστω ἐξετάζον-
 τας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθύς ἀπορρί-
 πτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δοκίμα, καὶ ἔννο-
 μα, καὶ ἀκριβῆ τῶν τύπον· πρὸς ἔς ἀποβλέ-
 ποντα χρηὶ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλί-
 γον φροντίζειν, καὶ διαρρήχουσιν ἐπαινῶντες. ἤν
 δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τῷ μετρίῃ τὴν
 ἰσορίαν

que partem esse audientibus, si non faecem po-
 puli, et plebem cogites, sed hos, qui iudicum
 more, quin calumniatorum insuper, audituri
 sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo,
 et ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione
 singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina
 abiciant protinus, proba autem, et legitima, et
 accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet in-
 ter scribendum oportet respicere, parum autem
 curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin
 his neglectis, condias ultra modum historiam fa-
 bulis

praeiunctum iter viatoribus, laudare alios;
 difficile ergo scribenti, et in utramque par-
 tem difficile, cum vel nimis videaris prodi-
 gus, vel parvus nimis. *Gesner.*

ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θω-
 πείᾳ, τάχιστα ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιτο τῷ
 ἐν Λυδία Ἡρακλεῖ. εὐρεσθῆναι γὰρ περὶ σε εἰκὸς
 γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δελεύοντα, πάνυ
 ἄλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένων, ἐκείνην μὲν,
 τὸν λόντα αὐτὴ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον
 ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλῆα δῆθεν εἶσαν,
 αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια
 φαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃ τῷ
 σανδαλῷ καὶ τὸ θέαμα αἰσχίσον, ἀφεστῶσα
 ἢ ἐσθῆς τῆ σώματος, καὶ μὴ προσίζανσα, καὶ
 τῆ θεᾷ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καταθηνυό-
 μενον.

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἴσως καὶ ταῦτα σε ἐπαι-
 νέονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ κατα-

Φρο-

bulis et laudibus, et lenocinio reliquo, facillime
 eam similem reddideris Herculi in Lydia: verifi-
 mile enim est alicubi eum te vidisse pictum, ut
 servit Omphalae, habitu indutum plane alieno:
 illam quidem Leonina tectam, clauamque manu
 tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero
 in crocoto, et purpura, carpentem lanas, et fan-
 dalio Omphales percussum. Turpissimum illud
 est spectaculum, quod recedit a corpore vestis,
 nec satis applicatur, et quidquid in deo virile est,
 indecore effeminatur.

II. Ac vulgus quidem haec ipsa fortasse in te
 laudauerit: at illi pauci, quos tu contemnis, sua-

Luc. Op. T. III.

Z

uiter

Φρονεῖς, μάλα ἡδύ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται,
 δρῶντες τὸ ἀσύμφορον, καὶ ἀναρμόδιον, καὶ δυσ-
 κόλλητον τῷ πράγματι. ἐκάσε γὰρ δὴ ἰδίῳ
 σί, καλὸν ἐστίν. εἰ δὲ τῷτο ἐναλλάξαις, ἀπαλ-
 λές τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνεται. εἰώλε-
 γεν, ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐν μὲν ἴσως ταπεινῷ, πῶ
 ἐπαινεμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μά-
 λιστα ἢ ὑπερφρεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχουσιν· οἷός
 αὐτὰς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν
 παρὰ τῶν ἐπαινεμένων θηροῦμενοι, καὶ ἐνδιατρέ-
 βοντες, ἄχρι τῶ πᾶσι προφανῇ τὴν κολακίαν ἐξ-
 εργάσσασθαι· εἰ δὲ καλὰ κέχλην αὐτὰ δρῶν ἴκα-
 σιν, εἰδ' ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσάν-
 τες, ἀνδροαπείνῃ, καὶ ἀπειθανῇ, καὶ γυμνῇ δεξιάσιν.

Ἄλλοι δὲ οὕτως ἔχουσιν· ὅτι οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν
 παρὰ τῶν ἐπαινεμένων θηροῦμενοι, καὶ ἐνδιατρέβοντες, ἄχρι τῶ πᾶσι
 προφανῇ τὴν κολακίαν ἐξεργάσσασθαι· εἰ δὲ καλὰ κέχλην αὐτὰ δρῶν ἴκα-
 σιν, εἰδ' ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσάντες, ἀνδροαπείνῃ, καὶ
 ἀπειθανῇ, καὶ γυμνῇ δεξιάσιν.

uiter sane et ad satietatem ridebunt, videntes rem
 absurdam, incongruam et combinari nesciam.
 Singulorum enim propria quaedam pulchritudo
 est. Horum vero si vices permutes, deforme
 idem, quia extra usum suum, fuerit. Mitto di-
 cere, laudes vni quidem forte incundas, illi nem-
 pe, qui laudatur, caeteris vero graues, in primis
 si immodicos excessus habeant, quales vulgus
scribentium facit, dum aucupantur eorum, quos
 laudant, beneuolentiam, et in iis eo usque mo-
 rantur, donec manifestam omnibus adulationem
 efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec
 adulationem inumbrant. Sed facto impetu, confer-
 ta omnia, et improbabilia, et nuda persequuntur.

* Ως δὲ ταυγχάνουσιν ἡ μάστιξ ἐφίενται· οἱ
 γὰρ ἐπακνημένοι πρὸς αὐτῶν, μισῶσι μᾶλλον,
 καὶ ἀποσφραδίζονται ὡς κλάμας· εὖ ποιοῦντες, καὶ
 μάστιγα ἢ ἀνδρώδεις τὰς γυναικας ὥσιν. ὥσπερ
 Ἀριστοβῆλος μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου,
 καὶ Πόρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τὸτο μάστιγα
 τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ὥς το γὰρ χαριεῖσθαι
 τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος κερσεύας
 τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς
 ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλεόν-
 τες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ἰδῶσπεί)
 ἔρριπεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπιὼν, καὶ
 σὲ δὲ ἄνω ἔχρην, ὦ Ἀριστοβῆλε, τοιαῦτα ὑ-
 πὲρ τῆς μονομαχίας, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκον-
 τιστῶν μάχῃ.

12. Adeo ut neque assequantur id, quod ma-
 xime concupiscunt. Qui enim ab ipsis laudantur,
 odio magis illos habent, et tanquam adulatores
 aueriantur, bene illi quidem, maxime si virili
 et magno sint animo. Quemadmodum, cum soli-
 tariam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset
 Aristobulus, et illum maxime libri sui locum ei
 praelegeret: putabat enim maximam se a Rege
 gratiam initurum, quod mentiendo fortiter quae-
 dam facta illi adstrueret, et opera fingeret vero
 maiora: arreptum ille librum, commodum au-
 tem in Hydaspes fluvio navigabant, praecipitem
 in aquam abiecit, addens, te quoque oportebat,
 Aristobule, ita tractari, qui istam pro me pugnam
 susce-

τίω 6) Φονεύοντα. καὶ ἐμελλε γὰρ ἔτιως ἀγανα-
κτῆσιν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε ἐδὲ τὴν τῷ ἀρχι-
τέκτωνος τέλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὸν
Ἄσω εἰκόνα ποιῆσιν αὐτῷ, καὶ μετακοσμήσιν
τὸ ὄρος ἐν ὁμοιότητι τῷ βασιλέως· ἀλλὰ κόλα-
κα

*susceperis, et iaculo elephantos interficias. Et de-
bebat ita indignari Alexander, qui neque archi-
tecti conatum ferret, polliciti, se Arkonem sta-
tuam ipsius facturum, et in Regis simulacrum
transformaturum esse montem. Sed adulatorem
statim*

6. [Ἐν ἀκοντίῳ Φονεύοντα] Est praepositio
abundans pro ablativo instrumenti recte ad-
esse potest, tamen hic aliquantum languet
historia; itaque ὅτι ἀκοντίῳ vnice verum
esse statuo, et recepissem profecto, si nu-
merum elephantorum, qui excidisse vide-
tur, addere ex aliquo Codice vel Editione
possem. Sensus enim postulat, ut uno iacu-
lo plures elephantos (simul) trajecisse dicatur
Alexander, ac tum adulatio nimia, quam
Lucianus redarguere vult, sese prodit, quae
iam in vulgata lectione nulla est; tum vero
iusta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατα
adeo, siue manifesto falsa ipsi tribuuntur.
Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere vi-
deatur, et vel sic longe melior sensus sit,
quam vulgatae, tamen hiat aliquantum ora-
tio, nisi duas vel tres addideris. Reitz.

κα εὐθύς ἐπιγνᾶς τὸν ἄνθρωπον, ἐκ ἑτ' ἐδ' ἐς
τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τέτοις, ἐκτὸς εἰ
μὴ τις κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὥς χαίρειν τὰ τοιο-
αῦτα ἐπαινᾶμενος; ὧν παρὰ πόδας οἱ ἑλεγκοί·
ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα
γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακαλυπόμενα
ὥς καλίστας αὐτὰς γράφειν· οἶδοντα γὰρ ἄμει-
νον ἔξαιν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθη-
μά τε πλεῖον ἐκκυνθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκατα-
μίξῃ πολὺ τῷ Φερμάκῳ. ταιῆτοι τῶν συγγρα-
φόντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον,
καὶ τὸ χρεῖωδες, ὃ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπί-
σωσι, θρασυπέοντες. ἄς μισέσθαι καλῶς εἴ-
χεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλας, καὶ
ἀτέ-

statim hominem intelligens, non amplius illo,
neque ad alia similiter *ut antea* usus est.

13. Vbi igitur in hisce iucunditas, nisi si quis
plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gau-
deat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit: ut
homines deformes, praesertim mulierculae, quae
pictoribus iniungunt, se ut quam pulcherrimas
pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si
plus floridi ruboris pictor adhibeat, et album
multum pigmento admisceat. Tale est vulgus
historicorum, qui praesenti tempori, et suae rei,
et utilitati, quam sperant ex historia, seruiant:
quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem
adula-

ἀπείχοντες ὄντας· εἰς τὸ πικρὸν δέ, ὑποπτεῖν ταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντες· καὶ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγείται καταμερίχθαι ὁρῶν τῇ ἱστορίᾳ, πᾶσι τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνὰ εἰσὶν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσσι τὴν λόγῳ· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μὴ δὲν προσήκοντα ἐπισκυλλᾷσιν.

Ἐγὼ δ' ἐν καὶ διηγήσομαι, ὅπως μέμνημαι ἑναγῆος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ νῆ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκέσας τὸν αὐτὸν τῶν πόλεμον διηγασμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθῆ ἐσι καὶν ἐπωμοσάμην, εἰ ἀξίον ἦν ἄρκου εὐτιθέσθαι συγγράμματι· εἰς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ Μυσῶν

adulatores manifesti et inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino iucunditatem admittam esse debere historiae, ille reliqua adspergat, quae cum veritate iucunda sunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcent.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque meminisse nuper in Ionia ex historicis quibusdam, et profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per ego vos Gratias obsecro, nemo his quae dicentur fidem denegat: vera enim esse iurare etiam possum, si urbanum esset iurandum scripto interponere. Unus quidem illorum aliquis

Ἀποτὼν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς
 συνεισφέρειν τῇ συγγραμμῇ. ὁρᾷς, ὡς ἐμ-
 μελὴς ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα 7) τῇ ἰσορίᾳ καὶ
 τῷ ποιῆτῳ εἶδει τῶν λόγων πρέπασα; εἶτα μι-
 κρόν ὑποβάς, Ἀχιλλεῖ μὲν τὸν ἡμέτερον ἄρ-
 χοντα εἰκάζει, Θερσίτη δέ, τὸν τῶν Περσῶν
 βασιλέα, ἐκ εἰδῶς, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν
 αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει·
 καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐδίω-
 κε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτῶ

τ.λ.

aliquis a Musis statim initium fecerat, prece-
 Deas, ut manum scriptioni secum admoueat.
 Vides, quam concianum principium, et conue-
 niens historia, quaeque tale orationis genus de-
 ceret. Tum paullum ingressus Achilli quidem
 nostrum principem comparabat, Therstae autem
 Regem Persarum, ignarus, tanto sibi prae-
 stantorem futurum fuisse Achillem, si Hectorem po-
 tius quam Therstem interemisset, et si ante qui-
 dem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset
 multum praestantior alter. Deinde subiunxit de

Z 4.

so

7. Περὶ πόδα] Acumen in eo inest, quod
 narrat non historiae accommodatum genus
 dicendi, ipsumque adeo exordium, sed histo-
 riam ita institutam, ut ea poeticum et fa-
 bulosum exordium deceret. Exordium est
 velut pes, cui tanquam calceus accommo-
 detur reliqua inepti scriptoris historia. Gesner:

τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιός εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, ἔτω λαμπρὰς ἔσας. ἡδὴ δὲ κατιῶν, ἐπὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προσιθίς, ὡς ἄμεινον ποιοῖ τῷτο τῷ Ὀμήρῳ, μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ Φροίμιε ὑπισχνῶτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν αἶρειν τὰ ἡμέτερα, τὰς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατο γὰρ τῆς ἰσορίας ἔτῳς, αἵτις ἅμα τῆς τῷ πολέμῳ ἀρχῆς διζυίων· ὁ γὰρ μιαιώτατος, καὶ κἀκὶς ἀπολάμενος Οὐολάγεσος, ἤρξατο πολεμῶν, δι' αἰτίαν τοιαύτην. ἔτος μὲν τοιαῦτα.

Ἄλλος δὲ Θεκυδίδας Σηκιωτῆς ἄκρος, οἷος εἴ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν, ὡς

se encomium quoddam, quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Iam vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subiciens, melius hac in re facere se quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis et dilucide, se elaturum in maius res nostras, barbaros autem bello, quantum posset, et ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo historiam, simul causas belli incepti persequens: *Impurissimus enim, quique pessimo pereat! Volagesus, bellare coepit propter causam eiusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero summus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud suum compositus, etiam

εἰς αὐτοῦ, σὺν τῷ ἐκυτᾷ ὀνόματι ἤρξατο, χα-
 ριζάτην ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ δύμα τῷ Ἀττικῷ
 καὶ ἀποπνέσσειν· ὅρα γὰρ, Κρεπέριος Καλπυρ-
 νιανὸς Πομπηϊοπολίτης, συνέγραψε τὸν πλε-
 μόν τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολε-
 μήσαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρχάμενος εὐδὺς ξυνισα-
 μένῃ· ὥς μυστὰ γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι
 τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγό-
 ρησε, τὸν Κορκυραῖον αὐτὴν ἐήπορα παρατησά-
 μενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοκμὸν, τοῖς μὴ τὰ
 Ῥωμαίων αἰσθεμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ Θεκυδί-
 δε χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνα τῷ Πε-
 λασγικῷ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς
 οἱ τότε λοιμώξαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ
 ὅτι

etiam initium ut ille a suo nomine fecerat, suq-
 uissimum omnium exordium, et quod thymum
 Atticum redoleat. Ecce enim, Creperius Calpur-
 nianus Pompeiopolitanus, descripsit bellum Partho-
 rum et Romanorum, ut inter se pugnarunt; initio
 facto ab eo inde tempore, quo conflatum est. Ut
 post tale initium, quid reliqua tibi dicam, quo-
 modo in Armenia concionatus sit, in medium
 producto ipso Corcyraeorum oratore? aut qualem
 Nisibenis, qui Romanas partes non essent secuti,
 pestilentiam immiserit, sumtam inuito confertim
 totam a Thucydide, excepto solo Pelasgico, et
 longis munitionibus, in quibus habitabant qui tum
 laborauerant pestilentia. Caeterum etiam ince-
 perat

ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥς καὶ ἐς Αἴγυπτον
κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν·
καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' οὐκ
θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τὰς ἀθλήσεις
Ἀθηναίῃς 8) ἐν Νισάβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰ-
δὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος ἔρεῖν ἐμεῖλα. καὶ γὰρ
αὐτὸ καὶ τῆτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἶσθαι
τῆτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδῃ σοκότα λέγειν, εἰ ὁ-
λίγον ἐντρέφας, τὰ αὐτὰ ἐκείνῃ λέγοι τις, μι-
κρὰ καμῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν Φαίῃς, εἰ δι' αὐ-
τὴν, νῆ Δία, καμῖνα ὀλίγα δεῖν παρῆλπον. ὁ
γὰρ

*perat ab Aethiopia, ita vt deinde in Aegyptum de-
scenderet, et in Regis terras multas, et bonum fa-
ctum, quod in illis mansit. Equidem sepelien-
tem illum in Nisibi miseros Athenienses relin-
quens discessi, cum accurate nossem, quae etiam
post meum discessum dicturus erat. Nam rursus
hoc etiam valde frequens nunc est, vti putent
hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis pau-
cis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam mi-
nuta illa, Vt ipse quoque dicas, Non propter ean-
dem, profecto, Ex illa parum aberat quin omitte-
rem.*

8. Ἀθηναίῃς] Athenienses uerba admodum
uocat, qui reuera Romani erant, quia a
Thucydide omnia mutabatur fatuus ille,
apud quem Athenienses moriebantur. *An
Soul.*

γὰρ αὐτὸς ἔτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν
 ἁπλῶν, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι
 αὐτὰ ὀνομάζουσιν, ἔτως ἀνέγραψε, καὶ τὰ Φρόν,
 ὡς ἐκείνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ
 μοι ἐννόησον, ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἰσορίας, καὶ
 ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν
 ὀνομάτων τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκρίσθαι,
 ὥσπερ τὴν πύργον ἐπικοσμεῖντα, καὶ ἐμπρέ-
 ποντα, καὶ πάντως συναΐδοντα.

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγενη-
 τῶν γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πε-
 ζῖν, καὶ χαμαιπετές, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν
 τις τὰ κατ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν,
 ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοσῶν τῇ στρα-
 τῇ.

rem. Idem enim hic scriptor multa etiam armo-
 rum et machinarum genera, ut Romani illa no-
 minant, ita retulit, *fossam* ut illi, et *pontem*, et
similia dixit. Et cogita mihi, quae sit historiae
 dignitas, et quam deceat Thucydidein, inter At-
 tica nomina Italica ista interposita esse, quae pur-
 purae instar ornatum addant, ac decentiam, o-
 mninoque consentiant.

16. Alius vero quidam ex illo numero, com-
 mentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum
 scripto congerens, pedestrem valde et humilem,
 composuit, qualem etiam miles fecerit, quae
 fiunt quotidie, describens; aut caupo aliquis ob-
 errans

τίῳ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗ-
τος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὦν, αἰὼς ἦν,
ἀλλὰ δὲ τινι χρείᾳ, καὶ δυνησαμένῳ ἰσο-
ρίαν μεταχειρίσασθαι πρᾶπεπονηκώς. τῆτο
μόνον ἤτισταμην αὐτῷ, ὅτι ἔτις ἐπέγραψε τὰ
βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγ-
γραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφη ἱατρῷ τῆς τῶν
κοιτοφάρον ἑκτης ἰσορίων Παρθικῶν. καὶ ὑπ-
εγέγραπτο ἐκαστῇ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ Δία, καὶ
τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, ἔτι συνα-
γαγὼν οἰκῆτον εἶναι ἱατρῷ ἰσορίαν συγγράφειν,
εἶγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱός, Ἀ-
πόλλων δὲ, Μεσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας
ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰαδί γράφειν,
ἔκ

errans cum exercitu. Verum enim vero tolera-
bilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim
quis esset manifestus, sed qui alii venusto homi-
ni, et tractandae historiae perito, laborem prae-
ceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita
inscripserat libros suos, stilo magis quam pro for-
tuna librorum tragico, *Callimorphi, medici sex-
tae contariorum, historiarum Parthicarum*, et sub-
scriptus erat uniuscuiusque libri numerus. Et-
iam, me Iupiter, prooemium supra modum fri-
gidum fecit, hac ratione concludens, familiare
esse medico scribere historiam, siquidem Aesculapius
ipse sit Apollinis filius; Apollo autem musageta et
eruditioquis omnis princeps: et quod, cum incepisset
Ionica

ἐκ οὗδ' ὅ, τι δοξάν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέλθειν, ἱητρεῖν μὲν λέγων, καὶ παίρνειν, καὶ ὁκόσα, καὶ νῆσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοῦ αἵται τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλείστα, εἰς ἐκτερίδω.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῶς ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω, τὴν γινώμην δ' ἐρεῶ, καὶ τὰ πρῶν ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ τῇ προοιμίᾳ περιόδω, συνηρώτησε τὰς ἀναγιγνωσκουσας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἰστορεῖν συγγράφειν· εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ἔτι ἐν ἅπαντι σχήμα-

Ionica consuetudine scribere, nescio quò consilio ad communem subito transit: ἱατρεῖν, dicens, et παίρνειν, et ὁκόσα, et νῆσοι· reliqua verò, quae in usu multitudinis sunt, et pleraque, qualia petuntur e triuio.

17. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscura iaceat; dicam vero consilium, et libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde paucis interiectis, syllogismus alius. Et in vniuersum

σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς
κολαπείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορτικὰ,
καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· ἐκ ἀσυλλόγιστα μέν-
τοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα καὶ κεῖ-
να. καὶ μὴν καὶ κεῖνο Φορτικὸν ἔδοξε μοι, καὶ
ἦμισα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πύγωνι πολὺ καὶ
βαθεῖ πρόπον, τὸ ἐν τῷ προοίμιῳ εἰπεῖν, ὡς
ἐξαιρετὸν τῷτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ἔγχε τὰς
πραξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι.
τὸ γὰρ τοιαῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καταλι-
πεῖν λογιζέσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν εἰς ἐκεῖνα ὅσιον ἀμνημονεύσαι, ὅς
τοιαύτῳ ἀρχὴν ἤρξατο. Ἐρχομαι ἐρῶν περὶ Ρω-
μαίων,

verum omni genere argumentandi per quaestio-
nes compositum ipsi fuerat prooemium. Adula-
tionis hic fuit ad latitatem, laudes importunae,
et plane parasiticae; neque illae tamen extra syl-
logismum, sed interrogatae et collectae ipsae et-
iam. Verum illud quoque importunum mihi vi-
debatur, et minime virum philosophum, et bar-
bam canam prolixamque decens, quod in prooe-
mio dixit, illud eximium habiturum nostrum prin-
cipem, cuius actiones etiam philosophi scribere iam
dignentur. Tale quid enim, si modo omnino veri
quid subest, nobis existimandum relinquere po-
tius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praeter-
mittere illius, qui hoc coepit exordio. Vento di-
cturus,

μαίων, καὶ Πέρσων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς· καὶ πάλιν, ἣν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνομάζουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, ἄτος δέ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἑώκει.

Ἄλλος τις ἀοίδιμος ἐπὶ λέγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτῷ, πᾶσας πέλειαι, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμὸς ἐξημεύσας πρὸς τὸ σαφέςατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ἔετο· τὸ δέ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίνακος τρέψεται· τοσαύτη ψυχρότης εἶην ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ ἆν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν· ἢ γὰρ ἀσπίς ἢ τῷ αὐτοκρά-

sturus de Romanis et Persis. Et paullo post, debet enim Persis male euenire. Et rursus, erat Oxyroës, quem Graeci Oxyrboen appellant. Et alia id genus multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paulum illo melior, qui vrbes omnes, et omnes montes, et campos et fluuios disertissime elocutus fuerit, et vehementissimum, vt putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum frigus inerat supra Caspiae nives et glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro
ab

τοικράτερος, ὅλη βιβλάω μόγῃς ἐξηρμηνεύθη αὐ-
τῷ, καὶ Γοργῶν ἐπὶ τᾷ ὀμφαλῇ, καὶ οἱ ὀφθαλ-
μοὶ αὐτῆς ἐκ κυανῆ, καὶ λευκῆ, καὶ μελανος,
καὶ ζώνη ἰριοειδῆς, καὶ δράκοντες ἐλκεῖν, καὶ
βοσρυχιδόν. ἡ μὲν γὰρ Οἰολογέσα ἀναξυρεῖς,
ἡ δὲ χαλινὸς τᾷ ἵππῃ, Ἡρῆκλῆς, ὅσαι μυριάδες
ἐπῶν ἕκασον τέκων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀφρεὶς κόμη,
διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἶον ἀντρον κα-
τέφυγε κίττῃ, καὶ μυρσίνῃς, καὶ δάφνῃς, ἐς
ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς
ποιοούντων αὐτὸ, σκόπει, ὡς ἀναγκάια τῇ ἰσο-
ρίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς οὐκ ἀνευ αὐτῶν, ἤδει
μὲν τι τῶν ἐνὸς περὶ χθέντων.

Τὸ

ab illo descriptus est, et Gorgo in vmbone, et
oculi illius ex caeruleo et albo ac nigro, et balteus
colore iridis, et dracones flexi in capreolos, et in
cincinnos plexi. Vologesi quidem bracciae, aut
frenum equi, Hercules, quot millia versutum
singula horum occupant! et qualis caesaries Ofrois
fuerit, cum Tigrin transaret: et in quale an-
trum confugerit, hederæ et myrti et lauri, in-
genio sibi suo implexarum, et vmbrosam illud
vndique facientium. Vide, quam ista sint ne-
cessaria historiae, et quam sine istis nihil intelle-
xissemus eorum, quæ ibi gesta sunt!

Ἰπὸ γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις
 ἢ ἀγνοίαις τῶν λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν
 χωρίων καὶ ἀντρῶν ἐκφράσεις τρέπονται, καὶ
 ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμ-
 πέσωσιν, εἰκάσιν οἰκίστη νεοπλέτω, ἄρτι τῇ
 δεσπότῃ κληρονομήσαντι, ὃς ἔτε τὴν ἐσθῆτα
 οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ἔτε δειπνήσαι κα-
 τὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων,
 καὶ στείων, καὶ λαγωῶν προκειμένων, ὑπερεμ-
 πίπλεται ἔτνης τινός, ἢ ταρίχῃ, ἔς' ἃν διαρ-
 ξαγῇ ἐσθίειν· ἔτος δ' ἔν, ὃν προεῖπον, καὶ
 τραύματα συνέγραψε πᾶν ἀπίθανον, καὶ θαι-
 νάτους ἀλλοιότους· ὡς εἰς δάκτυλον τῇ ποδὸς
 τὸν μέγαν τρωθεῖς τις, αὐτίκα ἐτσελεύτησε·

καὶ

20. Prae imbecillitate enim in vtilibus recte
 versandi, aut ignorantia dicendorum, ad tales
 regionum et antrorum descriptiones confugiunt,
 et cum in multas magnasque res incidunt, simi-
 les sunt seruo diuitiarum insueto, creta nuper de-
 mum domini sui hereditate, qui neque vestis no-
 uit quemadmodum induenda sit, neque ex more
 cibum capere: sed irruens saepe, cum tamen
 aues, et suillae, et lepores appositi sint, in pul-
 mentum aliquod aut fassamentum vsque eo op-
 pletur, vt ne rumpatur *merus sit*. Ille igitur,
 quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit
 omnino improbabilia, et mortes absurdas, vt ali-
 quis in pollice pedis vulneratus statim exspirauit;

καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκη τῷ στρατηγῷ,
ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον· ἔτι
δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τότῳ μὲν
καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόν-
των ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ,
τῶν μὲν πολεμίων ἀπεθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ,
καὶ τριάκοντα, καὶ ἐξ πρὸς διακοσίοις· Ῥω-
μαίων δὲ μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι
ἐννέα· ταῦτα ἔκ οἷδα εἴ τις ἂν εὖ Φρονῶν ἀ-
γασχοίτο.

Καὶ μὴν καὶ κείνο λεκτέον, ὃ μικρὸν ἐν. ὑπὸ
γὰρ τῷ κομίδῃ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκα-
θάρεθαι τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἡξίω-
σεν ἔτῳ καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων,
καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον
μὲν,

rit; et, vt inclamante solum Prisco duce, septem
et viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in
caesorum numero, idque etiam praeter scripta in
principum epistolis mentitus est. Ad Europum
enim hostium quidem cecidisse trecenties, et se-
ptuagies mille ducentos et sex: Romanorum vero
solos duos, saucios autem factos nouem. Haec
nescio an sanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non
pufillum est. Prae nimio Atticisimi studio, et ac-
curatissimae circa linguam puritatis, ausus est
talía etiam Romanorum nomina facere, et trans-
ferre in Graecum, vt pro Saturnino Κρόνιον di-
ceret,

μὲν, Σεπτιμίον λέγειν, Φρόντιν δέ, τὸν Φρόν-
 τωνα, Τίτιανον δέ, τὸν Τίτιανόν, καὶ τὰλλα
 πολλὰ γελοιώτερα. ἔτι ὁ αὐτὸς ἔτος περὶ τῆς
 Σεβηριανῆς τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι
 πάντες ἐξηπάτηνται οἰόμενοι, ζήφει τεθάναι
 αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμε-
 νος· τῆτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπώτατον δόξα τὸν
 θάνατον· ἐκ εἰδώς, ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκείνου
 πᾶν τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτος
 δέ, καὶ ἑπτὰ διαρκῆσιν οἱ πολλοί· ἐντὸς εἰ μὴ
 τῶν ὑπολάβοι τις, ὡς Ὁσρόης εἰς ἡμεῖς περι-
 μένων ἔφ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῇ ἀπόληται, καὶ
 διὰ τῆτο ἐκ ἐπήγαγε 9) διὰ τῆς ἐβδόμης.

Τὰς

ceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum
 porro Τίτιανιον, et reliqua magis etiam ridicula.
 Ad haec idem hic de Seueriani exitu scripsit, de-
 ceptos esse alios omnes, qui ferro illum mor-
 tuum putent; periisse autem virum inedia, hoc
 enim molliissimum mortis genus illi visum, igno-
 rans, totum, quod ille passus est, trium, puto,
 dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam se-
 ptem dies durare multos; nisi quis hoc putet, ste-
 tisse Osroën expectantem, dum fame periret Se-
 uerianus, et ob id ipsum per septem dies non
 superuixisse.

Αα 2

22. Eos

9, [Ἐπήγαγε], Est ἐπάγειν hic absolute posi-
 tum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *insuper a-
 gere*

Τὰς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧ καὶ Φίλων, ἐν ἰσορίᾳ χρησμένους, πᾶ ἅν τις θεῖη, τὰς λέγοντας, ἐλέλιξεν μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πέσον, μεγάλως ἐδόκησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἰσορίας· Ἐδεσσα μὲν δὲ ἄνω τοῖς ὀπλοῖς περιεσφραγίζετο, καὶ ἔττοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκείνη, καὶ ὁ στρατηγὸς θυερμῆριζεν, ὧ τρόπῳ μάλιστα προσκινῶναι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ ἄνω εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ θημοτικά, καὶ πτωχικά πολλά παρεμβέβυσο, τὸ, ἐπέσειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγγυλῆζοντα,

22. Eos vero quo quis loco ponat, iucundissime Philo, qui Poëticiis in historia verbis vtuntur, deditque stridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehementer? Et rursus in alio libro praeclarae historiae: Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuerè et tumultus illa omnia. Et Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat. Deinde inter haec vilia adeo nomina, et plebeia et mendicorum propria multa inculcata erant, Epistolarum campiductor Domino, et, Milites mercabantur illa,

gere vitam, producere vitam, quemadmodum ἀγεῖν et διαγεῖν absolute etiam vsurpatur sine voce βίον. Bar.

τα, καὶ, ἤδη λαλῆμένοι περὶ αὐτὰς ἐγίνοντο· καὶ τὰ τοιαῦτα· ὥς τὰ πρᾶγμα εἰκὸς εἶναι τραγῳδίῃ, τὸν ἕτερον μὲν πόδα ἐπ' ἐμβάτῃ ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, πατέρῳ δὲ σάνδαλον ὑποδεδαμένῳ.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλας ἰδοὺς αὖ, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὥς ἐκπίσαι θαυμασὰ ἡλῶ κα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκῶσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἰσορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὥς καὶ τῆτο εἰκέναι παιδίῳ, εἰ πρῶτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πᾶμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περικείμενον· εὐθύς γὰρ οἱ ἀκῶσαντες ἐπιφθέρουσιν αὐτοῖς, τὸ, Ὡδὶ

ven

illa, quibus indigebant, et. Iam loci ad illos aderant, et similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio deuinctum gerat.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida et tragica et ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsam corpus historiae pusillum quoddam et ignavum subiungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subiiciunt: *Parturientes*

νεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ ἔτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάν-
 τα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συναδόν τῇ κεφα-
 λῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὥς μὴ χρυσῶν μὲν τὸ κρά-
 νος εἶη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν πο-
 θέν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκτυμένος,
 καὶ ἡ ἀσπίς οἰσύνῃ, καὶ χαιρὴν περὶ ταῖς κνή-
 μασι. ἴδοις γὰρ αὖ ἐφ' ὅπως τοιότῃς συγγρα-
 Φέας, τῷ Ῥοδίων Κολοσσῷ τὴν κεφαλὴν κενώ-
 δει σῶματι ἐπιτιθέεντας, ἄλλως αὖ ἐμπάλιν ἀ-
 κέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπρραιμίας,
 καὶ εὐθύς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἳ καὶ προσε-
 ταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα ἔτως ἀρχάμενον·
 Δαρεῖα καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνοντα δύο·
 καὶ ἄλλας τῶν παλαιῶν· ἐκ εἰδότες, ὥς δυνά-
 μει

*montes. Oportet autem non ita esse, sed similia
 omnia, et eiusdem velut coloris, consentiensque
 capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit au-
 rea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis
 alicunde, aut pellibus putridis confusus, et vi-
 mineus clypeus, porcina autem circa tibias. Vi-
 deas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii
 Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios
 contra ea, truncas suas capite corpora inducentes,
 et statim ad res ipsas aggressos: qui etiam suarum
 partium esse volunt: Xenophontem, qui ita coe-
 perit: Darii et Parysatis filii nascuntur duo;
 et alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quae-
 dam,*

μαί τινὰ προοίμιά ἐσι λεληθότα τὰς πολλὰς
ὥς ἐν ἄλλοις δείξομεν.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητὰ εἰν, ὅσα ἢ ἐρ-
μηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἀμαρτήματα
εἰσι, τὸ δὲ καὶ περὶ τὰς τύπας αὐτὰς ψευδε-
σθαι, εἰ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σαθραὶς
ὄλκας, τίνι τῶν καλῶν εἰκνεν; εἰς γὰρ ἔτι εἶπε
θύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, ἔτε· Σύρω τι-
νὶ ἐντυχὼν, ἔτε τὸ λεγόμενον δὴ τέτο, τῶν
ἐπὶ κηρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογόντων ἀκίσσας,
ὥς περὶ Εὐρώπης λέγων, ἔτως ἔφη· Ἡ δὲ
Εὐρώπη κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σαθ-
μὰς δύο τῇ Εὐφράτι ἀπέχουσα, ἀπόκησαν δὲ
αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ ἐδὲ τέτο ἀπέχρησεν αὐ-
τῇ,

dam, quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi
intellectum fugiant, vt monstrabimus alias.

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt
quaecumque aut elocutionis, aut constructionis
reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca,
non parasangis modo, sed integris mansionibus,
cui rerum bonarum simile est? Vnus quippe eo-
rum adeo supine res congessit, qui neque cum
Syro vnquam locutus videtur, neque, quod est
in prouerbio, in constrictis talia fabulantes audisse,
vt de Europa verba faciens ita dicat: *Europae*
vero sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Eu-
phrate remota: condiderunt illam Edcesseni. Neque
latis

οἷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσα-
τα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γεν-
ναῖος, αὐτῇ ἀκραπόλει, καὶ τείχεσι, μετέσθη-
κεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐ-
τὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρω-
θεν ἐν χρεῷ παραμειβομένην, καὶ μονοαχὶ τὰ
τείχεα ψαύοντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι
νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογαίμην, ὡς ἔ Παρθυαίων,
ἐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ
θαυμασὸς συγγραφεὺς ἀπώκισε.

Νῆ Δία, καὶ κεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τῆ Σε-
βηριανῆς ἃ αὐτὸς ἔστος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ
μὴν ἀνῆσθαι τινος τῶν ἐξ αὐτῆς τῆ ἐργα διαφυ-
γόντων.

satis hoc illi fuit, verum etiam Samosata patriam
meam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam,
sua cum arce et munitionibus transtulit in Meso-
potamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam
proxime utrinque praeterlabentes, et tantum non
ipsa alluentes inoenia. Ridiculum autem fuerit,
si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non
ex Parthis me esse, neque Interamnium hominem,
quibus me correptum scriptor admirabilis novum
colonum adscripsit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque
probabile de Seueriano idem ille, interposito iu-
reiurando, dixit, se profecto audisse quemdam
eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque
enim

γόντων. ἔτε γὰρ ξίφει ἐθέλησαι αὐτὸν ἀπο-
θάνειν, ἔτε Φαρμάκῃ πιεῖν, ἔτε βροχὸν ἀψά-
σθαι, ἀλλὰ τινὰ θάνατον ἐκινῆσαι τραγικόν,
καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεὴν μὲν γὰρ αὐτὸν
ἔχοντα κύμασι γέθη ἐκπώματα ὕδατος, τῆς καλῆς
λίσσης ὕδατος· ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἐγνώ-
στο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐν-
τῶν θραύσματων χρησασθαι εἰς σφαγὴν, ἐν-
τεμόντα τῇ ὕδατι τὸν λαμόν. ἔτις ἂν ξίφει
διόν, ἂν λεγχαίριον εἶδεν, ὡς ἀνδρείος γε αὐτῷ
καὶ ἡρώϊκός ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θεκυδίδης ἐπιτάφειον τινὰ εἶπε
τοῖς πρώτοις τῶν πολέμων ἐκείνων νεκροῖς, καὶ αὐ-
τὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ.
ἅπασιν

enim ferro illum voluisse mori, neque venenum
bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tra-
gicam mortem aliquam excogitare, et ipso consi-
lio nouam. Habuisse illum forte pocula mirae
magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum
autem mori omnino decretum esset, confregisse
scyphorum maximum et fragmentorum vno vsum
ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pu-
gionem aut lanceolam non inuenit, vt certe vi-
rilis illi et Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem qua-
si orationem habuit prius illis in bello mortuis;
ipse quoque existimauit dicendum aliquid esse de

ἅπασιν γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν εὐδὲν αἰκίον τῶν ἐν
 Ἀρμενίᾳ κειμένων, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἀριστα-
 θάμιας ἦν τὸν Σαβηρικὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀνα-
 βιβάζεσθαι ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφρανίου τινος Σί-
 λωνα ἑκατόνταρχου, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους,
 ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπεβλήτορεύσεν αὐτῷ,
 ὥς με νῆ τὰς Χάριτας παλὰ πάνυ δακρύσαι
 ὑπὸ τῷ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὅποτε ὁ ῥήτωρ ὁ
 Ἀφράμιος, ἐπὶ τέλει τῶν λόγων δακρύων ἅμα σὺν
 αἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμμένητα τῶν παλιτελῶν
 ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἴτα ἐπέθη-
 κεν Αἰάντεσόν τινα τὴν κορωνίδα, σπασάμενος
 γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράμιον
 εἰκὸς ἦν, πάντων ὀρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν
 ἐπὶ

Seueriano. Omnibus enim illis cum Thucydide,
 penes quem tamen nulla causa est illorum in Ar-
 menia malorum, certamen est. Postquam ergo
 sepelivit Seuerianum magnifice, ad sepulcrum sta-
 tuit Afranium Silonem quendam, Centurionem,
 Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo de-
 clamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacry-
 marum risus mihi excusserit, et maxime cum ora-
 tor Afranius in peroratione, lacrymans cum ei-
 latione maximi affectus indice, mentionem facit
 sumtuosarum coenarum, atque propinationum:
 deinde sumtam ab Aiacis fabula cetonidem im-
 ponit. Stricto enim ense generose sane, et ut de-
 cebat Afranium, in conspectu omnium ad sepul-
 crum

ἐπὶ τῷ τάφῳ, εἰ ἀνάξιος εἶμι, μὰ τὸν Ἐνυά-
 λχον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἔρρε-
 τήσους· καὶ τῷτο ἔφη ἰδόντας τὰς παρόντας ἄ-
 παντας, θαυμάσας, καὶ ὑπερβαινέσας τὸν Ἀ-
 φράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τὰλλα μὲν αὐτῷ κατεγί-
 γνωσκων, μονοναχὶ ζωῶν καὶ λοπάδων μένου-
 μένα, καὶ ἐπιδεκρόντες τῇ τῶν πλακέντων
 μνήμῃ· τῷτο δὲ μάλιστα ἤτιπσάνην, ὅτι μὴ
 τὸν συγγραφεῖα, καὶ διδάσκαλον τῷ δράματος
 προαποσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ὁμοίας τέτοιαι ἔχων σοί,
 ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπι-
 μνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἐτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετε-
 λείσομαι, τὴν συμβαλὴν, ὅπως αὖ ἀμεινον συζη-
 γράφοι

cum se interemit, non indignus, ita me Mar-
 amet, qui multo ante moreretur, si quidem de-
 clamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent prae-
 sentes, omnes admiratos esse, et supra modum
 laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius
 damnabam, qui tantum non iusculorum et pati-
 narum memisset, illacrymareturque mentioni
 placentarum; hoc vero nomine maxime illum in-
 cusabam, quod non interfecto antea scriptore,
 qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce,
 cum enumeraret tibi, sodalis, possim; tamen pau-
 corum facta mentione ad alterum promissum meum
 iam transibo, ad consilium, quomodo quis feri-
 bat

γράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν
 τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιοληπτόν τε πρα-
 λείψουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ
 ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιω-
 πητέων, τὰ μικράτατα πάνυ λιπαρῶς καὶ Φι-
 λοπόνως ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ
 ἂν εἴ τις τῷ Διὶ τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον
 κῆρυξ, τοσάτον καὶ τοιαῦτον ὄν, μὴ βλέποι,
 μηδ' ἐπαίνοϊ, μηδὲ τοῖς ἐκ εἰδόσιν ἐξηγοίτο.
 τῷ ὑποποδίᾳ δὲ τό, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὖ-
 ξεςον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον,
 καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς Φροντίδος διεξιῶν.
 Ἐγὼ γ' ἂν ἤμικα τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ
 μάχην ἐν ἧδ' ὅλῃς ἐπὶ τὰ ἑπτακάρη παραδραμόν-
 τος,

bat melius. Sunt enim, qui magna negotia et
 digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt;
 prae incitibus vero, et pulchri imperitia, atque
 dicendorum tacerendorumque ignoratione, mini-
 ma quaeque copiose admodum studiosaeque enar-
 rant, diuque in iis immorantur. Velut si quis
 Olympii Iouis totam quidem pulchritudinem ta-
 lem, tamquam multiplicem, non videat, neque
 laudet, neque his, qui non viderunt, enarret,
 scamillum vero, quod ita ad normam exactus et
 politus sit, admiretur, et baseos proportionem;
 eaque multa cum cura persequatur.

28. Ego igitur noui aliquem, qui pugnam qui-
 dem ad Europam vix septem totis versibus per-
 curre-

τος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀνα-
 λαικίτος εἰς ψυχρὴν καὶ ἔδεν ἡμῖν προσήκασαν
 διήγησιν· ὡς Μαῦρες τις ἵππευς, Μαυσάκας
 τὸνομα, ὑπὸ δίψης πλανώμενος ἀνα τὰ ἔρη-
 καταλάβοι Σύρας τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον
 παρατητήμενος, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνους
 φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἴτα μέντοι μαθόντες, ὡς
 τῶν Φίλων εἶη, κατεδέξαντο, καὶ εἰσιτάσαντο·
 καὶ γὰρ πῶς τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ
 αὐτὸν ἐκ τῆν Μαύρων, ἀδελφεῖ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ
 στρατευομένῃ. μῦθοι τὸ μετὰ τῷτο μακροί,
 καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυ-
 ρεσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τὰς ἐλεφαντας πολλὰς ἐν
 τῇ αὐτῇ καταγενομένης, καὶ ὡς ὑπὸ λεόντος ὅς
 λίγη

curreret, viginti autem vel amplius mensuras
 aquae (clepsydras) impenderet in frigidam et ni-
 hil ad nos pertinentem narrationem, ut Maurus
 aliquis eques, Mausacas nomine, prae siti per mon-
 tes oberrans, Syros quosdam rusticos depræbenderit,
 qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi
 pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse,
 acceperint conuiuio: etenim forte quendam illorum
 et ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse,
 quod suus frater in ea regione militaret. Hinc
 fabulae longae, et narrationes, quomodo ipse in
 Mauritania venatus esset, et ut vidisset elefantas
 multos una pascentes, et ut parum abfuerit, quin
 a leo-

λίγῃ δὲ καταβραδείῃ, καὶ ἡλίαις ἰχθύς ἐπρία-
 το ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς,
 ἀφείας τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς το-
 σαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπόνδας ἀναγκαιάς,
 καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἔχει βαθείας
 ἐσπέρας ἐφεισήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον
 ἐν Καισαρείᾳ, σκάρης πειμνεγέτης ἀξίας ὠνέ-
 μενον. εἰ δὲ μὴ νύξ κατέλαβε, τέχα καὶ συν-
 δεῖπνει μετ' αὐτῷ, ἥδη τῶν σκάρων εὐκεια-
 σμένων. ἅπτε· εἰ μὴ εὐεγέγραπτά ἐκμελῶς τῇ
 ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ
 ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μανσάκας ὁ
 Μαῦρος διψῶν, μὴ εὖρε πιεῖν, ἀλλ' ἀδειπνος
 ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καί τοι πόσα
 ἄλλα

*a leone deuoratus esset; et quantus Caesareae pisces
 emerit. Et historicus admirabilis, omiſſis tantis
 caedibus, quae circa Europum factae sunt, et
 inuasiones, et inducias necessarias, et custodes
 et his oppositos custodes alios, ad seram vsque
 vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum
 Caesareae scaras ingentes vili pretio ementem:
 nisi vero nox oppressisset, forte etiam coenaturus
 cum illo erat, scaris iam paratis. Quae nisi cum
 cura scripta essent in historia, magna nos igno-
 rasseſſemus, et iactura Romanis intoleranda fuisset,
 si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non
 inuenisset, sed incoenatus in castra rediisset.*
 Quam-

ἄλλα μακροῦ γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρήμην·
 ὡς καὶ αὐλητρεῖς ἦκεν ἐν τῆς πλησίον κώμης αὐ-
 τοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντεδόσαν, ὁ Μαυ-
 ρος μὲν τῷ Μαλχιῶνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυ-
 ράκῃ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς
 ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης. αὐτὰ δὲ τὰ καφάλαρα
 ποιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τὰς τοιέτας,
 τὸ μὲν ῥέθρον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ
 αὐτῇ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκηπτεῖν.
 Ἄλλος, ὃ Φίλων, μάλα καὶ ἔτος γελοῖος,
 εἰδὲ τὸν ἕτερον πίδα' ἐν Κορίνθῃ πώπατε προ-
 βεβηκώς, εἰδ' ἄχρ' Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, εἴ-
 τι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε ἤρξατο·
 μέμνημαι γάρ· ὦτα ἐφθαλμῶν ἀπιστώτερα
 γρά-

Quamuis quot alia longe magis ridicula prudens
 ego nunc praetermitto? ut ibicincti etiam illis ex
 proximo pago veneris, et vii dona alter alteri dede-
 rint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fi-
 bulam Mausacae, multaue alia ex hoc genere,
 ipsa nempe praelii ad Europum capita. Merito
 ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non
 videre, spinas vero illius, radici proximas, ac-
 curate considerare.

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridicu-
 lus, qui neque alterum Corintho pedem protu-
 lisset unquam, neque Cenchreas vsque discessisset,
 certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam;
 ita, memini enim, excusatus est: *aures minus fi-
 deles*

γράφω ταῦν αἰ εἶδον, ἀπὸ αἰ ἤκουσα. καὶ ἔτι
 ἀκριβέως ἅπαντα ἐώρακει, ὥς τε τὰς δράκοντας
 εἶπεν τῶν Παρθυαίων. (σημεῖον δὲ πλῆθος τῶν
 αὐτοῖς· χίλις γάρ, σίμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶν-
 τας δράκοντας παμμεγέθους εἶναι γεννωμένους ἐν
 τῇ Περσίᾳ, μακρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τὰ τοῦ
 δὲ, τῶς μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκδεδεμένους,
 ἐψηλὰς αἰωρεῖσθαι, καὶ πέρρωθεν ἐπελευνόν-
 των, δέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπὶ
 δὲν ὁμᾶ ἴσσι, λύσαντες αὐτὰς, ἐπαφίᾳσι τοῖς
 πολεμίοις· ἀμείλει προῖα τῶν ἡμετέρων ἔτι
 καταποδῆναι· καὶ ἄλλας, περισσεύουσιν αὐ-
 τοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγχεῖσθαι· ταῦτα δὲ
 εἰρησὺς ὁρᾶν αὐτὰς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δέν-
 δρε

deles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae
 audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, ut di-
 ceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis nu-
 meri signum: mille enim, puto, milia draco
 ducit) viros esse serpentes ingenti magnitudine, qui
 nascantur in Perside paullo supra Iberiam. Hos
 vero initio quidem in conis magnis reuinctos celsas-
 que ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem
 incutere. In ipsa autem pugna, inquit, cum con-
 curritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque
 pullos nostrorum ita decoratos, et alios cum spiris
 illis suis complexi essent dracones, suffocatos elifos-
 que. Haec vera ex propinquo se vidisse, ipsum, in
 loco

δρᾶ ὑψηλᾷ ποιῶμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὖ γε ἐποίη-
σε μὴ ὁμῶς χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ ἂν ἡμεῖς
θαυμασὸν ἔτω συγγραφεὶς νῦν εἶχομεν, καὶ ἀπὸ
χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ
τέτω ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσεν πολλὰ,
καὶ ἐτρώθη περὶ Σῆραν, ἀπὸ τῆς Κρανείας δηλον-
ότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κοριν-
θίων ἀκρότων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόν-
των, ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχῃ γεγραμμένον πόλεμον
ἑώρακει, ἀλλ' ἔδὲ ὅπλα ἐκείνός γε ἦδει, ἔδὲ μη-
χανήματα οἷά ἐστιν, ἔδὲ τάξεων, ἢ καταλοχι-
σμῶν ὀνόματα. πάντῃ γὰρ ἐμελεν αὐτῷ πλαγίαν
μὲν

loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene
fane fecit, quod non ex propinquo congressus est
bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scri-
ptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua
magnifica quaedam et clarissima facinora hoc bello
edidit. Multa etenim pericula subiit, et vulnera-
tus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter
a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corin-
thiis audientibus recitavit, qui accurate scirent,
illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse.
Sed neque arma ille nouit, neque machinas, qua-
les sint; neque acierum aut ordinum struendo-
rum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *dire-*

μὲν τὴν ὀρθάν Φάλαγγα 10), ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπῃ αἰεῖν.

Εἰς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν Μηδίᾳ, πεντακοσίοις καὶ ὅλοις ἑπεσι περιλαβὼν, συνέγραψε, καὶ τῶτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέαν φησί. τὴν μὲντοι ἐπιγραφήν

etiam aciem vocat obliquum agmen: in cornu vero ducere dicit, quod est ducere in frontem.

30. Vnus autem aliquis praeclarissimus, res ab initio inde ad finem vsque gestas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media acta sunt, quingentis non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit, historiam ait scripsisse.

Titu-

10. Πλαγίαν -- Φάλαγγα] *Obliqua* siue *transuersa* acies siue *agmen* est, cum in *frontem* ducuntur milites: *recta*, cum in *cornu*. Igitur in *transuerso* agmine plures longe aduersis frontibus simul concurrere possunt, sed parciore a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto* agmine contraria omnia: parciore simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia, et *transuersum agmen* dixit in *cornu* duci (vnde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, in *frontem*. Gesner.

γραφὴν ὀλίγη δεῖν μακροτέραν τῇ βιβλίᾳ ἐπέ-
 γραψεν, Ἀντιοχίαν τῇ Ἀπόλλωνος ἱερωνίκου
 (δόλιχον γὰρ πε, σίμαι, ἐν παισὶ νενικήκει)
 πῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μη-
 δίᾳ Ῥωμαίοις νῦν περαχθέντων ἀφήγησις.

Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγρα-
 φότος ἦκιστα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσε, καὶ
 τὴν Ὀσροὺ σφαγὴν, ὡς παραβληθήσεται τῷ
 λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόδητον ἡμῖν θρό-
 νον· ἔτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευ-
 δεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ
 πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὤκησε, μετέθει-
 τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐ-
 πισκο-

Titulum tamen, parum abest, quin maiorem libro,
 inscripserit eiusmodi, Antiochiani, in sacro Apol-
 linis certamine victoris (cursu, credo, aliquando,
 puer vicerat) eorum, quae in Armenia, et Me-
 sopotamia, et Media a Romanis modo gesta sunt,
 enarratio.

31. Iam vero audiui etiam qui futurarum re-
 rum historiam scripserat, et captiuitatem Vologessi,
 et Osrois caedem, ut leoni obiciendus sit, et su-
 per omnia desideratissimum nobis triumphum.
 Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem
 iam scriptiois properauit. Verum etiam urbem
 iam in Mesopotamia condidit, magnitudine maxi-
 mam, et pulchritudine pulcherrimam, illud vero ad

πισκοπεῖ, καὶ διαβλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐ-
 τὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ἐνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμό-
 νοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τῷτο μὲν ἔτι ἀκριτον,
 καὶ ξυνώνυμος ἡμῖν ἢ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήσου
 πολλὰ καὶ κορυφῆς συγγραφικῆς γέμματα. τὰ δ'
 ἐν Ἰνδοῖς πραχθισόμενα ὑπέσχετο ἤδη γρά-
 ψειν, καὶ τὸν περίπλεον τῆς ἔξω θαλάσσης, καὶ
 ἔχ' ὑπέσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ πρσοί-
 μιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρί-
 τον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοί, καὶ Μαύρων μοῖρα
 ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἔτοι ἐπεραιώθησαν
 τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς
 δεξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, ἔκ εἰς
 μακρὰν

huc considerat et consulit, vtrum *Victoriam* il-
 lam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacife-*
ram. Et istud quidem nondum iudicatum est, et
 adhuc sine nomine nobis vrbs illa pulcherrima,
 deliriis multis, et pituita mala atque inuico histo-
 rico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando
 gerentur, iam scripturum se recepit, externique
 maris circuitum. Neque ista intra promissionem
 subsistant, sed prooemium Indicae iam compo-
 situm est: ac tertia legio, et Galli, et Maurorum
 pars exigua duce Cassio, omnes iam Indum flu-
 men traiecerunt. Quid vero facturi sint, aut ele-
 phantorum quomodo sint impetum excepturi, ea
 non

μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μυ-
ζήριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρῶσι, τὰ
μὲν ἀξιόρατα ἔθ' ὁρῶντες, ἄτ' εἰ βλέποινεν, κατ'
ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοῶντες δὲ, καὶ ἀνα-
πλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμην γλωτταν-
Φασίν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων
εἴ τι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγρα-
φαῖς· καὶ γὰρ αὐ. καὶ αὐται, παγγέλοιοι· τῷ
δεῖνος Παρθικῶν νικῶν, τοςάδε. καὶ αὐ Παρ-
θίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονό-
τι. ἄλλος ἀσειότερον παραπολύ. ἀνέγνω γὰρ
Δημητρίῳ Σαγαλασέως Παρθονικῶν· ἔδ' ὡς ἐν
γέλῳτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἰσο-
ρίας

non ita multo post nobis admirabilis scriptor Mu-
zuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa prae inscitia delirant, qui di-
gna visu neque viderint, neque si viderint, ex-
plicare pro dignitate queant: excogitent vero et
confinquant, quidquid in linguam illam importu-
nam, aiunt, venerit. Etiam in numero libro-
rum honestatem quandam affectant, maxime ipsis
in inscriptionibus: nam rursus hae quoque per-
quam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoria-
rum* tot libri: et rursus *Parthidis primus, secundus*,
nempe vt *Atthidis*. Alius multo etiam urbanus.
Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonica*.
Neque vero eo ista commemoro, vt ridiculo ha-

ρίας ἔγω καλὰς ἔσας, ἀλλὰ τῷ χρησίμῳ ἕνεκα, ὡς ὅσις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα Φεύγῃ, πολὺ μέρους ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν ἔτος προσ-
εἴληθε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγα
ἀληθὲς ἐκείνῳ Φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέ-
σων ἢ θατάξας ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισ-
τάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι, Φαίη τις ἂν, ἀκριβῶς
ἀνακεκάλυπται, καὶ αἵ τε ἄκανθοι, ὅππῃ ἤ-
σαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμένα εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν
ἄλλων ἐρεῖπια ἤδη ἐκπαφύρηται· καὶ εἰ τι τρε-
χὺ δὴ, καὶ τῆτο λσιόν ἐστιν. ὥς οἰκοδομεῖν τι
δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δεῖξῃς, ἐκ ἀνατρέψαι μό-
νον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὦν, ἀλλὰ τι καὶ αὐ-
τὸς

beam, et ludibrio traducam historias ita pulchras,
verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec
et horum similia fugerit, ille bonam iam partem
ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis
adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica prae-
cipit, *Eorum, inter quae nihil est medium, alterius
sublationem contra inducere alterum.*

33. Et sane area tibi, dicat aliquis, accurate
purgata est, atque spinæ, quotquot erant, et
rubi, excisi sunt: rudera aliorum iam elata, et
si quid asperum fuerat, iam leue est. Itaque iam
ut aliquid aedifices opus est, utque te ipsum
ostendas, qui non euertere modo fortiter aliorum
res possis, sed aliquid ipse etiam aptum excogi-
tare,

τὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὁ ἑδείς αὖ, ἀλλ' ἑδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναται.

Φημί τοίνυν τὸν ἄριστα ἰστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα καρφαιότατα οἰκοθεν ἔχοντα ἦκειν, σύνθεσιν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἐριμνευτικὴν· τὴν μὲν, ἀδιδάκταν τὴ τῆς Φύσεως δῶρον· ἡ δὲ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων παραγεννημένη ἔστω· ταῦτα μὲν ἐν ἄτεχνα, καὶ ἑδὲν ἐμὲ συμβάλλει δέσμενα. ἔ γάρ συνεπὲς καὶ ὀξείς ἀποφαίνεω τὰς μὴ παρὰ τῆς Φύσεως τοι-
 ἄτας. Φησὶ τῷκο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλὰ αὖν, μᾶλλον δὲ τὰ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλά-
 σαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα εὐδυνάτο,
 ἡ

tare, quodque nemo, ne ipse quidem Momus possit reprehendere.

34. Aio igitur, eum, qui optime scripturus fit historiam, duo quidem ista maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem et vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, et perpetuo labore, et antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos, qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantius esset pretii, si refingere et instaurare talia

ἢ ἐκ μόλιβδα χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ κασσιτέρæ, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδæ Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλλὰ πᾶ τὰ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; ἐκίς ποιήσιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκεσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θεών, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς ἔχ' ὑπόσχοιντο ἂν σοι τῆτον Περδίκκην παραλαβόντες, εἰ δὲ ἑτόρξεν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκῶς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῷ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκτην, καὶ Θεαγένει τῷ Θασιῷ, ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτεσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπό-

posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Léotrophide Milonem efficere.

35. Sed ubi artis et consilii usus est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum illorum conuenientem. Sicut nempe etiam Iccus, et Herodicus, et Theon, et si quis alius exercitor, non promiserint tibi assumtum hunc Perdiccam (si modo hic est ille, qui nouercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, et qui eum Thasio Theagene, aut Polydamante Scotussaeo comparari possit: verum *hoc promiserit*,
fe

ὑπόδεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς
 παρὰ πολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης
 ὡς ἐκπέσω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τᾶτο τῆς ὑ-
 ποσχέσεως, εἰ τέχνην φάμεν ἐφ' ἧτις μεγάλῃ
 καὶ χαλεπῇ τῷ πράγματι ἐφειρημέναι. ἔ. γὰρ
 οἱ τιτῶν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα
 φάμεν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστ' πρὸς
 λόγους ἡσηγημένῳ ὑποδείξαι ὁδὸς τινὰς ὁρθὰς, εἰ
 δὴ τοιαῦτα φαίνονται, αἷς χρώμενος, θάττον
 ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελείων 11) ἄχρη καὶ πρὸς
 τὸν σκοπόν.

Καί-

se datam sibi materiem aptam natam recipiendae
 illi exercitationum rationi, meliorem multo ope
 artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam
 invidenda illa promissio, si artem nos dicamus rei
 ita magnae atque difficilis reperisse. Neque enim
 hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arre-
 ptum reddituros historicum: sed ei, qui natura
 prudens, et optime ad dicendum exercitatus fué-
 rit, ostensuros vias quasdam rectas: siquidem ta-
 les videantur eae, quas ingressus aliquis celerius
 faciliusque perfecit quae oportet, atque ad sco-
 pum peruenierit.

B b 5

36. Ne-

11. Τελείων] Si quis me docuerit, quomo-
 do hic legitur, ita et alios esse locutos,
 et bene ea cum reliquis cohaerere, illi gra-
 tias agam merenti lubens. Interea inter-
 pretatus sum, ac si legatur, quomodo Lu-

cia-

Καίτοι ἔ γάρ, ἂν Φαίης ἀπροσδεῖ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιδάριζε μὴ μαθὼν, καὶ κῦλοι, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, ἐκ αὐτῶν χειρουργήσῃ. ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾷδ' ἔ τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιο ἐφ' αὐτῷ.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῶν τοιᾷτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συμέναι' τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννῆς, ἀλλ' ὀξὺ δωδρακῶς, αἶος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac disciplina eorum, quae ignorat; alioqui citharam etiam nemine docente pulsaret, et inflaret tibias, ac nosset omnia. Iam vero sine disciplina nihil horum manibus effecere. Verum si quis illi ostendat; facileque discat, et bene deinde suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militareque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis

cianum dedisse suspicor, τελόσθαι δ' ἔχει, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν Φαίης κ. τ. λ. Gefier.

πειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ τὴν Δία, καὶ ἐν
 στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ
 ταττομένους στρατιώτας ἐωρακώς, καὶ ὅπλα εἰ-
 δώς, καὶ μηχανήματα ἑνία, καὶ τί ἐπὶ κέρως,
 καὶ τί ἐπὶ μετώπῃ, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἵπ-
 पेῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξολαύνειν, ἢ περιε-
 λαύνειν· καὶ ὅλως, ἐ τῶν καταιμιδίων τις, ἂν
 οἷος πισθεύειν μόνον τοῖς ἀπαρηγέλλουσι.

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος
 ἔσω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδέν,
 μηδὲ ἐλπίζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς
 Φαύλοις δικασαῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέ-
 χθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω
 αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλ-
 μόν

ducis prudentiam habere: porro qui in castris ali-
 quando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie
 milites viderit, armaque et machinas quasdam
 norit, quidque sit *in cornu*, quid *in fronte*,
 quomodo ordines, quomodo equites, et unde?
 et quid sit *praecurrere*, aut *circumducere*? verbo,
dictur nobis non aliquis, qui domi desideat, quique
 credat solum narrantibus.

38. Maxime vero et ante omnia, liber sit ani-
 mo, neque metuat quemquam, neque quidquam
 speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad
 gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus.
 Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo priuatus
 ab

μόν ὑπὸ Ἀστέρος τῷ Ἀμφιπολίτῃ τοξότῃ ἐν
 Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιᾶτος οἷος ἦν δειχθήσεται·
 μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου
 σφαγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμπασίῳ γενομένη, εἰ
 σαφῶς ἀναγράφοιτο. ἔδὲ Κλέων αὐτὸν φο-
 βήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κα-
 τέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν, ὅτι ἐλέθριος
 καὶ μανικὸς ἄνθρωπος ἔτος ἦν· ἔδὲ ἡ σύμπα-
 σα πάσις τῶν Ἀθηναίων, ἦν τὰ ἐν Σικελίᾳ κα-
 καὶ ἰσορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν
 Νικίαν τελευτήν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ
 ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ
 πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιοτάτον) ὑπὲρ
 ἁδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἄξειν τὴν αἰ-
 πτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς
 ἐπρά-

ab Astore Amphipolite sagittario ad Olynthum;
 verum qualis est, talis ostendetur: neque Ale-
 xander illum anget, de Cliti caede crudeliter in
 conuiuio facta, si dilucide scribatur: neque Cleon
 illum terrebit, multum in concione valens, et
 regnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum
 furiosumque esse hominem: neque vniuersa Athe-
 nienfium ciuitas, si Siculas clades enarret, et De-
 mosthenis captiuitatem, et mortem Niciae, et vt
 sitierint, et qualem aquam biberint, et vt inter
 bibendum caesi sint multi. Existimabit enim,
 quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri,
 si, quae infeliciter aut parum prudenter facta sunt,

ἐπράχθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν,
ἀλλὰ μνηστὴς ἦν· ὥς, καὶ καταναυμαχῶνται,
τότε οὐκ ἐκείνος ὁ καταδύων ἐστὶ, καὶ Φεύ-
γων, καὶ ἐκείνος ὁ διώκων· ἐκτός εἰ μὴ εὖ ξανα-
σθῶν ῥέον, μὴ τι παρέλιπεν 12)· ἐπεὶ τοί γε εἰ-
σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τάναντίον εἰπὼν ἐκ-
νορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾶλλον ἢ ἐνὶ καλάμῳ
λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς
Ἐπιπολαῖς παρατειχισμα, κατὰδύσαι δὲ τὴν
Ἑρμο-

ea quemadmodum contingere enarret. neque enim
ipse auctor illorum est, sed index. Itaque cum
pauca praelio vincuntur, non ille est, qui sub-
mergit; et, si fugiant, non ille, qui tergis instat.
Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermi-
serit. Quandoquidem si tacendo illa, aut in con-
trarium narrando, corrigere potuisset; facillimum
erat Thucydidi, tenui vno calamo euertere mu-
nitionem Epipolis impositam, et Hermocratis
trire-

12. Μὴ τι παρέλ.] Obscuriusculum reddit
hunc locum illa Atticisimi affectatio, circa
negationem μὴ τι, quae, caeterorum ratio-
ni collata, abundat. Itaque idem hic valet
μὴ τι, quod alias in eadem constructione va-
leret τῶτο. Sententia igitur haec erit, scri-
ptori rerum patriae suae aduersarum impu-
tari nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso
tempore, cum eae gererentur, vota facere
pro felicitate suorum intermiserit. *Gesner.*

Ἑρμοκράτης τῆσιν, καὶ τὸν κατάρκτον Γύλι-
πον διαπεῖραι μεταξύ ἀποταχίζοντα, καὶ ἀπο-
ταφρεύοντα πᾶς ὁδὸς· καὶ τέλος, Συρακυσίαις
μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβάλλειν, τὰς δ' Ἀθη-
ναίαις περιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ
τῶν πρώτων πᾶ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ',
οἶμαι, τὰ μὲν πρᾶχθέντα ἔδ' Κλωθὴ ἂν ἔτι
ἀνακλώσειεν, ἔδ' Ἀτρεπος μετατρέψει.

Τὴ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη
εἰπεῖν. τῆτο δ' ἂν ἂν δύναίτο, ἄχρις ἂν ἡ
Φοβήται Ἀρταξέρξην ἱατρὸς αὐτῆς ὦν, ἢ ἐλπί-
ξῃ κἀνδυν πορφυρεῖν, καὶ σφαπτόν χρυσῆν, καὶ
ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν
τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ
ποίη-

firemem submergere, et execrabilem illum con-
fodere Gylipum, dum munitionibus vias et fossis
intercludit: et tandem Syracusanos quidem in
Lautumias conicere, Atheniensibus vero *hoc prae-
stare*, vt Siciliam atque Italiam secundum primas
spes Alcibiadis nauigatione complecterentur. Ve-
rum quae facta sunt, ea, puto, neque Clotho re-
ctto glomerare potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem vnum opus, vt gesta sunt
singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit,
quam diu Artaxerxen metuet, cuius sit Medicus,
aut purpuream togam sperabit, et torquem au-
ream, et equum Nisaeum accipere mercedem
suarum in historia laudum. Verum Xenophon
hoc

ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, εἰδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινος, πολὺ ἀναγκαϊότερον ἡγήσεται τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἐχθρας· καὶ Φαῖ, ὅμως ἀπαφύεσσεται ἀμαρτάνοντας· ἐν γὰρ, εἰς ἔφην, τῆτο ἰδίον ἰσορίας, καὶ μόνῃ θυτῶν τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἰσορίαν γράψων τοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ· καὶ ὅλως, πῆχυνς εἰς, καὶ μέτρου ἀκριβες, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τὰς νῦν ἀκόντας, ἀλλ' εἰς τὰς μετὰ ταῦτα συνεισμένους τοῖς συγγράμμασιν.

Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν νολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθεῖν,
 εἰς

hoc non fecerit, iustus scriptor, neque Thucydides; sed licet priuatim quosdam oderit, multo sibi magis necessariam iudicabit rempublicam, et veritatem pluris faciet, quam inimicitias, et, si quem amet, tamen non parcat peccanti. Vnum enim, vt dixi, hoc historiae proprium est, et soli litandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura abiicienda. Atque in vniuersum, norma vna et mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versabuntur.

40. Si quis vero quod praesens est modo obseruet, adulatorum merito partibus adscribetur, quos

εἰς πάσαις ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐδὺς ἀπέγραπτο,
 καὶ μετὰ ἢ κομωτικὴν ἢ ἡμινασικήν. Ἀλεξάνδρου
 γὰρ καὶ τῆτο ἀπομνημονεύσιν, ὡς ἡδῶς ἀν-
 ἔφη πρὸς ἐλπίαν ἀναβίαι, ὦ Ὀνησίκριτε, ἀπο-
 θανὼν, ὡς μάθοιμι, ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι
 τάδε ἀναγνώσεσθαι. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπανέ-
 σι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης· οἶοντα
 γὰρ ἔμμελῶ τινι τῶν δαδῶσι τῶν ἀνασπά-
 σεν ἑκάστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρου
 γὰρ, καὶ οἱ πρὸς τὸ μνηστῆρας τὰ πλεῖστα συγ-
 γεγραφέστι ὑπὲρ τῆς Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πι-
 στεύειν τινὲς ἐπάγονται, μόνον τῆτο εἰς ἀπο-
 δεῖξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι,
 ὅτι

quos olim historia ab initio inde non magis, quam
 exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* auer-
 fata est. Alexandri quidem illam quoque memo-
 rabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit,
Onesicrite, vel ad paruum temporis spatium post
 mortem meam reuiuiscerem, audiendi causa, quo-
 modo ista lecturi sint, qui tum erunt, homines.
 Nunc vero ea si laudant et amplectuntur, mirari
 noli: putant enim ea se non parua quadam esca pi-
 scaturis esse nostram quisque beneuolentiam. Ho-
 mero sane, licet fabulose pleraque scripserit de
 Achille, iam ad credendum quidam inducuntur,
 sciam illud ad veritatis demonstrationem ma-
 gnum signum ponentes, quod non de viuo. scri-

ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. ἔ γὰρ εὗρισκασιν
ἔτινος ἔνεκα ἐψεύδεται ἄν.

Τοιαῦτος ἔν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔσω, ἄφροτος,
ἀδέκαστος 13), ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀλη-
θείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός Φησι, τὰ σῦνα σῦ-
κα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, ἔ μί-
σει, ἔδὲ Φιλία νέμων, ἔδὲ Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν,
ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπόμενος· ἴσος δικαστῆς
εὖναις ἅπασιν, ἄχρι τῶ μὴ θατέρω τι ἀπονεῖ-
μαι πλεῖον τῷ δέοντος· ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις,
καὶ ἀπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί
τῷδε,

scripsit: neque enim, cuius rei causa mentiretur,
inueniunt.

41. Talis igitur mihi sit historicus, matus ex-
pers, incorruptus, liber, fiduciae et veritatis
amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum*,
scapham dicat scapham: Non odio, neque ami-
citia tribuens *cuiquam quidquam*, non parcens, non
misericordia, aut pudore vel verecundia tactus,
iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne
quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris suis,
nullius ciuitatis, suis ipse legibus vivens, regem
agno-

13. Ἀδέκαστος] *Philastrius* in *Polluce* p. 593.
cum usurpasset hanc vocem, sic exponit;
ἀδεκάστας δὲ ἀνεκτάς καλῶ τὰς μήτε εὖ-
νας, μήτε δύσνας, qui verissimus etiam hic
est huius vocis sensus. *du Saul.*

ταῦδε, ἢ τῶδε δοῖται λογισόμενος, ἀλλὰ τί πέ-
πρακται λέγων.

Ὁ δ' αὖ Θουκυδίδης εὖ μάλα τὸτο ἐνομοθέ-
τησε, καὶ διακρίνειν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγρα-
φικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδο-
τον, ἅχει τὲ καὶ Μῆσας κληθῆναι αὐτῷ τὰ βι-
βλία· κτήμα τε γάρ φησι μᾶλλον ἐς αἰεὶ συγ-
γραφεῖν, ἥπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα 14)· καὶ
μή

agnoscens nalkam, non quid hic vel ille existi-
maturus sit reputans, sed dicens, quid factum sit.

42. Non sine causa igitur hanc legem tulit
Thucydides, virtutemque et vitium historici di-
stinxit, cum maxima in admiratione videret esse
Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus
libri illius vocarentur. *Possessionem* enim potius
in perpetuum scribere se ait, quam *commissionem*,
quae in praesens tantum placeat: neque *fabulofiza-*
tem

14. Κτήμα τε — καὶ ἀγώνισμα] Thucyd. I.

22. Κτήμα τε ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα
ἐς τὸ παραχρῆμα ἕκαστον σύγνεται. Ele-
gans est antithesis verborum, ut ἐς αἰεὶ, et
ἐς τὸ παραχρῆμα, in perpetuum et in prae-
sens; sic κτήμα et ἀγώνισμα. Κτήμα est
res ipsa, quae servatur et possidetur, veritas,
historia vera. ἀγώνισμα vero certamen lu-
dicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis
adornata, quae auditoribus iucunda. Cita-
uit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter
exponit πρὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, et
κτήματα per τὴν ἀληθειαν. Reitz.

μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλη-
 θειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον·
 καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ
 φρονῶν ὑπόθοιτο ἰσορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὐ-
 θις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησί, πρὸς
 τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
 τοῖς ἐν ποσὶ.

Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγρα-
 φεὺς ἤκέτω μοι· τὴν δὲ Φωνὴν, καὶ τὴν τῆς
 ἐρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ
 κέρχαρον, καὶ συνεχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγ-
 κύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥη-
 τορείας δεινότητά, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος, ἀφ-
 χέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρητικώτερον διακεί-
 μενος.

*rem sibi probari, sed verum de factis posteritati se
 relinquere: subiungitque utilitatem, quemque fi-
 nem, si quis recte sapiat, constituat historiae: ut
 si quando rursus similia ingruant, habeant, inquit,
 respicientes ad ea, quae olim scripta sunt, quomodo
 recte utantur praesentibus.*

43. Ac talem quidem habens animum histori-
 cus mihi detur. Quantum vero ad linguam, et
 eloquendi facultatem attinet, vehementi quidem
 illa atque aspera, et periodicis continua, et argu-
 mentis contorta, caeteraque vi oratoria, non ad-
 modum acutus et inborrescens, sed placide magis
 affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae

μενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔσω καὶ πυκνός, ἢ λέξεις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλᾶν τὸ ὑπεκείμενον.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τῷ συγγραφέως σκοποῦς ὑπεθέμεθα, παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, ἔτω δὲ καὶ τῇ Φωνῇ αὐτῷ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δηλῶσαι, καὶ Φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάντῃ ἐνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τέτοις καὶ καπηλικαῖς, ἀλλ' ὥς μὲν τὰς πολλὰς συνιέναι, τὰς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμέναις τῶν ζωμῶν εἰκότας ἀπεφαίνει τὰς λόγους.

Καὶ

quidem sint densae et crebrae: dictio autem dilucida et ciuillis, quae quam clarissime designet materiam.

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem et veritatem: ita et linguae illius, seu *dictioni*, scopus vnus primus, dilucide explicare, et clarissime rem declarare, neque secretis, et remotis ab vfu nominibus, neque hisce de media turba vel de cauponia *sumtis*, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata sint non nimium turgidis, et quae minime videantur quaesitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis similem orationem faciunt.

45. Ac

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνεῖτω, καὶ προσαπτέ-
σθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήγορος,
καὶ διηρημένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλιστα' ὁπόταν πα-
ρατάξῃσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις, συμ-
πλέκηται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικῆς τινος ἀ-
νέμει ἐπενείσαντος τὰ ἀνάτια, καὶ συνδιοίσον-
τος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τῆς
ναῦς. ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ
μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συν-
επαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλισσά μοιχευμένη, μὴ
ξενίζεσθαι δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθασιῶσα.
κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσασθαι,
καὶ κατενεχθῆναι εἰς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυ-
φαντα,

45. Ac mens quidem *historici* participet aliquid,
adsciscatque sibi, poëtices, quatenus magnificis
ipsa quoque verbis utitur atque elata est, et ma-
xime cum aciebus, et pugnis, et naualibus prae-
liis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico
quodam spiritu, qui secundo flatu vela impleat,
cellamque per summos fluctus navim perferat.
Dictio tamen humi incedat, quae cum pulchri-
tudine dicendorum et magnitudine attollatur, et
quantum eius licet, exaequetur, interim in per-
egrinitatem non exeat, neque ultra quam op-
portunum est, fanatico quodam spiritu efferatur.
Tum enim maximum periculum est, ne extra
numeros moueatur, et in poëticum furorem in-
cidat.

βαντα, ὥς ἐ μάλιστα πεισέον τῆνικαῦτα τῷ
 χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότες, ὡς ἵππο-
 τυφία 15) τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος ἔ μικρὸν
 γίγνεται. ἄμεινον ἔν ἐφ' ἵππου ὀχούμενη τότε
 τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν περὶ συμπαράδειν,
 ἐχομένην τῇ ἐφιππίᾳ, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς
 Φορᾶς.

Καὶ

cidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt ha-
 benae, et sobrietati studendum, cogitantes esse,
 ut equorum, ita etiam orationis morbum non
 paruum nimiam ferociam. Optimum igitur tum
 fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri
 cursu comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne
 ab impetu equi destituatur.

46. Ve-

15. Ἴπποτυφία] Ἴπποτυφία est *fastus ille*
poëticus, sic enim vocavit grandia verba,
 quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae
 vitiant orationem prosam. ἵππος et βοῦς
 apud Graecos in compositis augendi vim ha-
 bent. βοῶπις, quae grandes oculos habet.
 βέπαις, catulaster in glossis et apud Orien-
 tium, h. e. maior puer, qui incipit catulli-
 re. sic ἵππαλεκτρυῶν est magnus gallus;
 ἵππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate et
 magnifice de se sentit. Sic ἵπποτυφία est
 magnus fastus, et in oratione nimius et ma-
 nis verborum tumor. Graevius.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτης καὶ μέση χρησέον, ἔτε ἄγαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γάρ) ἔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοί, συνάπτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὰ δ' ἀλῆδες τοῖς ἀνάκσι.

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ ἔχ' ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ τालαιπῶρως πολυτάκεις περὶ τῶν αὐτῶν ἀναικρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαζότερον ἐξηγεμένοις προσέχοντα, καὶ ἐς εἰκάσειεν ἂν τις, ἥμισα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. καὶ
ταῦθα

46. Verum compositione etiam verborum temperata et media vtendum, vt ea neque nimis distrahas et dimoueas, asperum enim; neque rhythmo paene, vt plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuauē audientibus.

47. Res autem ipsas non temere connectere oportet, sed cum labore et aerumnabili quadam diligentia, instituto saepius de iisdem iudicio. Et maxime quidem, quae quis ipse praesens inspexit, scribet; sin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, et quos coniiciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtrahere quidquam rebus gestis vel adiciere. Et hic iam

ταῦτα ἤδη καὶ σοχαστικός τις, καὶ συνθετικός
τῷ πιθανωτέρῳ ἔσω.

Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν,
καὶ σῶμα ποιεῖτω ἀκαλλῆς ἔτι, καὶ ἀδιάφθρω-
τον. εἶτα ἐπιθεῖς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλ-
λος, καὶ χρωνύτω τῇ λῆξει, καὶ χρηματίζε-
τω 16), καὶ ῥυθμίζέτω.

Καὶ ὅλως, εἰσκέτω τότε τῷ τῷ Ὀμήρῳ Διί,
ἄρτι μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν γῆν ὄρωντι,
ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ καὶ αὐ-
τὸς,

ad coniecturam acutus sit, et qui argumentis eli-
cere, quid sit probabilius, queat.

48. Et eum collegerit omnia, aut pleraque, pri-
mo quidem commentarium quoddam illorum con-
textat, et corpus faciat informe adhuc, et artubus
suis nondum distinctum. Tum ordine adiecto
pulchritudinem inducat, et dictionis colorem
addat, et orationem rebus accommodet, et com-
positioni studeat.

49. Et omnino tum Homérico illi Ioui similis
sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti
terram, nunc vero Myсорum. Eadem enim ra-
tione

16. Χρηματίζέτω] Lege omnino σχηματι-
ζέτω; non χρημ—, quod tamen omnes li-
bri prae se ferunt. du Soul.

τὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ
 δηλέτω ἡμῖν, οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἅφ' ὑψηλῶς
 ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρωθεν
 εἰ μάχονται. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρεκτάξει μὴ
 πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἓν ἵππεά, ἢ πε-
 ζόν, εἰ μὴ Βρασιδάς τις εἴη προπηθῶν, ἢ Δημο-
 σθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν. ἐς τὰς στρα-
 τηγὰς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἰ τι παρεκλεύσαν-
 το, καὶ κῆρυγ ἀκρόατο, καὶ ὅπως, καὶ ἥτινι γλώ-
 μι, καὶ ἐπινόῳ ἐταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀναμνηστέ-
 σι, κοινὴ ἔσω ἡ θεά, καὶ ζυγισατέω τότε,
 ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ, τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέ-
 τω, καὶ συμφενύετω.

Καὶ

tionem ipse quoque iam res Romanorum singula-
 tim inspiciat, et, quales sibi visae sint ex alto;
 contemplanti, enarret; iam vero Persarum: tum
 utrasque, si pugnent; et in ipsa adeo acie non
 ad unam partem respiciat, neque ad unum equi-
 tem vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis pro-
 filiat, aut Demosthenes exscensum prohibeat:
 ad duces quidem primum; et, si quid illi impe-
 rent, illud quoque audiat, et quomodo, et qua
 mente, et consilio intinxerint. Postquam vero
 ad manus ventum, commune sit spectaculum, et
 quasi trutina suspendat quaecunque geruntur, et
 persequentes comitetur, et fugientes.

Καὶ πᾶσι τῆτοις μέτρον ἐπέσω, μὴ ἐς κῆρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρώς, ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολυέσθω· καὶ γήσας ἐνταῦθά πε ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἣν κατέπειγῃ· εἴτα ἐπανίτω λυθεὶς, ὅποτεν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχροναίτω (17), καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιρῶ ἀπολείποιτο.

Μάλι-

50. Et modus adsit hisce omnibus, ne ad satietatem, neque imperite, neque iuueniliter *narrare*; sed cum facilitate se quadam expediat, et certo quodam loco his constitutis, ad illa, si vigeant, transeat: tum redeat exsolutus, ubi ista vocauerint, festinetque ad omnia, et quantum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat, transuoletque ab Armenia quidem in Mediam: inde vero stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus consequatur.

51. Μα-

17. Ὁμοχροναίτω] Muscorum est vocabulum, cum vox et cithara suos quaeque tonos seruantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit, quod fit, dum vtrunque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a διδασκάλῳ imperatum est, aut breue, aut longum, aut diuisum. *du Soul.*

Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ εἰκνύαν παρασχεῖσθαι τὴν γνώμην, ἀθόλῳ, καὶ σιλπιῶ, καὶ ἀκριβοῖ τὸ κέντρον 18)· καὶ ὅποιας ἂν δέξηται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεκνύτω αὐτὰ, δια-

51. Maxime vero speculo similem praebeat animum, nihil turbido, et splendido, et centri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam illas ostendat: peruersum vero, aut alieni coloris,

18. Τὸ κέντρον] Et si veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accipere; nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tunc refert, sintne rotunda, nec ne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei conuexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora maiores, immo inuersas, si obiectum ad certam distantiam admoueatur, quod hodie satis notum. Si igitur eiusmodi specula caustica intelligat Lucianus, (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκριβοῖαν intellexit, ut ad *anissim*, ad *normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *distortae*? Reitz.

διάστροφον δέ, ἢ παράχρεν, ἢ ἐτερόσχημον, μηδέν· ἐγὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι (19) γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λελθυσόμενά ἐσι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτὰ· ὥςτε, ἐπὶ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν· ὅλως δὲ νομίζον τὸν ἰσορίαν συγγράφοντα, Φειδίαν ἢ Πραξιτέλει χρῆναι σοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. ἔδὲ γὰρ ἔδ' ἐκείνοι χρυσόν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα,

coloris, aut figurae diuersae, nihil. Neque enim vt eloquentiae magistris scribunt *historici*: sed dicenda *praesto* sunt, et dicentur *omnino*; iam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed quomodo dicant. In vniuersum vero putandum est, historiae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam

19. Τοῖς ῥήτορ.] Τοῖς ῥήτορσι γράφειν est sub magistro eloquentiae siue rhetore exercitationis causa scribere, vti et ipsam speciem, et verba fingere non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφειν potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, historico egit. *Gesner.*

τα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίεν· ἀλλ' ἡ μὲν ὑπὴρ-
 χε, καὶ περπεβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθηναίων,
 ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπλάττον μό-
 νον, καὶ ἔπειον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ
 ἐκόλλων, καὶ ἐρῶθυμιζον, καὶ ἐπὴνθιζον τῷ
 χρυσῷ. καὶ τῷτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς δέον
 οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὴ τοι καὶ
 τὸ τῷ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὴν διαθέσθαι
 τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέσασθαι
 ἐπιδείξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκρωόμενος οἴη-
 ται, μετὰ ταῦτα ὄρῳ τὰ λεγόμενα, καὶ με-
 τὰ τῷτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται,
 καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τῷ
 τῆς ἰσορίας Φειδία.

Πάν-

riam faciebant: verum illa quidem aderat, et subie-
 cta illis erat, Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Ar-
 ginis suppeditantibus: at ipsi formabant tantum, et
 secabant ebur, poliebantque, et conglutinabant, et
 concinnabant, et auri velut florem inducebant:
 eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout
 opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus
 historici, cum ornatu disponere res gestas, et
 quam potest lucidissime eas demonstrare. Et ubi,
 qui audit, postea putat se vidisse ea, quae dicun-
 tur, et postea laudat, tunc sane tunc elaboratum
 accurate, et propriam sibi laudem consecutum
 est opus historico nostro Phidiae.

414 LVCIANI QVOMODO H

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπρο-
οιμίας μὲν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχὴν, ὅταν
μὴ πάνυ κατεπεύγῃ τὸ πρῶμα, προδιοικήσα-
σθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε
Φροοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφῶντι περὶ τῶν
λεκτέων.

* Ὅπότεν δὲ καὶ Φροοιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μό-
νον ἀρξεται, ἔχῃ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν,
ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεῖς, προσσχὴν ἢ εὐμά-
θειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούσι. προσέξουσι μὲν
γὰρ αὐτῷ, ἣν δείξῃ, ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγ-
καίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῇ
δὲ καὶ σαφῇ τὰ ὕστερα ποιήσας, τὰς αἰτίας
προεκ-

52. Omnibus autem iam paratis, et sine pro-
oemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non
valde postulabit praestruī quidquam in prooemio.
Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhi-
bebit, quod ea quae dicenda sunt declaret.

53. Quum vero vtetur prooemio, a duobus
tantum exordietur, non vt oratores a tribus, sed
omisso illo, quod ad beneuolentiam pertinet, at-
tentionem ac docilitatem in auditoribus parabit.
Attendant illi, si ostenderit, se de magnis, aut
necessariis, aut domesticis, aut vtilibus dictu-
rum: docilem autem, et ea quae sequuntur di-
lucida reddet, exponendis ante causis, et
prae-

προεκτιθέμενος, καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων.

Τοιούτοις προοιμίσι οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὥς μὴ τὰ γινόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλᾶντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς· Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔδεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκείνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα συνέβη γενέσθαι.

Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μυχυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐαφής

praeфиниendis rerum gestarum quibusdam capitibus.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum vsi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, et clades barbarorum; Thucydides autem, magnum et ipse futurum ratus et memoria dignissimum, et maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contrigisse.

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum, aut correptum. Codd. cinnus

416 LVCIANI QVOMODO

Φῆς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔσω. ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν
 μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶ-
 μα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρὰ ἐστίν· ὥς τε ταῖς
 τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λειώ-
 τε καὶ ὁμολῶς προϊῶσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥς τε
 μὴ προὔχων, μήτε κοιλαινέσθαι. ἔπειτα τὸ
 σαφές ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς ἔφην, μεμη-
 χρανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμά-
 των. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῇ πάντα ποιήσει,
 καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύ-
 τερον ἐχόμενον αὐτῷ, καὶ ἁλύσεως τρόπῳ συν-
 ηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγῆ-
 σαι πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμένους, ἀλλ'
 αἰ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γαστριᾶν μί-
 νον,

cinnus porro et sequax sit transitus ad narrationem.
 Nam omne prorsus reliquum corpus historiae
 narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis
 ornata sit, mollique et aequabili vestigio procedat,
 et vndique sibi similis similiter, ut neque emi-
 neat quidquam, neque recedat. Deinde perspi-
 cuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur et-
 iam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe
 absoluta omnia et consummata faciet, et primo
 perfecto secundum illi cohaerens inducet, et ca-
 tenae instar coagmentatum, ut nusquam inter-
 cidatur, neque multae sint narrationes altera al-
 teri adiectae, sed semper prius, posteriori non vi-
 cinum

ρον, ἀλλὰ καὶ κοινοῦν, καὶ ἀνακεκράσθαι κατὰ τὰ ἄκρα.

Τάχος 20) ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τῷτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσῷτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ, εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἦττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλείπτεον πολλὰ. ἐδὲ γὰρ ἦν ἐσιᾶς τὰς Φίλας, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα, διὰ τῷτο

cinum modo fit, sed continuum, et extremis suis permixtum.

56. Celeritas utilis in omnibus, et maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva et minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propter-

20. Τάχος] Micyllus brevitas. Cl. Gesu. celeritas, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, et verbositatem vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. Reitz.

Lac. Op. T. III.

D d

το ἐν μέσοις ταῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοιπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωοῖς, καὶ ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ τι καὶ κείνο παρεσκεύασο· ἐμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεσέρων.

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρέων, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτᾶ δρᾶν, παρεῖς τὴν ἰσορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψόμενος, τᾶ χρησίμῃ καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὀρεῖς τι καὶ "Ομηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητῆς ὢν, παρα-
θεῖ

propterea inter media bellaria, et auiculas, et tot patinas, et apros, et leporés, et fumina, saperdam quoque appones, et fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac peruersè vim dicendi ostentare videaris, et omissa historia, tuum negotium agere: sed vbi leuiter vtilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transito, viscumque *veluti illius rei*, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, vt magnanimus Homerus faciat. Quantumuis poëta sit, transcurrit Tan-
talum,

θεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίωνα, καὶ Τίτυον,
καὶ τὰς ἄλλας· εἰ δὲ Παρθένος, ἢ Εὐφορίων,
ἢ Καλλιμάχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἷσι ἔπεσι τὰ
ὔδωρ ἄχρει πρὸς τὰ χεῖλος τῷ Ταντάλῳ ἤγα-
γεν; εἴτα πόσοις ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ
ὁ Θεκυδίδης αὐτὰς, ὀλίγα τῶ· τοιαῦτα εἶδεν τῷ
λόγῳ χρησάμενος, συνέψαι, ὅπως εὐθύτ' ἀφίστα-
ται, ἢ μηχανήματα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας
χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρησιῶδες ἂν, ἢ
ἐπὶ πόλεων σχῆμα 21), ἢ Συρακυσίων λιμένα.
ὅταν

talum, et Ixionem, et Tityum, et reliquos. Si
vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus
dixisset, quot, putas, versibus aquam ad labra
vsque Tantali perduxisset? deinde quot *aliis* cir-
cumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides
ipse, parce hac orationis forma vsus, vide, quam
celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam
declaravit, aut obsidionis formam explicavit, ne-
cessariam licet et utilem, aut Epipolarum formam,
aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilen-
tiam

D d 2

21. Σχῆμα] Non offendit me repetitio no-
minis σχῆμα, sed illud, quod libras omnes
obsedit, ἐπὶ πόλεων σχῆμα, inconcinnum
profecto, ubi id, quod coniunctum est,
nempe Συρακυσίων λιμένα, indicat, trans-
ire iam ad ipsa singularia exempla auctorem.
Breuiter Ἐπιπολῶν σχῆμα legendum esse,

ac

ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῇται, καὶ μικροῦ
εἶναι δεῖῃ, σὺ τὰ πρᾶγματα ἐνόησον· εἴση
γὰρ ἔτω τὸ τάχος, καὶ ὡς Φεύγοντας ὁμῶς
ἐπιλαμβάνονται αὐτοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ
ἔντα.

Ἦν δέ ποτε καὶ λόγος ἔρᾶντά τινα δεῖσθαι εἰς-
άγειν, μάλιστα μὲν ἐρικότα τῷ προσώπῳ, καὶ
τῷ πρᾶγματι, οἰκεία λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς
σαφέστα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφείταί σοι τό-

τε

tiam describit, et longus esse videtur, at tu res
ipsas cogita. sic enim celeritatem intelliges, et
ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa
retineant ac reprehendant.

§8. Siquando vero etiam verba facientem ali-
quem inducere oportebit; maxime quidem per-
sonae conuenientia, et propria negotio dicantur,
deinde quam dilucidissime haec quoque. Quin
tum

ac sine dubitatione inter Luciani verba re-
cipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec
studia, vel tam inorosi, quin nobis asser-
tiantur. Describe *Ἐπιπολῶν σχῆμα* *Tbu-*
cyd. VI. 96. tanquam *χωρεῖ ἀποκρήμινε τε*
καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐνδύς κείμενος κ. τ. λ.
Nomen Epipolarum seruari tanto magis hic
et supra debuit, cum etiam *Liuius* hanc Sy-
racusarum partem patrio more appellarit 25,
24, 4. *Gesner.*

τε καὶ ῥητορεύσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα.

Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ, ἢ ψάγοι, πάνυ πεφασμένοι, καὶ περιεσπνευμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄσκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τῆς δικαστηρίας 22) ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῃ αἰτίαν ἔχεις, Φίλαπεχθυμόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείων, καὶ διατριβὴν ποιούμενῳ τὸ πρῶτον, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον, ἢ ἰσορεῖν, τὰ πεπραγμένα.

Kai

tum etiam permittum tibi est rhetoricari, et vim dicendi ostendere.

59. Laudes quidem, aut vituperationes, omnino moderatae, et circumspectae, et a calumnia remotae sunt, et cum demonstratione coniunctae, et celeres (*breues*), nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt, idemque quod Theopompus crimen sustinebis, qui inimicitiarum quodam studio plerosque accuset, in eoque negotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt enarret.

D d 3

60. Si

22. Ἐξω τῆς δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omisurus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiatur: quemadmodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla habetur a iudice bono ratio. *Gesner.*

Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λε-
κτέος μὲν, ἔ μὴν πισωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν
μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσκει
περὶ αὐτῶ· σὺ δ' αἰκίνδυνος, καὶ πρὸς ἑδότερον
ἐπιρρέπεςερος.

Τὸ δ' ἄλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολλὰ μὲν
τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὀρῶν
γράφῃ, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνται σε, καὶ τιμή-
σωσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντος αἰῶνος ἐσοχασμέ-
νος, πρὸς τοὺς ἑπτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ
παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὴν μισθὸν τῆς γραφῆς,
ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ· ἐκείνος μέντοι ἐλευ-
θερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεσὸς, οὐδὲν ἑδὲ
κολα-

60. Si etiam fabula ex transverso incidat, di-
cenda quidem, non tamen omnino asseueranda,
sed relinquenda in medio, vt prout quisque vo-
luerit, de ea existimet: tu vera tutus, ac in neu-
tram partem propensus.

61. In vniuersum autem, illud mihi memen-
to, (saepius idem dicam) et non ad praesens
modo spectans scribito, vt qui nunc sunt homi-
nes te laudent, et in honore habeant, sed ad
omnis aevi memoriam quasi collineans, his po-
tius scribe, qui post erunt, et ab illis scriptionis
mercedem repesce, vt de te etiam dicatur: *Ille*
tamen liber fuit, et dicendi fiducia plenus. Nihil
neque

κολακευτικόν, οὐδὲ δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια
ἐπὶ πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονοίη τις, ὑπὲρ πά-
σας τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἂν, οὕτως ἐλιγο-
χρονίους ἔσας.

Ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον
ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρακ-
σῦργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργων ἀπάντων,
ὥς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτῶ τοῖς ναυτιλλομένοις,
ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιν-
το εἰς τὴν Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὥς φα-
σιν, οὔσαν, καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς
τὰ ἔρματα. οἰκοδομήσας σὺν τὸ ἔργον, ἔνδοξ-
ον μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐπέ-
γραψεν,

*neque adulatorium, neque servile, sed veritas in
omnibus. Hoc, si quis sapiat, super omnes hu-
ius vitae spes, quae parvi adeo temporis sunt,
posuerit.*

62. Videsne tu Cnidium illum architectum,
quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam
in Pharo turrim, maximum omnium operum
pulcherrimumque, ut inde signum igne accenso
tolleretur nauigantibus longe in mari, ne in
Paraetoniā deferrentur, difficillimam, ut aiunt;
et vnde effugere non posset, si quis incidisset in
scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato,
ipsum quidem in ipsis saxi sumum nomen inscripsit.

γραφεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνω, καὶ ἐπικαλύψας,
ἐπέγραψε τὸνομα τῷ τότε βασιλεύοντος, εἰδώς,
ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάντῃ ὀλίγῃ χρόνου συνεκπε-
σούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκ-
φανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙ-
ΦΑΝΟΤΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτήρησιν ὑπὲρ τῶν
πλωζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε
καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα·
ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρῃς ἂν ἐστήκῃ ὁ
πύργος, καὶ μένῃ αὐτῇ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἰστορίαν οὕτω γράφεσθαι
σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλ-
πίδα,

Inducta vero calce cum texisset, *ipsi* tectorio in-
scripsit nomen Regis, qui tum erat; qui sciret,
quod etiam contigit, paruo admodum interiecto
tempore futurum, ut cum tectorio exciderent
literae, in conspectum vero prodiret *Sostratus*
Dexiphanis Cnidius; *Diis servatoribus pro his, qui*
fluctu iactantur. Ita neque ille ad tempus quod
tum erat, neque ad suam vitam, breuem illam
oppido, respexit; sed in hoc quod nunc est quod-
que futurum omni aeuo, quam diu turris stete-
rit, ipsiusque manserit artificium.

63. Oportet igitur historiam quoque eo modo
scribi cum veri studio potius ad spem futuram,
quam

πῖδα, ἥπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τούτῳ οὖν
ἐπαινουμένοις. ἔτος σοι καιῶν καὶ σάθμη ἰσο-
ρίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σαθμήσονται τινες
αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται.
εἰδὲ μὴ, καυλίσαι ὃ πῖθος ἐν Κρανείῳ.

quam cum adulatione, ad suavitatem ex prae-
senti laude capiendam. Illa tibi regula et per-
pendiculum verae historiae, quo si qui dirigi se
patiantur, bene habuerit, et recte nobis pro-
cesserit scriptio: sin minus, at dolium volutum
est in Craneo.

De iis qui mercede conducti in diuitum familiis viuunt I

Apologia pro iis qui mercede conducti seruiunt 80

Pro eo quod inter salutandum verbo lapsus fuerat 105

Hérmotimus, siue de Sectis 125

Héropdotus, vel Aëtio 276

Zeuxis, vel Antiochus 287

Harmonides 305

Scytha, seu Hospes 315

Quomodo historia scribenda sit 335

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.